

העולם הזה

סקופ

הדו"ח הסודי של חאשוגי לבית־הלב:

תיווכתי בין פרס לערפאת!"

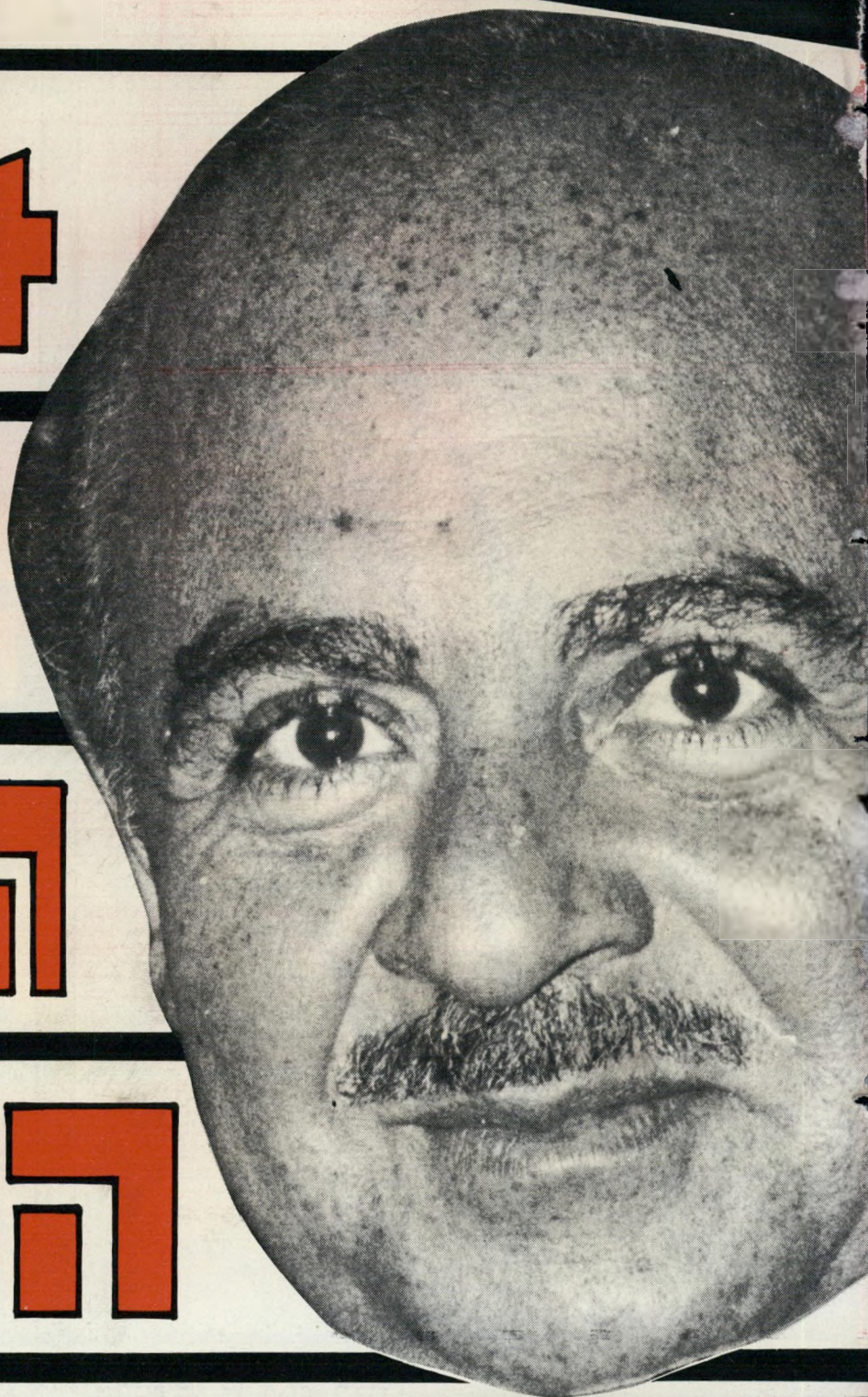
דפנה ברק מספרת:

4 ימים

בחברת

המיליארדר

הסעודי

Marlboro

Come to where
the flavor is.

Made in U.S.A.

אזהרה: משרד הבריאות קובע כי - העישון מזיק לבריאות

3

מיכתבים

לשעבר, רפאל איתן, טוען בראיון עימו שעניין השב"כ מזכיר לו את אותו הבעל שתופס את אשתו במיטה עם גבר זר וברוב כעס שובר את המיטה.

מעניין שדווקא אצל רפול זאת מיטה (כפי שצריך להיות, ולא ספה) והתגובה היא הרבה פחות אלימה (לא שריפה, אלא רק שבירה). אריה רבין, תל-אביב

כמו נרות חנוכה

על נערת-ההפתעה ליום-ההולדת (לילות ישראל), העולם הזה 8.4.87. בעל תוכן העניינים (בעמוד 3 של העיתון) קצת הגויים כאשר תיאר את הדוגמנית האנגלית היוצאת מן התיבה לכבוד חתן יום-ההולדת כ"מתנת-העירום".

זאת, לכל היותר, "הנאת-עירום", משוהו כמו נרות חנוכה, שמותר רק ליהנות ממראם, אך לא לנצל את אורם. חגי גולדשמידט, תל-אביב

הקונדום של הבישוף

עוד על עיירה ששמה קונדום (לכל הגילים), העולם הזה 1.4.87 ואילך.

העיירה הצרפתית קונדום איננה ידועה רק בזכות הוזהות המקרית של שמה לשם אמצעי-המניעה הידוע, וגם לא רק בזכות הברנדי המעולה (ארמניאק) המיוצר ביקביה.

היא קנתה את עולמה לפני 218 שנה, עת שירת בה, משך שנה אחת בלבד (בשנת 1669), ז'ק באניו בוסיה כבישוף קתולי והטפותיו, בתפילת לוחם ראשון בכנסיה הגותית המקומית העתיקה, השאירו רושם בליימחה על כל שומעיהו, עד כדי כך ששמו הגיע לחצר המלך, שקרא אותו אליו, כדי שישמש מתוך לנסיכים הצעירים ויר-עצמיתם למלך עצמו.

רמת-השרון

ואפילו חולצות-נשים

על פעילותו של השר גד יעקובי במשיכת השקעות לארץ (המישקל הכלכלי של היורדים), העולם הזה 8.4.87.

כאשר לפעילותו של השר יעקובי בהקשר לכוח המשימה הכלכלי, שהוקם לפני כשנתיים כדי להגדיל את מעורבותם של אנשי-עסקים יהודיים בתחומי ההשקעות, היצוא והתיירות, והמופעל באמצעות מינהלה המממנת את פעולותיה על-ידי 300 חבריה בארץ ובחו"ל, התורצות עד כה מדברות בעד עצמן.

בין השאר, הוקמה חברה להשקעות של חברים מכוח המשימה באמריקה ומוקמות חברות-השקעה נוספות של חברים מקנדה ואוסטרליה; מוקמת בימים אלה חברה לאיתור השקעות; הוקמה חברה לשיווק מוצרי-מזון לרשות-השיווק בארצות-הברית; הוקמה חברה לשיווק מוצרי צריכה ותרופות לרשות וראגנטור'ס בארצות-הברית וחברת לימיטד בעפולה הקימה מיפעל לייצור חולצות-נשים. המעסיק 200 עובדים, והיא מקימה מיפעל נוסף לייצור סוודרים.

ואשר ליורדים — חלק מהם כבר מעורבים בפעילות הכוח. ז'אק נאסר (הבנק הבינלאומי הראשון), למשל. נעמה הניג, דוברת מיוחדת הכלכלה והתכנון, ירושלים

האופציה הארמנית

מדי כמה שנים שוטפת את אמצעי-התיקשורת סדרת בדיחות אקטוא-ליות, המיוחסות לתוכנית שאלות ותשובות, שבמצאות אינה קיימת, ברדיו וריבאן. בירת ארמניה הסובייטית, וכך הביא גם העולם הזה, בגיליונו שהופיע השבוע לפני 25 שנה, את אחת מבדיחות רדיו ירי-באן, שתאמה את ההתפתחויות המדיניות באותם ימים:

● **שאלה:** "אני חבר-מיפלגה נאמן. מאז הבעיות האידאולוגיות שהתעוררו בין בליית-המועצות וסין העממית, אני יודע את-השמועות וסין או מתה סיני. מה עליי לשתות, כדי להיות בסדר מבחינה רעיונית?"

תשובה: "שתה קפה!"

(המשך מעמוד 3)

אני לא מבין גדול בכדורסל, אבל, כמו כל עם ישראל, מתעניין. לכן אני חייב להודיעכם, כי מכל הפיטפופים ששמעתי אחרי ההפסד המטורף של בלזאן, ההסבר של מדור הספורט שלכם, כי ההפסד נגרם מכיוון שלא אירגנו צעפים, כובעים ובאלונים לאוהדי מכבי שהיו בלזאן, הוא הפיטפוט המצחיק ביותר.

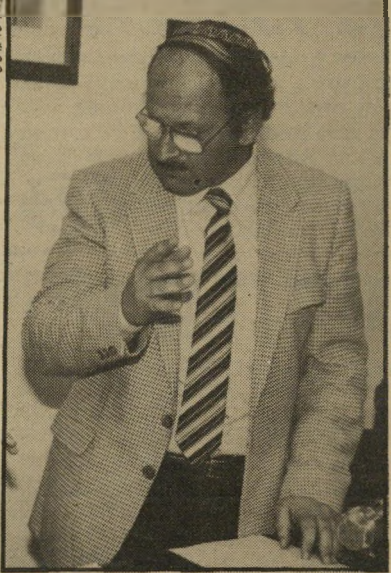
מכבי הפסידה בלזאן מסיבה הרבה יותר פשוטה: מפני שלעתים קרובות מאוד, גם כשהיו לשחקני מכבי הודמניות-פז לעשות זאת, הם פשוט שכחו כיצד קולעים לסל.

אלכס לבניסון, רמת-גן

לא חילק הזמנות

על מקומות הישיבה בקדם-אירוויז' יון (שידור), העולם הזה 8.4.87.

כתבתם כאילו כרטיסי-ההזמנות לתחרות קדם-האירוויז'ון חולקו לפי הוראותי, ולכן

ראש רשות ינון

הזמנה במעטפה סגורה

קיבלו מיספר מחברי הוועדה-מנהל מקומות לא טובים במיוחד.

אני רוצה להודיע, כי בזמן חלוקת הכרטיסים כלל לא הייתי בארץ, אלא בביקור בדרום-אפריקה. שבת ארצה רק יום אחד לפני תחרות הזמר, ולכן לא היה באפשרותי לדאוג לחלוקת הזמנות.

מוכיחתי קיבלה את ההזמנות לחלוקה לחברי הוועדה-מנהל, אך המעטפות היו סגורות. גם המעטפה שנשארה את שמי היתה סגורה ולא היה לי כל מושג היכן אני יושב, עד שהגעתי לאולם עצמו.

מיכה ינון, יו"ר רשות-השידור, ירושלים

הבקבוק של אמנון

על שתייה קלה בכנסת (אנשים), העולם הזה 8.4.87.

בסיפור על בקבוק השמפניה, שהפסיד השר אמנון רובינשטיין בהתערבות עם ח"כ שרה דורון, משוהו לא כסדר: מניתם שם שני שרים, ארבעה ח"כים ועוד כמה "אחרים", שהתחלקו בבקבוק הזה במינון הח"כים.

אחת מן השתיים: או שזה היה בקבוק שמפניה גדול מן המקובל או שהחברה שם לא היו צמאים כלל.

ספה זאת לא מיטה

על בדיחה ותיקה מאוד (העולם הזה 1.4.87).

כבר אייר לי ששמעתי (או קראתי) בדיחה עם זקן, אבל לקרוא בדיחה כזאת פעמיים תוך חצי שעה, ועוד באותו עיתון, זה עוד לא קרה לי.

והנה, בתעולם הזה, הישווה מדור העם את החלטת ממשלת ארצות-הברית להחרים את בסיס תל-נוף (בגלל מינוי אביאם סלע למפקדו) לתמינה שבא הביתה. מוצא את אשתו בוגדת בו עם ידידו ושורף את הספה בנקמה, וכמה עמודים אחריו, באותו גיליון (במיסגרת "נשים באמצעי התיקשורת", במדור דף חדש), מובאת אותה בדיחה עם זקן עד הרצפה, בפעם השנייה, אך הפעם בשינוי קל ובהתייחסות שונה. הרמטכ"ל

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262/3. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שגון ♦ רכזת מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך ביתוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: כרמית טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ הדפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ. תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ. תל-אביב.

ק/א יני.

במה שקרים גסים אפשר להכניס לקטע בן 69 מילים?

במקומון העיר הופיע קטע בלתי-חתום, שהיג אולי שיא, וכך נאמר:

"יעקוב נימרודי החליט לשלב את עיסוקי הסחר בנשק ובתיבה. הוא כבר סיים לכתוב כמה פרקים מספרו על פרשת-איראן, ובשבועות האחרונים אומרים שהוא מתרגל מדי פעם את כתיבתו אצל אורי אבנרי, ומפרסם מאמרים ב"העולם הזה" על-פי השמועות, אבנרי גם יערוך את סיפרו של נימרודי, אך אבנרי טוען כי זו המצאה פרועה. אני לא יודע מי זה נימרודי, אין לי שום קשר איתו, ואפילו לא ידעתי שהוא כותב ספר".

בקטע זה יש חמישה שקרים גסים. לא ספרתי את השקרים הקטנים.

שקר 1: הוא מתרגל מדי פעם את כתיבתו אצל אורי אבנרי ומפרסם מאמרים בהעולם הזה.

הזמנתי את נימרודי לפרט את גישתו הפוליטית לפרשת-איראן במדור "דעה אחרת" של העולם הזה (25.3.87). נימרודי אינו "מתרגל", ולא "מדי פעם". הוא כתב מאמר אחד ויחיד, יערוך את סיפרו של נימרודי.

לא היה ולא נברא. אבנרי לא יערוך, לא התכוון מעולם לערוך, ובכלל לא ערך מעולם ספר של מישהו. הדבר כולו המצאה מצוצה מן האצבע.

שקר 3: (אבנרי אמר) אני לא יודע מי זה נימרודי.

טלפנה אליו צעירה שאין לי מושג מי היא, ושאלה אותי לגבי אותה המצאה. לא אמרתי לה שאיני מכיר את נימרודי, והדבר הוא מגוחך על פניו.

לפני שלושה שבועות פירסמתי כתבת-חקירה בשם "תיק נימרודי", בכתבית. בכתבה ציינתי שבעיקבות דברים חמורים מאוד שכתבתי עליו, העמיר נימרודי לרשותי את תיקית-המיסמכים ואלכוהול-ההזמנות שלו, כדי שאשתכנע כטיב טענותיו. לבוא אחרי-כך ולטעון כי אמרתי ש"איני מכיר את נימרודי" — הרי זה אינו רק פשע, אלא טימטום שאינו נסלח גם לגבי עיתוני אית מתחילה של מקומון.

שקר 4: (אבנרי אמר) אין לי שום קשר איתו (עם נימרודי).

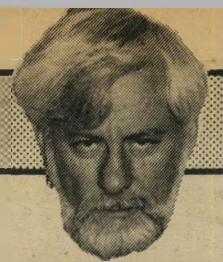
כן. על הקשר איתו דיווחתי בעיתון.

שקר 5: "לא ידעתי שהוא כותב ספר". לא אמרתי ולא יכולתי לאמר דבר כזה. נימרודי סיפר לי שהיה רוצה לכתוב ספר, ועודדתי אותו לעשות כן. לבדו, בלי כתבנים ובלי עורכים, בדיווח אותנטי פשוט על חלקו ביחסי ישראל-איראן בתקופת-השאה ובתקופת-הפרשה.

שוב היכה

הברק

דפנה ברק עשתה זאת שוב. הצלחתה להיפגש עם ערנאן חאשוגי הוא הישג עולמי. חאשוגי וכן, זהו כתיב בלתי-נכון של השם. אנחנו ממשיכים להשתמש בו, כי

הנדון:

האם עצר רבין את חוסייני כדי לחבל במאמצי פרס?

שמן למדורה

אולי חשוב יותר ההיבט הפלסטיני הפנימי. קשה מאוד דרכו של איש ציבור במישור של כיבוש. זוהי דרך חתחתים.

אם ישתף פעולה עם כוחות שלום ישראליים, עליו להסביר זאת לציבור שלו, הסובל תחת עול הכיבוש. הציבור הזה נוטה, באופן טבעי, לראות בכל ישראלי כובש ואויב. קשה לדרוש מאנשים פשוטים בכפרים להבחין בין מתנחלי גוש-אמונים ודוברי שלום-עכשיו.

כאשר איש ציבור פלסטיני בשטח הכבוש מקיים שיתוף-פעולה קבוע עם גורמים ישראליים-ציוניים, הוא מחשיד את עצמו כמשתף-פעולה עם השילטון. הגבול הוא דק מאוד.

לפני כמה שבועות התפתח חנא סניורה, הנחשב בעיני ישראל לים רבים כדובר אש"ף, לחתום על מיסמך סתמי יחד עם אבא אבן. במיסמך לא היה רמז לזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית ול- מדינה משלו. פגשתי באותו היום כמה פלסטינים אחרים, והם זעמו ורגזו. לדעתם עשה סניורה מעשה שלא ייעשה, וירד מדרג- הישר.

הפלסטינים אינם חוששים מפני רצח, כפי שטוענים המושלים הישראליים, כדי להסביר את שליטת אש"ף בשטחים הכבושים. הפחד הוא מפני היתקלות מן הציבור, מפני הכוז והנידוי שבהם זוכים בוגדים בשטחים הכבושים.

הימים האחרונים הפריכו סופית את הקישוקשים על "עליות ההשפעה הירדנית בשטחים". ההשפעה הירדנית התגלתה כבידיה. הציבור בגדה וברצועה תומך, כמעט פה אחד, באש"ף, על פלגיו השונים.

מ כאן מעמדו של פייצל אל-חוסייני. בייצל הוא אחד האנשים הנחמדים והנעימים ביותר שהיכרתי בחיי. איש צנוע, נעים-הליכות, מתן מטיבועו — ויחד עם זה פטריט פלסטיני בעל-הכרה.

נוסף על מעלותיו האישיות, יש לו ייחוס מישפחתי מיוחד במינו (ובציבור הפלסטיני, עדיין יש לייחוס מישפחתי חשיבות רבה מאוד). הוא צאצא של מישפחת אל-חוסייני, אחת המישפחות החשובות ביותר בתולדות הארץ. חג' אמין אל-חוסייני, המופתי המפורסם, היה קרוב-רחוק שלו. אביו היה אליל הנוער הפלסטיני ב-1948, הגיבור האגרי עבדאלקאדר אל-חוסייני, מפקד הכר חות הפלסטינים באזור ירושלים, שגם אנחנו, הלוחמים הישראליים דאז, כיבדנו והערנו אותו. הוא נהרג בקרב על הקסטל, ונפילתו היתה נקודת-מפנה במלחמה.

אחרי ששילטונות-הכיבוש (בעזרתה האריכה — ואולי המויד מנת — של מחתרת-הטרור היהודית) חיסלו את "ועדת-ההכוונה הלאומית" עלידי גירוש חבריה, קטיעת-אבריהם ושאר אמצעי דיכוי והפחדה, נשאר חלל ריק בצמרת הציבור בגדה וברצועה. את החלל הזה מילא פייצל אל-חוסייני.

איך? קשה להסביר. אין לו מכשירי-כוח. הוא עומד בראש מיפעל שהקים, העוסק במחקרים ערכיים. עלייתו נובעת מאותו גורם טמיר ואלמוני, שקראו לו "כריזמה" או "קסם אישי" או "סמכות מוסרית".

השילטון הישראלי אינו מוכן לסבול הנהגה אותנטית בשטחים הכבושים. הוא מעוניין במשתף-פעולה, נוסח אגודת-הכפרים ז"ל. לכן — ורק לכן — נעצר אל-חוסייני.

מכיוון שהחיים הפוליטיים — כמו הטבע — אינם סובלים חלל ריק, תקום הנהגה חדשה בשטחים הכבושים. מעולם לא נשאר עם כבוש בלי הנהגה, גלוייה או סודית.

קשה לי להעלות על הדעת מנהיג יותר הגון ומתון מאשר פייצל אל-חוסייני. הנסיון לחסלו הוא, בעיניי, שטות מאין כמותה. עדות נוספת להירדררות הישיב- לית של הכיבוש.

ש לזה גם השלכה אחת, ישראלית ומיפלגתית. האיש העומד מאחורי "היר קשה" והמטופשת הוא יצחק רבין. לדעתי, מעצרו של אל-חוסייני הוא בראש וראש שונה פעולת-מילחמה נגד שימעות פרס.

בחתירתו הכלת-יגלית לגיבוש נוסחה אשר תאפשר את כיי נוסה של ועידת-שלום בינלאומית, מקיים פרס זה מכבר שורה של שיחות עם איש-ציבור פלסטיניים בגדה.

כוונתו של פרס היא לשכנע אותם שהוא רציני כשאפתו ל- כינוס הוועידה. הוא מנסה להשפיע על הציבור הפלסטיני בגדה וברצועה — ובקפצין על אש"ף — לאמץ לעצמם עמדות שיאפשרו לפרס לקדם את העניין.

הוא התקדם בזהירות. תחילה נפגש עם "תומכי ירדן", שהש פעתם אפסית. אחר כך נפגש עם קבוצה של תומכי-אש"ף מהדרג השני. אני משוכנע כי כשלב הבא היה מבקש להיפגש עם פייצל אל-חוסייני. ובצדק.

החלטתו של יצחק רבין לעצור את חוסייני ברגע זה טירפדה את מאמציו של פרס.

לשם כך ניצל רבין את הפיגוע ליד קלקיליה — ניצול ציני, שהרי חוסייני הצהיר על התנגדותו לפעולות מסוג זה, וגם מתכוון לכך בכנות.

אין אל-חוסייני מתנגד להפגנות-המחאה הגדולות בגדה וברצור עה — שהרי אין אף פלסטיני אחד המתנגד להן.

מעצרו של חוסייני לא ישים קץ לפעולות-המחאה. להיפך. הוא יסוּך שמן על המדורה.

בכנס את כל הגופים הישראליים, הדוגלים במשאומתן בין ישר- אל ואש"ף.

במיקרה הייתי נוכח בחדר-העבודה של אחד מראשי-הציבור בגדה, כאשר שוחח עליך עם איש שלום-עכשיו. שמעתי את הדברים כמו אוזניי (לפחות את דבריו של הרובר הפלסטיני).

איש שלום-עכשיו התנגד באופן מוחלט לשיתוף חבריי ושלי, בתירוצים שונים, בחלקם כוזבים (שאיננו "ציונים", כביכול). במהלך השיחה גברה מבוכתו של מארחי הפלסטיני, והוא שלח בי מבטים של תחנונים.

לחשתי לו: "תסכים לתנאים שלהם, חשוב שהם יי בואו." וכך היה.

בררכי לאותו כינוס כמעט ונערך לי מישפטי-לינץ' עלידי אנשי אמונים-כנהא. (עד היום לא הוגש עליך כתב-אישום). בה גיעי לבטוף לחברון, הושיבו אותי המארחים הפלסטיניים באופן הפגנתי בשורה הראשונה. אחד הנכבדים החשובים בחברון קם ופינה לי את מקומו. ישכנו ושתקנו. נאמו אנשי שלום-עכשיו וידידיהם, אנשי המימסד, וראשי הציבור הפלסטיני.

אנשי שלום עכשיו מחרמים, במובן, את ריק-ח. ריק-ח מחרמה את הרשימה המתקדמת.

פייצל אל-חוסייני: מישפחה טובה מאוד

רק"ח קשורה במפלגה הקומוניסטית הפלסטינית. זהו גוף קטן אך מאורגן היטב, שהצליח — כדרכם של הקומוניסטים בכל מקום — להשתלט על אירגוני-ציבור רבים. התנאי של רק"ח לכל פעולה משותפת עם פלסטינים הוא החרמת הגופים שאינם מוצאים חן בעיניה, ובראשם הרשימה המתקדמת.

יש גוף הקרוי "המרכז הבינלאומי לשלום", המחרים כל גוף שאינו מקובל על מיפלגת-העבודה, וכן הלאה.

פלסטינים זה די נמאס. ובצדק.

צד הפלסטיני נושא בחלק אחר של האשמה למחרל הח- מור.

הוא לא שיש להקמת מיסגרת משותפת עם כוחות- השלום הישראליים.

מדוע? הסיבות הן מסובכות.

קודם כל, הפלסטינים חוששים בכמה מגופי-השלום הישרא- ליים. נדמה להם שאלה פועלים למעשה בשליחות מיפלגת-הע- בודה, המממנת את פעולותיהם לשם השגת יעדים סמויים.

למשל: תקיעת טריז בין האוכלוסיה בשטחים הכבושים ובין אש"ף, משיכת המנהיגים המקומיים למלכודת של "הנהגה חלד פית", וכן הלאה. החשדות האלה אינם בלתי-מוצדקים. לפחות בחלקם.

גרוע מזה: כמה גופים ואנשים (כולל נשים) המתיימרים לייצג את מחנה-השלום הישראלי כח"ל אינם אלא סוכנים שכירים של מנגנון-התעמולה של ממשלת-ישראל, המשתמשים בכיסוי זה כדי לנהל פעולה מוסווית.

מכאן חששם של אישים פלסטיניים רבים מפני הסתבכות עם הישראלים.

ל פני שלושה שבועות אכלתי ארוחת-ערב לצידו של פייצל אל-חוסייני.

זה היה כמלון ערבי במיוחד-ירושלים. מישלחת של חברי-פרל- מנטים ממערב-אירופה, המתעניינים בכעיייה הפלסטינית, באה לביקור-מחקר בארץ. היא ערכה סעודת-ערב חגיגית, שאלה הוד מנו ביחד ראשי הציבור הפלסטיני בגדה המערבית וברצועת-עזה וראשי כוחות-השלום בישראל.

ראשיהמישלחת הושיב את פייצל אל-חוסייני לימינו, ואני יי שכי לימינו של פייצל. שוחחנו.

כמהלך השיחה השמעתי באוזניו דברים חמורים. "הנה אנחנו יושבים ביחד", אמרתי, "פלסטינים וישראלים, אנשים הדוגלים בפיתרון של שלום המבוסס על זכות שני העמים לחירות ולעצ- מאות. שוררת כאן אווירה נהדרת. כולם אוהבים את כולם. בעיני המארחים האירופיים, זהו כוודאי מיפגש טיבעי לגמרי. אבל זהו מיפגש נדיר מאוד!"

מדוע הוא נדיר? מפני שגם במלאת 20 שנה לכיי בוש הישראלי בגדה וברצועה, אין אף מוסד אחד לשיתוף-פעולה קבוע בין מחנה-השלום הישראלי וי ראשי הציבור הפלסטיני בשטחים הכבושים.

מרי פעם מתארגנת פעולה פוליטית משותפת. מתקיים אירוע משותף, מתפרסמת הצהרה משותפת. אך אין שום מיסגרת קבועה לחילופי-דעות, לדיון מדיני רצוף, לתיאום משותף של פעולות מחאה ושלום.

זוהי עובדה די מדהימה. אך זוהי המציאות.

א וזה ארוחת-ערב נמשכה כמה שעות, עם הרבה נאומים בכמה שפות. ויתרתי על הכות לנאום, אך שוחחתי עם רבים מן המשתתפים הערביים — ראשי-עיריות מודחים, עורכי-עיתון נים, פרופסורים של ביריות ועוד — כדי להעלות בעייה זו. אמרתי לבעלי-שיחי ששיתוף-פעולה פומבי ור- צוף, המלווה בדיון מדיני פומבי ורצוף, חיוני לשינוי דעת-הקהל בקרב שני העמים בארץ.

בלעדי מיסגרת כזאת, איך אפשר לשכנע את דעת-הקהל הי- ישראלית שאכן יתכן שלום בין ישראל ובין הציבור הפלסטיני הלאומי? ובצד השני, איך אפשר לשכנע את הציבור הפלסטיני שאפשר לכרות שלום של כבוד עם ישראל, אם אין שיתוף-פעולה אף עם כוחות-השלום הישראליים?

טרם שובי לתל-אביב, נחצות, נפרדתי מפייצל אל-חוסייני. חזרתי על דבריי הקודמים בכמה מילים, והוספתי: "בגלל חוסר שיתוף-פעולה קבוע, גם כוחות-המחאה בציבור הישראלי הולכים ונחלשים. כשתהיו זקוקים להם ביותר, תיווכחו שהם חלשים ובלתי-יעילים."

לא הייתי זקוק לכוחות-נבואה כדי להגיד זאת.

ה שבוע נעצר פייצל אל-חוסייני ונכלא. בלי דין וכלי מיש- פט. הוא נלקח למעצר מינהלי" על-פי חוק-החירום של השילטון הקולוניאלי הבריטי. המעצר הוא לחצי שנה, וניתן להי אריכו בלי סוף.

בישראל נשמעו כמה קולות-מחאה חלשים. נאספו חתימות לעצומה. גם אני חתמתי.

הנבואה-לא-נבואה שלי התאמתה במהירות-שיא.

ח חזור אל העובדה הבסיסית: איך זה קרה שכתום 20 שנה של כיבוש, שחומרתו גוברת משנה לשנה, אין מיסגרת קבועה של שיתוף-פעולה בין כוחות-השלום הישראליים וראשי הציבור הפ- לסטיני בשטחים הכבושים?

זוהי שאלה חשובה, כי טמונים בה סימני-שאלה נוספים הקשורים במה שמתרחש ברגע בארץ, החל בפיגוע המחריד ליד קלקיליה וכלה בהריגת סטודנ- טים ערביים במין סיוון-ציד חדש.

מן הראוי לנתח את הסיבות בלי משוא-פנים.

ח לק מן האשמה רובץ על הצד הישראלי. הדבר נאמר לי לא-פעם עלידי אנשי-ציבור פלס- טיניים: "איך יכולה לקום מיסגרת כזאת, כאשר כל גוף יהודי מתנגד את השתתפותו בהחרמת גופים יהודי- דיים אחרים?"

בקרב מה שנקרא "מחנה-השלום הישראלי" שוררת אנדרל- מוסיה של פילוג ופירוד, שינאה הדדית וקינאה הדדית. קנוניות ותככים, מביכה את הצד הערבי.

לפני שנה נערך בחברון כנס-מחאה של שלום-עכשיו, על-פי הזמנת ראשי-הציבור במקום. המארחים הערביים ביקשו לשתף

מאת אורי אבנרי

מטרת המסע היתה ראיון פוליטי. אך התלוו לכך הרבה פרטים פיקנטיים על חיי אחד האנשים המרתקים בעולם

יום שלישי:

מכונית שחורה בחושך

י ומיים קודם לכן טילפן המילאר רר הסעודי עדנאן חאשוגי לביתו בשעת ערב מאוחרת. אחרי יומיים עמוסי שיחות-טלפון ותיאומים לרוב, הייתי בדרכי למלון וי-לה-דסטה שבצפון איטליה, שם נקבעה הפגישה. אחרי חניה ועיכוב ממושך כים ברווא, הגעתי בשעת-לילה מאוחרת ביותר לנמל-התעופה במילאנו. הנמל התרוקן במהירות, והפך שומם מאדם.

אדם אחוז תנומה נשען על הקיר. לידו ניצב שלט, ובו שמי. באיטלקית מהירה הצביע לעבר מכונית. הוא לא

מהמכונית הראשונה הגיעה, מחייך כולו. עדנאן חאשוגי.

בלובי, בשעה שסידרו את חדר, עי רכנו היכרות חפוזה, אם כי זו היתה מיותרת לחלוטין. היה ברור לשנינו ש נעשו שיעורי-הכיתה ההכרחיים לפני הפגישה.

חאשוגי התקשה להסתיר את הפת עתו מגילי הצעיר. אני הופתעתי מני מוסיה הטובים של אשתו, לאמיה, צעיר רה שחורת-שיער, תמירה, הנראית כי אילו ירדה זה עתה ממסלול-התצוגות של אחד ממעצבי-האופנה בפריס. קבענו פגישה לשעה 2 לפנות-יביר קר.

חאשוגי, חסר-סבלנות, טילפן לחדר רי עוד קודם לכן.

ירדתי שתי קומות, לחדרו. הוא פתח את הדלת בכותנות לבנה וכפכפים, ש

ברק וחאשוגי במיסעדה איטלקית את מאוד צעירה. שמרי על עצמך!

סיפור המסע של דפנה ברק:

4 ימים עם חאשוגי

רוטב האדום ומרח נקודה אדומה במצי חו. אחר-כך עשה זאת על מצחה הלבן של אמו, וניסה לעשות זאת לכל הנוכחים.

כמו הקדוש של אבא, ציחקק. רק יומיים אחרי-כך, כשפגשתי את "הקדוש של אבא" בפאריס — ראש הכת שרי צ'אנדרה, סוואמי מאהאראג', אחד מראשי-האופוזיציה בהודו, איש גדול-מימדים, עוטה לבן, אשר במיצחו צבועה נקודה אדומה — הבנתי את פשר הבדיחה.

בתום הארוחה התעקש חאשוגי, המ עריץ את פלאי הרפואה (אביו היה רופא) שהעיתונאי האיטלקי ואנוכי נסייר בקליניקה המודרנית שבה הוא מבצע את בדיקותיו.

אנחנו לא גילינו התלהבות. אך זה לא עזר לנו. קיבלנו סיור. הראו לנו מכשירים מפחידים ומכונות צנטריפוג' ליות שבצינורותיהן זורם דם. "עכשיו זהו הדם של חאשוגי!" הודיעו לנו.

"דם כחול? אדום?" תהיתי בקול רם. "רוק?" קבע העיתונאי האיטלקי, "מרולאריס..."

אחרי סיור מתיש בין פלאי-הטכניקה, הגענו בשעת-ערב מאוחרת למלון וקבענו להתראות בשעת-לילה מאוחרת לארוחה נוספת.

כ־10 בלילה טילפנה אליי לאמיה: "בעלי רוצה לפגוש אותך לפני שכולם נפגשים."

חאשוגי ירד ללובי של המלון, כשי כוסות-משקה בידיו. החשדות בינינו נמוגו.

החלטנו להצטלם, להנצחת המאורע — הראיון הראשון שהוא מעניק לעי תון ישראלי. "עוזרי יועצים לי שלא לעשות זאת, שזה מסוכן עבורי, שה עיתוי אינו מתאים", אמר. אך ניכר כי מני וגמור עימו ללכת בהרפתקה הזאת עד הסוף.

לאמיה הצטרפה אלינו, כשבדידה מצלמתה, והחלנו לצלם זה את זה.

מכיוון שסברנו שאנחנו נפרדים ל-מחרת — אני הייתי אמורה לקחת חופשה ולבלות יומיים נוספים באיטליה, ואילו לחאשוגי נועדה פגישת עסקים חשובה בבנק הסעודי בפאריס — הוא האץ בי לסיים את מלאכתי הראיון. (המשך בעמוד 38)

בקרב חברים — היו נרגשים כהוגן. נימרודי התקשה להסתיר את הפתעתו ושימחתו כאחת. כי לפנות-בוקר נפרדנו. חאשוגי עוד התעקש להרים כוסית אחרונה. היה לפניו יום קשה בקליניקה החדשנית בקומה. הוא הגיע לקומה לצ'ק אפ (בדיקה כללית) השנתי שלו. "אסור לי לשתות כליכר הרבה", קרץ לי, "לא נורא. כך לפחות לרופאים שלי תהיה סיבה לדאגה..."

יום רביעי:

כתם אדום במצח

ה ערפל התפזר מעט, והגשמים נחלשו. אפשר היה לראות את האגם הנמצא ממש לרגלי המלון, ואת שרשרת ההרים הסוגרת עליו ממזל. פרט לחאשוגי ופמלייתו ולי, כמעט לא נראו תיירים במלון, המתפקד רק בחודש-הקיץ של השנה, והמהווה אתר שיווק וטיפולים שונים עבור תיירים אמריקאיים בעלי-אמצעים. המלון נפח ממש בשבוע שבו שהינו שם.

בשעת צהריים טילפן אליי חאשוגי והזמין אותי להצטרף אליו ואל מישי פחתו לארוחת-צהריים. הגעתי למיסעדה איטלקית טיפו-סית בקומה. חאשוגי בא להקביל את פני, והציג אותי לפני כולם. ליד שולחנות אחרים הסבו רופאיו, מזכיריו, מטפלת של בנו, עיתונאי איטלקי כי כיר, לאמיה — אשתו היפה וכוכבי האירוע — עלי, בנו. ילד בן 7, בעל מרץ ככספית, בעל הבעה שובבה, שי ריתק את הסובבים בהערותיו ובשליטתו בשפות אחרות. היחס הכללי אליו היה כאל יורש-עצר.

האב דיבר על הצורך בשלום. הילד קטע את הדיבורים הגבוהים בשאלה מעשית ביותר: "כן, אבל איך משיגים שלום?" עלי הסתכל בי במעין פחד מכושף. הסתבר כי אני הישראלית הראשונה ש הוא פגש בימי חייו. התרשמותו, אחרי כמה דקות מרותקות: "אני עוד לא ירדע!"

כשהגישו לשולחן את צלחת הספא-גטי, שפך הילד רוטב-עגבניות על הד אטריות, ואחר-כך טבל את אצבעו כי

נוצר. אני מעדיפה את הבריתות נוסח זמננו.

נוצרת איזו תחרות סמויה: מי יצליח לשכר את מי, מי יאבד את הרסן וידבר ראשון.

במהלך השיחה סיפר חאשוגי כי לא נפגש עם עמירם ניר לפני שלושה ש בועות בשווייץ, כאשר נפגש ניר עם גורבניפאר, וכי חל נתק מסויים בינו לבין אל שווימר ויעקב נימרודי, חבריו מזה שנים רבות.

הקשר עם שווימר חודש לפני חצי שנה, אולם השניים לא שוחחו על ה סיבה שבגללה נוצר המתח. עם נימרודי — לא חודש הקשר.

השעה היתה 3.30 לפנות-בוקר. כי אורח ספונטני חייגתי לביתו של נימרודי בסנין, וקישרתי בינו לבין חאשוגי השניים — שלא שוחחו ביניהם מאז שהתפוצצה הפרשה, אם כי הרעיו מחמאות זה על זה בכלי-התיקשורת ו

הוא נטה לאבד אותם מרי כמה דקות. "אני מקבל את פניך בבגד הלאומי שלנו (הסעודי)" הסביר, לפשר חיוכי.

השיחה היתה אפופה חשדנות רדי. התקשיתי להבין מדוע אדם המי כונה "בוגד" עלידי גורמים בארצו, בגלל קשריו החשאיים עם ישראלים, שנחשפו במהלך פרשת הנשק האיראני, ניטל על עצמו סיכון ופגש בראשונה בעיתונאית ישראלית. הוא, מצידו, ניסה לאמת כנראה כמה ידיעות עלי. במהלך הלילה הכחיש, כמובן, שקי כל עלי דו"ח כלשהו. לקראת סוף-ה ביקור, הוא נשכר.

"שלושה עמודים!" הורה. "קיבלתי עליך שלושה עמודים כתובים!"

בעזרת הרבה ויסקי מצידו, וודקה מצידו, נשבר הקרח חישיקל. חאשוגי הציע שנערכב משקאות, נכרות ברית. פעם נהגו לערבב דם, הוא

שלט בשום שפה אחרת. נכנסנו למכונית. הוא פתח ברהירה מטורפת. הכבישים היו חשוכים, גשם וזלעפות, כמעט ולא נראו מכוניות בכישים.

בילדותי ביליתי כמה ימים באיזור אנסי-קומו, שעל גדתו שוכן המלון. מי שום-מה האיוור לא נראה לי מוכר, ו התחלתי לפתח מחשבות מפחידות ביו תר. ביחוד ליד שלט המראה שקומו נמצאת בכיוון הישר, ואילו אנו רוהרים רווקא ימינה. לא נעים.

"קיצור דרך." הסביר לי הנהג במי בולבל. קיצור דרך — לאן?

אחרי כשעה של דהרה פרועה, הצי טרפה אלינו לפתע מונית שחורה, ש נסעה לפנינו. אני התרכזתי במונית, ו היה ברור שנוסעיה מרוכזים בי. שתי המכוניות עצרו בפיתחה של וילה יפהפה. שועריה רצו לפתוח את דלתות המכוניות.

הרופאים מיישרים את המותן של ברק. מימין: חאשוגי את מנהלת חיים מסוככים...

דפנה ברק השיגה מיסמך סודי ביותר: תזכיר של חאשוגי למקפארלן על מגעי פרס-ערפאת

פרס שלח את אברשה
טמיר כדי לחבל ביוזמה

ערפאת קיים באמצעות
מארוקו מגעים עם בגין

יאסר ערפאת היה מוכן
להיפגש פומבית עם פרס

בין פרס לערפאת

ערפאת
בנק שווייצי

עמיר לרשותו את קשריו (של חאשוגי) עם שימעון פרס, ועי רפאת הסכים לכך.

כגישח פרס-ערפאת

דיווח חאשוגי: "עשיתי כפי שהבטחתי. טילפנתי לפרס, והוא הטיל על אחד מעוזריו הקרובים להיפגש איתי בלונדון. הוא הסמיך אותו לדבר בשמו".

(הערת המערכת: חאשוגי לא ציין בתזכיר מי האיש. יתכן שהיה זה נימרוד נוביק, יועצו המדיני של ראשי הממשלה דאז).

"כבינוסמן, הצעתי גישה המקובלת במשאומתן עיסקי. אמרתי שאין הישג ראלים חייבים להציע לפלסטינים כבר בראשית תהליך-השלום מדינה עצמאית, אלא רק בית לאומי. זה הרבר שהם זקוקים לו כעת. הקמת המדינה תבוא לאחר-מכן, אחרי שהפלסטינים יכירו בהחלטת 242.

"אחרי שהתקשר עם ירוש-לים, אמר הנציג הישראלי שעל בסיס זה תשמח ממשלתו לפי תוח בשיחות עם הפלסטינים, גם אם תכלול המישלחת חבי-רי-אש-ף."

בשלב זה הציע חאשוגי הצעה מי הפכנית. הלקוחה מעולם העסקים. הבטיח היתה, בעיניו, ליצור בסיס של אמון, שיאפשר לשני הצדדים למי מש את הסכמתם העקרונית ולפתוח במשאומתן. וזאת היתה הצעתו: כל אחד מה הצדדים יחד תוב על מיסמך משלו, שבו ינסח את הצעותיו לסיתרון הבעייה. שני המיסמכים יוסקרו (המשך בעמוד 37)

שהוא מוכן לקבל את "כל החלטות האו"ם". האמריקאים דרשו, לעומת זאת, שהוא יכיר בנפרד ובמיוחד בהחלטות 242 ו-338, שאינן מזכירות את העם הפלסטיני.

חאשוגי אמר לערפאת: "יתכן כי הישראלים רוצים בשלום כמו הפלסטינים, ושהם היו עושים את הוויתורים הדרושים, אילו היו בטוחים שהפלסטינים יפגשו בהם במחצית-הדרך, ושיודיעו על כך לעולם. לכל הפחות, כדאי לנסות זאת. אתה תכיר בהם, והם יכירו בך", אמרתי.

דיווח חאשוגי: "ערפאת הסכים, ואמר שהיו לו כל מיני מגעים עם ישראלים, ובמיוחד

ערפאת נמשכה שמונה שעות תמימות. התרשמותו של חאשוגי: "הוא אדם בעל אינטליגנציה, והוא הרבה יותר סביר מכפי שהוא מצטייר בעיתונות המערבית".

לדוגמה: "הוא הגיב בצורה אדיבה כאשר סיפרתי לו שלא זה כלכך שנפגשתי עם פרס, אלא שאני גם מכיר אותו היטב, ושאיני רואה בו אדם אינטליגנטי. כאשר נוכחתי לדעת שאינו מודע, כפי שחששתי, המי שחתי ואמרתי שאם הוא, ערפאת, יגיד לי שהוא מקבל את כל החלטות האו"ם, הוא יגלה שגם פרס מוכן לכך".

(הערת המערכת: חאשוגי לא ידע, כנראה, כי ערפאת הצהיר פעמים רבות

מריקאים להניח, כי יש לערבים שיני-אה נפשית עמוקה ליהודים."

● כמה מן הישראלים רוצים בלי ספק בשלום, אך רוב מקבלי-ההחלטות (בישראל) אינם רואים תועלת בשלום. כפי שהם רואים את הדברים, הם חוששים עתה לעשות בי-פלסטינים שבגדה המערבית כאוות-נפשם, ואף להעבירם לירדן, מבלי להיתקל בהתינגדות רצינית."

● פרס חשב שהוא מבין את הבעיות הכלכליות של ישראל. בעיניו, התשובה היא פשוטה — לעשות שלום עם הערבים, גם במחיר מסירת

פרס
חתימה בכספת

עיקבות שיוחזיה הממושכות עם עדנאן חאשוגי, המיליארדר הסעודי, הגיע לירי דפנה ברק מיסמך סודי מיוחזר-במינו.

זהו תזכיר שכתב חאשוגי לרוברט (באר) מקפארלן, מי שהיה אז יועצו של הנשיא רונלד רגן לביטחון לאומי. כלומר: הבוס של "המועצה לביטחון לאומי" (יורשו בתפקיד זה היה ג'ון פוירנקסטר, שהתפרסם בקשר עם פרי-שתי-איראן).

התזכיר של חאשוגי נכתב ב-1 ביולי 1985, בשיא כהונתו של שימעון פרס כראש ממשלת-ישראל. עיקרו של התזכיר: דיווח על נסיונו של חאשוגי לתווך בין שימעון פרס ויאסר ערפאת.

פרס מוכן לוותר

חאשוגי הקדים לדיווח המעשי כמה ניתוחים פוליטיים בלתי-שיגרתיים. כפי שהוא אמר בעצמו, הוא רואה את הדברים מנקודת-הראות של בינוסמן בינלאומי. לדבריו, השקפותיו הולכות ומתקבלות על-ידי הקהילה הבינלאומית של אנשי-העסקים הגדולים, העוסקים בענייני המזרח התיכון.

בין קביעותיו של חאשוגי:

- בעוד שבעבר היו עמי המזרח התיכון "ילדים" שציפו מן "האבא" האמריקאי להבין את בעיותיהם, הש תנה עתה המצב, ועל "הילדים" להבין את הבעיות של "האבא".
- "כולנו — ערבים, ישראלים, אמריקאים — מאמינים שיהיה זה לטובתנו אם יקום שלום."
- "אפשר לומר כי, למרות האביה, הערבים היו רוצים שהישראלים יהיו בצד שלהם."
- "למרות זאת ממשיכים הא-

Report to Mr. MACFARLANE.

הנמען, בכתב-ידו של חאשוגי: "דו"ח למר מקפארלן"

The following qualification is in order. Many of the discussions from which remarks of the following pages are drawn dealt, unavoidably, with matters classified as TOP SECRET by the various governments. As a matter of self-discipline, however, I have imposed upon myself a "need to know" restriction by which I habitually avoid problems to which, in my particular role, I can offer no solutions. In the following pages I speak with the limitations an "international businessman" whose affairs take him

קטע מתוך התזכיר הסודי
סיווג סודי ביותר

קופמן קופץ

ביום החמישי שעבר רואיינה דפנה ברק בתוכנית "ערב חדש" בטלוויזיה החינזית. במהלך הראיון מסרה כמה פרטים גולמיים על המיסימך המופיע בעמוד זה. היא לא נכנסה לפרטים.

למחרת היום הודרו חברי הכנסת חיים קופמן, יו"ר סיעת הליכוד בכנסת, לתבוע בירור על גלויות אלה. קופמן לא הזכיר את ברק ואת העולם הזה, אלא דיבר באופן סתמי על גורם שניפגש עם חאשוגי. הוא תבע הקרה על תוכניתו של פרס להיפגש עם ערפאת.

קופמן לא ראה את המיסמך עד הרגע הזה. הוא הסתמך אך ורק על כמה מסקים סתמיים שאמרה דפנה ברק בטלוויזיה.

הגדה המערבית לידיהם. לדעתו, האני טרם שיש לישראל בהחזקת הגדה המערבית הוא מינימלי. אולם הגדה המערבית היא נושא ריגשי מאוד בישי ראל. פרס ואנשיו אינם מעזים לנהל משאומתן שיש בו אף רמז לנכונות לוותר עליה... מעמדו הפוליטי של פרס אינו די חזק כדי לפעול בניגוד למצבירות עממי זה" (הערת המערכת: מכיוון שחאשוגי נפגש עם פרס כמה פעמים, יש להניח שהערכה זו באה מפיו).

מגעים

ערפאת שמיר

אחרי תיאור הדברים כפי שהוא רואה אותם, ניגש חאשוגי לדווח למקפארלן על יוזמת-השלום הפרי-טית שלו.

"חשבתי שכדאי לי לשוחח עם יאסר ערפאת. לכן טסתי לתוניס לרי-אוחו".

השיחה הראשונה של חאשוגי עם

עם שמיר ובגין. "היה לי קשה להאמין בזה, שהרי אילו באמת היו שמיר ובגין מקיימים עימו מגע, הוא לא היה מספר לי על כך, כי יש בכך הודאה שהוא החמיץ הזדמנות גדולה מאוד. לסאדאת היתה בגין לפניה והשיג ממנו מה שרצה. סביר להניח שאילו היתה לערפאת הזדמנות דומה, הוא היה תופס אותה באותה הצורה."

"ערפאת קיבל את דבריי ברוח טובה, כפי שקיוויתי, ואמר שאינו רוצה להת רושם מוטעה בקשר למגעים אלה, חשיבותם ויעילותם, כצינור לחי-לופי-דברים משמעותיים. המגעים התינהלו, למעשה, באמצעות אנשים ניס-רליים" במארוקו. אנשים אלה הם אינ-טליגנטיים ואפשר לסמוך עליהם, או-לם הם לא יכלו ליהנות מן האמון המי-לא של שני הצדדים."

חאשוגי הציע לערפאת להי-

באיות השם יש טעות. מקפארלן מאיית את שמו McFarlane

במדינה

העם פסח בלי מצות

הכנסת חוקקה נגד הלחם, הציבור החילוני התעלם מן המחקר ומן החוק. החיים נמשכו בסדרם.

אי אפשר לחוקק נגד החיים. החיים חזקים מכל חוק. וכפי שלמדה היהדות כבר לפני דורות רבים, גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה אינה מתקיימת.

השנה ניסתה שרולת-הלחץ החר"רית לכפות על הציבור הישראלי את מצוות המצות. לא בדרך של שינוע, אלא בדרך של חוק.

אמנם, החוק החדש אוסר רק את הצגתם של דיברייחמץ בפרהסיא, בשר כונות יהודיות. אולם המיסר הדתי ניסה להרחיב את החוק בפועל, בה עמידו פנים כאילו אוסר החוק על מכירת חמץ בכלל. כך הוצג הדבר לציבור.

בכמה מקומות הפעילו רבנים מקוריים אמצעים של טרור ואיום, כדי למנוע את מכירתו של חמץ. בירושלים הסתובבו מאיר כהנא וחבורת בריוניו והפכו דוכנייפירות בעיר הערבית. יתכן שכהנא חיקה במתכוון את המשיח הנוצרי, ישוע מנצרת, שהופיע כחצר ביתהמיקדש והפך את דוכניהם של חלפניהכספים, ששירתו את הער לים-לרגל מכל העולם.

בלי לחם, בלי מצה. מול כל התעלולים האלה, התנהלו החיים על-פי הגיון משלהם.

בשום שבועיפסח קודם לא היתה הארץ כה מלאה בחמץ, ולא אכלו אזרחיה היהודיים כה הרבה לחם, כמו בשבוע זה.

לפ הסטטיסטיקה, עלתה צריכת הלחם לפני הפסח כ-500 אחוז. משמע: המונייבית-ישראל מילאו את מקריהם בכמות אדירה של לחם, כדי לעבור את שבועיהפסח בשלום, מבלי לנגוע במצות. התוצאה: בתום השבוע נותר לחם ישן רב במקדשים, ונזרק לפחיהאשפה. יתכן שאת הפיתרון האידאלי של סובלנות הדתית מצא ווג צעיר בגדרה, הבעל בא מבית חילוני, האשה מבית דתי. בפרסם החת הכריזה האשה החלטית: "לבית שלי לא ייכנס לחם". השיב הבעל בהחלטיות רוממה: "לבית שלי לא תיכנס מצה".

הוגז בילה את שבועיהפסח באושר, בלי לחם ובלי מצה.

ביטחון

ער הסוף

מילחמת-הלבנון לא נגמרה. היא רק נדחתה בשנתיים. עכשיו היא מתלקחת שוב. מדוע?

האם התחדשה מילחמת-הלבנון? אפשר לטעון כי מעולם לא נפסקה. ישראל יצאה ממרבית לבנון, אך המשיכה בכיבוש החלק הדרומי, במישור ובאמצעות צבאיהשכירים הקרוי "צל".

מצב זה היווה גירוי-מתמיד. כמשך שנתיים היה זה גירוי מינימלי, מפני שהכוחות הלבנוניים היריבים היו עסוקים זה עם זה. עכשיו, כשחזרו הסורים והשליטו סדר במרבית לבנון, אין למי ליציות חופש-פעולה בצפון. הן יכולות וחפצות להתרכז במאבק בדרום.

מכאן ההתקפה הגדולה של חיזבאללה ("מפלגת השם") על מוצב של צד"ל, שבו נפלו 18 לוחמים שיעיים. ומכאן גם נסיגתו של חזבאללה פלסטינית לחזרו לישראל לשם פיגועימקומות. השאלה היא: האם קורבנות אלה היו באמת בלתי-נמנעים?

הדבר מעלה מחדש ויכוח ישן. כאשר המוצצה פרשתהשב"כ טא יצחק שמיר פומבית את החלטתו, ש"שם מחבל לא ייצא חי מפיגועימקומות". כאשר טען ראשיהשב"כ, אבי

תיבת פנדורה

אולי כדי להשיג הישג מרשים ערב כינוס המועצה הלאומית הפלסטינית באלג'יר.

להרוג ולהיהרג. הציבור הישראלי נפגע בעיקר מנפילת שני חיילים בהתקלות עם הפלסטינים, ערב-שבת שבועיהפסח.

השטחים

מזל של רבין

אילו עשה שרון מה שעושה רבין, היתה המחאה ממלאה את הארץ. אך מי ימחה על מעשי רבין?

ליצחק רבין יש מזל. הוא איננו אריאל שרון. אילו קרה בימי שרון בגדה המערבית מה שקורה עכשיו, בימי רבין, היתה

העולם הזה והפרשה החדשה

זה חוזר על עצמו.

פרשתהשב"כ פרצה מפני ששלושה צלמי-עיתונות, וביניהם ענת סרגוסטי של העולם הזה צילמה את שני החוטפים בעודם בחיים, כשהם מובלים אל הוצאתם להורג.

סרגוסטי היתה הראשונה שהבחינה עוד באותו היום במה שצילמה. העולם הזה היה היחיד שפרסם את התצלום. שני התצלומים האחרים (של חדשות ומערב) פורסמו רק כעבור חמישה שבועות, כשה כבר לא שנה דבר.

כדי לפרסם את התצלום הגורלי, ניהל העולם הזה מאבק עם הצנזורה. עד כדי הודעה על כוונתו לפנות לבית-המשפט הגבוה לצדק, החלטת הצנזורה שהתירה לנו את פירסום התצלום היא שגרמה למיפנה הגורלי.

עכשיו זה קרה שוב.

ענת סרגוסטי הלכה לצלם בכנס של תומכי אריאל שרון בתנועת החירות. היא הבחינה שם בנוכחותו של יוסף גינוסר, אחד מחנוניי-מתוטריהשב"כ. היא צילמה אותו.

העולם הזה הודיע לצנזורה על הימצאות התצלום בידיו, ועל כוונתו לפרסמו. הצנזורה אסרה את הפירסום. הנימוק: התצלומים של כל מפותריהשב"כ נאסרו לפירסום. האנשים האלה היו מעורבים בעבר בפעולות רבות, ופירסום תמונותיהם ברבים עלול לסכן אותם. (הצנזורה צדקה - אך לא במובן שהתכוונה.)

העולם הזה התקשר עם הצנזורה הראשי, תת-אלוף יצחק שני, ומחה על ההחלטה. איש לא הכריח את גינוסר להופיע בכנס פוליטי, אך בגע שהופיע והפך מעל פולטי, אין בשום פנים לאסור את פירסום תצלומיו.

תת-אלוף שני ביקש שהות לחשוב על כך. כעבור שעה התקשר עם העולם הזה והודיע שהתצלום אושר לפירסום.

העולם הזה פירסם את התמונה ב-14 בינואר 1987, ובעיקבותיו פורסמו תמונותיו של גינוסר גם בעיתונים אחרים.

עכשיו מתברר כי פירסום זה הוא שגרם לתפנית בפרשה החדשה (ראה כתבה). פרקליטיו ובי-מימשפחתו של הקצין הצ'רקסי עיזאת נפסו, וזהו את גינוסר בתצלום כמי שעסק בחקירתו. הם ידעו כי לא זה בילבד שגיטור הודה בפרשת השב"כ בבדידות עדויות ובשיבוש הליכימימשפט. אלא שגם העיד אז, שזאת היתה שיטה בשב"כ.

כתוצאה מכך קיבל העירעור של נפסו תנופה חדשה, ונולדה פרשה חדשה.

חקירה איזוהצת

דפנה ברק מגלה את הפרטים הנסתרים של פרשת נפסו: אין נשבר, מדוע בודו הראיות, ממה כחדו אנשי השב"כ

דיין לעצמך שבשעות הקטנות של הלילה — כמה ימים אחרי נישואיו — מגיע שוטרי לביתך ומבקש ממך להתלוות אליו אל תחנת המשטרה. שם מודיעים לך בקצרה כי אתה נאשם בריגול חמור נגד מדינתך, וכי העברת נשק לירי האוייב.

החל מרגע מפתיע זה בחייך, אתה עובר לירידה הנאמנות של אנשי השב"כ, עובר "טיפול" שבסימו אתה מוכן גם להודות שאתה הוא זה שצלב את ישוע הנוצרי.

תאר לעצמך שנבראש צוות-החקירה של השב"כ ניצב אדם מבריק, שאפתני, שאחרי שעשה שיקול מוטעה בעניינך — אינו רוצה לדעת מה מתרחש מס' אינו מעוניין שיתגלו שיטות-החקירה, שגרמו להוראה.

אתה משב בודד בתאך ותטען לחפות, מבלי לדעת מה מתרחש מס' ביכך, מבלי להבין את הצפוי לך.

בניימישפחתך וחברייך יתהלכו תמיד הם ונבוכים. איש לא יבין את אשר קורה פרט לאדם אחד — עורך-דין, אותו גיבור אפור-לוחם שלו מייחס כל תסריטאי, אשר יריח שמשוהו אינו כשר כאן.

בחושיריה מפותת, ובאמונה הולכת וגוברת, יריח שחוסר-התיאום בין ערדו יות אנשיהשב"כ השונים מקורו דווקא בניסיונותיהם. הוא יריח שנעשה כאן ניסיון לחפות ולטשטש החלטה מוטעית. הוא יבין שמשחקים כאן בשיקור לייזוקרה. הוא — איש צנוע, המתרחק מהזרקורים, ששיקולי כסף ופירסום זרים לו, ששורשיו במיסר, שאף פניק אותו — יהפוך את מאבקו זה במיסר ל"תיקחיים".

במישפחתו צפויים לו רגעים קשים. לעיתים יחשבו שאולי ירד מהפסים.

המיסר, ברמות בתי-המשפט השונים, אמנם יהיה ער לטענותיו, אך ידחה אותן אחת-לאחת.

אתה תמשיך לשבת בכלאך, מנותק מהאירועים ולטעון: נעשתה כאן טעות!

פרנץ קפקא היה מתאר כל זאת בתיאורים מסמריישיער, ומסיים בודאי בנקודה זאת. תסריטאי אמריקאי היה מוביל את גיבוריו המיואשים לנקודת-האור הבלתי-צפויה: לפתע פיתאום מתגלה עוד אירוע שבו נעשה תיאום בין גירסאותיהם של אנשי השב"כ, ומתפוצץ ברעש חסר-תקדים. לא זאת בלבד, אלא שפירסום תמונתו של אחד הנאשמים בבידוי ראיות הוא הוא נקודת-האחידה שלה חיכה גיבורנו. זהו ראש-צוות החקירה, שעל-פי הדין לטות הוגש כתב-האישום בעניינך, ו-ששינה את מהלך חייד וחיימישפחתך.

כל זה לא קרה לך ולמישפחתך. אולם על-פי הפרטים המתורגמים לפרסום מקרהו של עיזאת נפסו, זה עלול לקרותך. על-פי מיקרהו של נפסו, כל נקישה בדלת-ביתך השכס-בכוכר עלולה להטות את חייד למסלול שסופו אינו נראה-לעין. לולא עקשנותו של דוקטור צבי הדר, עורך-דין מגנייתו של

דה, ששימש כפרקליט הצבאי הראשי

סיפור קפיקא

פרקליט הדר (בפרקליט צבאי ראשי, 1968)
דיבוק

קוחן, התכחש להן. קוחן טיפל בתיק כמשך כמה חודשי שים. אחרי שהוכן כתב-האישום, פנה אל הדר. נטייתו הראשונה של הדר היתה לרדות את התיק. הרי הנאשם הודה ב"אשמות שיוחסו לו. להדר, איש שהי (המשך בעמוד 40)

נפסו נעצר ב-4 בינואר 1980. מיש פחתו ההמומה, תושבת כפר-קאמא, פנתה תחילה לעורך-דין שאול קוחן מנצרת. קוחן ריאין את מרשו רק אחרי שחקירתו בידי השב"כ הסתיימה. בתום אותה חקירה הודה הנאשם, שלא ניתן לו להיוועץ עם עורך-דין. בכל ההאשמות שיוחסו לו. אחר-כך, באוני

בשנים 1973-68, גם לנפסו לא היתה באה הישועה.

הלשנה תמימה

ת יקו של נפסו, סגן ממוצא צ"ר קסי, הגיע לידי הדר באביב 1980.

נפסו: היבטים מחרידים

עם הישמע פסקהדין הכריז הנאשם: "טענתם טעות חמורה". אלמלא עקשנותו הבלתי-רגילה של עורך-דין מסור, שהשתכנע בצידקתו, היה נקבר בבלא במוטב שנות-חייו. הוא כבר יושב יותר משבע שנים. המיסנה בא באשר הביא. העולם הזה" לי- פירסום תצלומי של יוסף גינוסר — וכך התגלה לעורך-הדין כי החוקר אינו אלא גינוסר, שהודה בפרשת-השב"כ בכידוי עדויות, ושקבע אז כי זוהי שיטה מקובלת בשב"כ.

שירות-הביטחון כבר הודה למעשה כי בידוי הראיות, כאשר גילה נכונות לוותר בדעבד על הטענה שהנאשם מכר אמצעי-לחימה לאוייב, ולהסתפק בקיום מגעים עם אוייב. הנאשם טען מלכתחילה, כי מגעים אלה היו במסגרת תפקידו, וכי דיווח עליהם לממונים עליו. גם הדיבורים על מתן חנינה לנאשם, או על אירחופעת נציג-המדינה בעירעור, מהווים למעשה הודאה של השב"כ בשיטות הפסור לות שונות. אם יקבל בית-המשפט העליון את הטענה כי עדויות חוקרי-השב"כ בודו ותואמו, כדי להביא להרשעת הנאשם בכל מחיר, תתי-עוררנה שאלות חמורות ביותר לגבי מאות ואלפי נאשמים שהורשעו על-סמך "הודאות" שהושגו באותן השיטות, ועל-פי עדויות של אנשי-השב"כ.

הוא נאסר כמה ימים אחרי נישואיו, בשי-עות הקטנות של הבוקר. הוא נחשד על סמך הלשנה. הטענה: שבשעה ישירות באיזור-הבי-טחון של סעד חדאד בדרום-לבנון, קיים מג-עים עם אוייב ומסר לו אמצעי-לחימה. בחקירה אינטנסיבית, לפי מיטב שיטות השב"כ, שנמשכה יותר משבוע, כשהוא כי-בידוד גמור, נשבר והודה בעבירות שיוחסו לו. נקודת-השבירה היתה כשאיימו עליו חוקרי

אחרי שהודה, חזר בו מהודאתו זו. אצל החוקרים התעוררו ספקות. אולם תחת לחי-קור את העניין מחדש, הם החליטו להביא להרשעתו בכל מחיר. החלטה זו נבעה משאיפות אישיות של החוקרים, אך גם באה כדי למנוע בכל מחיר כי האיש ייצא לחופשי ויגלה את שיטות-החקירה שלהם. בבית-הדין הצבאי הופיעו עדי-השב"כ, שסתר זה את זה — למרות שהיה ברור כי עדויותיהם תואמו מראש. בית-הדין הבחין בסתירות, אך למרות זאת הרשיע את הנאשם. הוא נימק זאת בפסקדין ארוך ומפותל. הוא נדון ל-18 שנות-מאסר. בתוצאה מכך התגרשה ממנו אשתו הצעירה. בית-הדין לעירעורים אישר את ההרשעה והעונש. בפסקדין קצרצר.

עיזאת נפסו בחתונתו, עם אשתו סיהאם ורס"ן סעד חדאד

תשקיף

ניסים יקים מחנה בליכוד

עם מימוש של האיחוד בין חירות לליברלים, עשוי להיווצר בליכוד מחנה נוסף, של שרי האוצר משה ניסים.

ניסים נשען על הצלחתו במשרד האוצר, ואינו מסתיר את עובדת היותו מיוזמי. הוא חובש כיפה והוא רוגל במחשבה הליברלית. אין מניעה לכך שירכיב מחנה, שינסה למשוך אליו אנשים תחת אחד הדגלים הללו.

ליברלים למחנה לוי

במחנה של דוד לוי גוברת התחושה שהמחנה לא יינזק כתוצאה מהאיחוד של חירות עם המפלגה הליברלית, ואולי אף ייצא נשכר.

אחרי חשבונות שערכו אנשי לוי, הם נוכחו שכמה עשרות מחברי מרכז המפלגה הליברלית יצטרפו רווקא למחנה לוי, מכיוון שלא ירצו להיות חלק ממחנות שרון או שמיר, וחלקם גם לא יתקבלו באחדה במחנות אלה.

ג'ונתן ואן — שיחה מכלא לכלא

ביום השישי האחרון שזוהח ג'ונתן סר לארד בפעם הראשונה במלפון עם אשתו אן, מאז שנשניהם נשפטו ונכלאו בבתי כלא שונים.

השיחה ארכה 15 דקות.

מענה יותר לבני הזוג פולארד גם להתכתב זה עם זה.

עד ראשית השבוע לא הגיע למישפחת פולארד ולפרקליטים אף דולר אחד מכל הכספים שנאספו עבורם בארץ, בסירוסם כה רב.

הזרי פולארד נפגשו לאימכבר עם השגריר הישראלי, מאיר רון, ושטחו לפניו את תלונותיהם.

שפייר נגד שחל

בקירוב צפוי עימות בין אליהו שפייר, יו"ר ועדת הכלכלה של הכנסת, לבין משה שחל, שרי האנרגיה.

העימות יהיה תוצאה של החלטת ועדת הכלכלה של הכנסת לעכב את ביצוע הרפורמה במשקדהלק, כפי שביקש משרד האנרגיה.

בעבר הופנו לשפייר תלונות על תעשה במשקדהלק בתקופת כהונתו של השר שחל, ונראה כי עתה ידרוש שפייר הסברים מראשי משרד האנרגיה.

החלטה על הליביא באמצע מאי

ההחלטה על גורלו של הליביא — לחסד או לשבט — עומדת להתקבל באמצע מאי.

החלטת הממשלה תתקבל לקראת נסיעתו של יצחק רבין, שר הביטחון, לארצות הברית, והוא שיביא אותה לאמריקאים.

שומרון יבטל פורום המינויים

שמועה עקשנית בצדל אומרת, כי אחת

הפעולות הראשונות של דן שומרון, הרמטכ"ל החדש, תהיה ביטול פורום השיבושים.

הפורום מורכב מעשרה אלופים. המתכנסים בכל יום שני, והמחליטים על שיבוש של קצינים מדרגת אלוף-משנה ומעלה. קיומו של הפורום יצר את קליקות הקצינים בצבא, והיקשה על פעולת המערכת.

לפי השמועה, ייעשו המינויים להבא עליידי שומרון עצמו, שישב עם ראש אכ"א, האחראי בצדל למינויים, וככל פעם יצטרף אליהם המפקד הרלוונטי, שבקציני יחידתו דינים.

מי יירש את חדרו של בגין?

ב.מצודת-זאב בתל-אביב מתנהל, מתחת לפני השטח, מאבק בין השרים הבכירים על חדרו של מנחם בגין, ראשי הממשלה לשעבר ויו"ר התנועה לשעבר.

אנשי דוד לוי הפיצו לפני שבוע ידיעה, שלפיה מקבל לוי את חדרו של בגין, ואף אמרו כי הוא כבר קיים בחדר כמה סג"ר שות, בדיוק העלתה שהשמועות אינן נכונות. ב.מצודה נערכים שיסופים בשני חדרים אחרים, שאותם יקבלו השרים ארי-אל שרון ודוד לוי.

את חדרו של בגין יקבל, כנראה, ראשי הממשלה הנוכחי, יצחק שמיר.

התמרמרות בבתי-הסוהר

התמרמרות רבה שודרת בקרב האסירים והאסירות בבתי-הסוהר בארץ, בגלל חופשות-החג שניתנו לאסירי-העולם מבין אסירי-המחזרת.

אסירים רבים טוענים, שהם עומדים באותם הקריטריונים לחופשות כמו אסירי-המחזרת, שעונשם נקצב לא מזמן עליידי נשיא-המדינה, אך ככל זאת לא זכו בחופשת-חג.

טענה זו מצטרפת לשורת טענות נגד הנציב החדש, דוד מיימון, ואסירים רבים כבר מתגעעים לימיו של רפי סויסה, הנציב הקודם, שנאלץ להתפטר.

מישפט „הארץ”-מיזרחי — המשך

העיתון „הארץ” יפנה, כנראה, לבית-המשפט וידרוש להתיר פירסום חלקים ממישפט מיזרחי-„הארץ” שהפכו חסויים במהלך הדיון בבית-המשפט המחוזי.

מזכיר בעדויות ובשמות של עדים, מהם אנשים בכירים בצבא ומחוצה לו, שהשופטת שולמית ולנשטיין, שדנה בתיק בערכאה הנמוכה, אסרה את פירסומם בצו. בית-המשפט העליון לא התייחס בפסקהדין לנקודות אלה, אם יוסר החסיון, ייחשפו עובדות מדהימות לגבי אישים בכירים.

המרכז הליברלי מתאושש

מתחדשים המגעים בין הגופים הקטנים בימין המתון, ובעיקר בין המרכז הליברלי לבין שינוי ול"ע, שהפכה לקרנציה אחת לחלק ממיפלגת-העבודה.

את ההסכמים הסופיים בין הגופים השונים מונע העימות האישי בין השר אמנון רובינשטיין ובין ח"כ וירשובסקי. שניהם מראשי שינוי, וירשובסקי מסרב לקחת חלק במרכז גדול, שבו לא יהיה מיספר 2.

המישטרה ביקשה להסגיר

מישטרת-ישראל ביקשה כבר לפני חודשים רבים מהפרקליטות, שתדרוש את הסגרתו של יונתן זוכוביזקי מארצות-הברית.

זוכוביזקי, חתנו של שאול אייזנברג ושותפו של אישיהבורסה מיכאל אלבין, עזב את הארץ עם פיצוצה של פרשת אלבין ולא שב, גם אחרי ששותפו התאבד (או ניסה להימלט) בעת חקירה מישי-טרטית.

פרקליטות-המדינה עדיין לא הגישה את בקשת-ההסגרה לשליטונות ארצות-הברית.

הליברלים העצמאיים פוזלים בחזקה לכיוון המרכז החדש, מכיוון שלא מובטח להם מקום במיפלגת-העבודה אחרי הבחירות הבאות. יתכן כי פעולתם בתחום זה נועדה רק ללחוץ על מיפלגת-העבודה לתת להם שוב מקום ברשימתה.

פרס בינלאומי לישראלים

שני ישראלים, ערבי ויהודי, יקבלו את פרס-השלום הבינלאומי, הניתן בכל שנה עליידי קרן קהיל האמריקאית, על הישגים בחינוך ועל תוכנית המביאה לקירוב בין אויבים.

השניים הם סלים נחאס מתרשיתא, מחנך המשמש כמפקח על בתי-ספר ערביים בגליל העליון, ושימחה מוס, מחנכת מירושלים.

השניים גיבשו במשך שנתיים תוכנית-לימודים, שדנה בזהות העצמית, התוכנית התקבלה במשרד-החינוך, והיא מופעלת כבר שנתיים וזוכה בהצלחה.

התוכנית דורשת עבודה משותפת של בתי-ספר יהודי ובית-ספר ערבי, והיא יצרה מיוזמים רבים בבתי-ספר ברחבי הארץ.

שני הישראלים חתני הפרס ייצאו ביוני למסע-הרצאות מחוץ-לארץ, בארצות-הברית.

חברות-הביטוח נגד חולי איידס

בינוס-חירום של התאחדות החברות לביטוח חיים יתקיים בקרוב. הנושא המרכזי שידון בכינוס יהיה מחלת-האיידס.

על חברות-הביטוח הישראליות מופעל לחץ מצד חברות-הביטוח הגדולות בעולם, שכן הן מבטחות. חברות אלה כבר הכניסו סייגים לגבי חולי-איידס ונושאי-הנגיפים, ואינן מבטחות אנשים אלה. החברות הגדולות כופות על החברות הישראליות להכניס סייגים דומים לגבי מבטחים חדשים.

הסייגים באים לידי ביטוי בצורת שאלות בשאלון, שאותו נדרש המבטח החדש למלא, כך, למשל, יישאל גבר מעל גיל 25, החי בגס, מדוע אינו נשוי, או מדוע הוא גר עם גבר נוסף בדיורה. גברים יישאלו לגבי מיקצועם, ותינתן תשומת-לב מיוחדת למיקצועות מסוימים, כמו ספרות. אנשי-עסקים יישאלו באיזה מדינות בעולם ביקרו, ואילו מעורבות-יחסים קיימת עם נשים במדינות אלה.

תלונות נגד עורכי-דין

לישבת עורכי-הדין ממשיכה להגיש תלונות מישמעותיות נגד עורכי-דין, באשמת עשיית פירסומות עצמיות בעיתונות, למרות הנחיות חדשות של הוועד המרכזי של הלישבה.

לפני כמה חודשים שינה הוועד המרכזי את ההוראות לגבי הפירסום בעיתונות, והתיר קצת את החבל. תלונות מסוג זה, שהוגשו ללישבה, גילגלו את הרברים עד לעיתונות של העיתונאים בדציון ציטרין ופעת נבו לבית-המשפט העליון. פסקהדין התיר לעיתונאים לשמור בסוד את מקורות-המידע שלהם.

עורכי-העיתונים — אורחים בשווייץ

חברי ועדת-העורכים של העיתונות הידי מית ביולו לאימכבר שבוע של חופשה בשווייץ, כאורחי השווייצים.

הדבר, שלא פורסם, עורר מורת-רוח בקרב חלק מן העיתונאים, הסבורים שאין זה נאה שעורכי העיתונות הגדולים יבלו בצוותא חופשה יקרה עליחשבונם של זרים — דבר שאין לו דוגמה בשום מדינה דמוקרטית.

חקירה נגד הסיירת הירוקה

כדורים מתנגב יומים הקמת ועדה ציבורית, שבראשה יעמוד שופט-לשעבר, לחקירת אירועים שהתרחשו בשנים האחרונות ושבהם היתה מעורבת הסיירת הירוקה. לטענת האגודה להגנה על זכויות הכרוכים פועלים פקחי הסיירת, במקרים רבים, בניגוד לחוק.

יזמי הוועדה מקווים כי עליי מימצאיה אפשר יהיה להעמיד לדין את אנשי הסיירת ולפצות את קרבנותיהם על הנזקים שנגרמו להם.

**זה קרה
ב־1975**

**סיפור זה נכתב לפני 32 שנה.
האיורים הם של שמואל בק.**

שֶׁבַע, אִיוּוָאן אִיוּוָאנוֹבִיץ. אמר המנהיג. הרלת נסגרה חרש. השניים היו לברס בחדר הקטן בקומה העליונה של הקרמלין — הגבר הנמוך והמוצק, בעל הצלקת המפורסמת שהזכירה את שרותו במלחמת העולם השנייה, שעניו העירניות לא גילו את ששים שנות חייו, והגבר הצעיר שדמה לכל שאר הצעירים והמצי' טיינים במדינה — לבוש היטב, מגולח למשעי, בעל הסנטר הבולט של אדם שנאבק קשה עד שהגיע.

איוואן איוואנוביץ דימיטרוב השתדל להסתייר את מבוכתו. לשם מה נקרא ממשרדו באיר־קוטסק, אל האדם הגדול בכבודו ובעצמו? במה משך את תשומת לבו של ה־סטאלין השני? כפי שנקרא סטפן רודנקו בפי אויביו ומעריציו? כמו מבעד לערפל זכר את כל הסיפורים של ימי ילדותו, כיצד בחר סטאלין הראשון את ו'דאנוב ומאלנקוב כישימול והעלה אותם מתהום הנ־שיה. זה היה לפני הרבה, הרבה זמן, סמוך ללידתו של איוואן. היתכן כי...

„בן איזה עם אתה, איוואן איוואנוביץ?" שיסע המנהיג את מחשבותיו, בקולו הנמוך והחורר.

„אני... אני סיביריאק" גימגם איוואן. המנהיג חייך. היה זה הוא שהבחין לראשונה כי סיביר היא מרכז העולם הקומוניסטי, לבה של אסיה, ארץ העתיד. הודות לצדקת הנחה זו עלה בידו להתגבר על מתחריו בצמרת הסובייטית, שעור פולו לעבר אירופה השוקעת.

„אני יודע שאתה המזכיר השלישי של ה־מיפלגה הקומוניסטית הסיבירית," אמר בסבלי־נות. כמדריך באסיפת פיוגרים. „אני מתכוון: מהו מוצאך הלאומי?"

מבטו של איוואנוביץ התקדר לרגע. „האם אתה מתכוון להזכיר שאבי היה ממוצא יהודי... אבל אני תמיד חשבת את עצמי לרוסי ולסיביריאי."

„אני פעיל בארגון חסרי־האלוהים. הדת היהודית... מבטו נתקל בפניו של המנהיג, והוא לא המשיך את המישפט.

„אתה טועה מאד בהתביישך במוצאך, איוואן איוואנוביץ." נזף בו הסטאלין חמורות. „היהודים הם עם עתיק ומפואר. התנ"ך היהודי כבר מכיל את ניצני התורה הקומוניסטית. קארל מארכס הגדול היה יהודי, וכך היה ליאון טרוצקי, ידידו של לנין. שחלקו הגדול בהקמת הצבא האדום נשכה במשך זמן־מה שלא בצדק. הבורגנות

על סיפור זה

מה יקרה אם תשלח הממשלה הסובייטית מאות אלפי יהודים? לפני 32 שנים בדיוק, ב־21 באפריל 1955, סירסם „העולם הזה" סיר סור עתידני, שחזה אפשרות כזאת. הסיפור הופיע במוסגרת של סידרה עתידנית, שבה ניסה אורי אבנרי לחזות אפשרויות שונות של התפתחות ישראל ב־20 השנים הקרובות (מאז). שם הסידרה היה „זה קרה ב־1975". בין השאר תוארה השתלטות של מיסלגה פאשיסטית על ישראל, כינון שלום מלא, ועוד. סיפור זה היה הראשון בסידרה. הוא מועתק כאן במלואו, ובלי שינויים — מלבד החלפת כמה מונחים, שאינם מובנים כיום. הסיפור — כמו כל הסיפורים באותה סידרה — אוויר עליידי הצייר שמואל בק, שהיה אז בראי שית דרכו. מכיוון ששירת כחייל בצה"ל, חתם בשם „ברתור".

ראש הממשלה נדהם —

עולים הציפו את הארץ —

במרכז כל ההמולה עמד

אִיוּוָאן

אִיוּוָאנוֹבִיץ.

עולה היהדיש

זה קרה ב־1975

(המשך מעמוד 11)

הבינלאומית ביקשה לטשטש את לאומיותו על העם היהודי ולהפכה לעדה יהודית. אולם סטאלין (בפעם הראשונה שמע איוואן את השם הגדול מבוטא ללא כל הטעמה מיוחדת. כאילו היה שם רגיל) לימד אותנו כי דווקא בעולם הקומוניסטי זכאי כל עם לפתח את לאומיותו באין מפריע.

איוואן נדהם. „אבל... אבל... הציונות... מכשיר אימפריאליסטי... שוביניזם מחרחר-מלחמה...”

„טימטוס!” רעם המנהיג. הפעם ללא סבלנות. „טימטוס מוחלט. שעליך לשכוח אותו מיד! זוהי אחת הסטיות השמאליות של קבוצת הבוגרים שהסתננו לצמרת המפלגה הקומוניסטית הסובייטית. ושהצלחנו סוף-סוף להסלה בשבועות האחרונים!” הוא הפסיק לרגע. „שמע נא, איוואן איוואנוביץ, וזכור זאת היטב. הציונות היא תנועת-השיחור של העם היהודי. וכמו כל תנועת-שיחור עלינו לתמוך בה. סטאלין עצמו אמר ביאלטה שהוא ציוני. רק בעזרתו קמה מדינת-ישראל. הממשלה הסובייטית הצביעה בעדה באו”ם. סיפקה לה את הנשק במלחמת שיחורה והכירה בה ראשונה להלכה. אנחנו נתנו לה את העליה הגדולה בשנים הראשונות לקיומה, מן הרפובליקות הסובייטיות של פולין, הונגריה ורומניה.”

„אבל ישראל בגדה בנו, לא כן?” התעקש איוואן איוואנוביץ באומץ-לב שהפליא גם אותו עצמו. „היא הפכה למכשיר אמריקאי, לא כן? היא בעטה ביד שהיתה מושטת לעזרתה. לא כן?”

„נכון, נכון, חייך המנהיג. „אולם התורה הגדולה של מארכס וסטאלין אינה מושפעת מפעולותיהם הקטנות של אנשים קטנים. מנהיגי ישראל בגדו בציונות. הם נגררו לזרועות פאשיזם יש-ראלי. אנחנו נציל את הציונות. לכן קראתי לך.”

„לי?”

„כן, לך. איוואן איוואנוביץ. אני עקבתי בשנים האחרונות אחרי מעשיו. אתה צעיר מוכשר. אולי לא מקורי ביותר, אבל ממושע. וזה חשוב יותר בשלב הנוכחי של המהפכה. אתה יהודי. אחד מאבותיך היה, כמדומני, בישוף יהודי או משהו דומה לזה. אני מטיל עליך תפקיד בעל חשיבות היסטורית. שים לב.”

הסטאלין ניגש אל הקיר. משך בתנועה חדה בוילון שכיסה את כולו. מאחוריו נתגלתה מפתיע. איוואן לא ראה עוד כדוגמתה. ברית-המועצות, מברלין עד סאיגון, היתה צנועה בצבע אדום. אמריקה היתה צנועה בצבע צהוב. כל שאר הארצות היו צנועות בעשרות גוונים שונים של כתום. בהתאם לקירבתן לגוש הסובייטי.

„אנחנו נכנסים לשלב המכריע של המאבק על השלטון בעולם. תוך שנים ספורות תיפול ההכרעה, או אנחנו או הקאפיטליסטים. טיפשים מדברים עדיין על מלחמת-עולם. הם לא יודעים על מה הם מדברים. מאז שהושלמה פצצת הקובאלט, לא תיתכן עוד מלחמת-עולם. כי גם אנחנו וגם האמריקאים נושמד תוך שעותיים מהתחלתה. ההכרעה תיפול עליידי מאבק פנימי בכל עשרות הארצות האלה.”

ידו של המנהיג עברה בתנועה גורפנית על פני דרום אסיה, אפריקה, אירופה ודרום-אמריקה — „בשטח ההפקר הזה.” היר חזרה לים התיכון. נחה לרגע על הפס הקטן שנשא את השם ישראל. „זוהי ארץ-מפתח. חשובה מאד. נקודת-החיבור של אפריקה ואסיה. אחד המוצבים במאבק. אתה, איוואן איוואנוביץ, תכבוש אותה.”

ממשלת ישראל מחליטה

אהוד אבריאלי הימהם. דממה רקה השתררה בחדר הגדול של משרד ראש-הממשלה.

רק מתמספר ידעו מה גרם לישיבה של-אמך-המנין זו. אולם הכל חשו כי קרה משהו חסרת-קדים, כי מלבד חברי ממשלתו הזמין אבריאלי גם את הרמטכ”ל, שגרירי במוסקבה ובווינגטון, מספר פקידים בכירים וחבריי-כנסת חשובים. מנהיגים קשישים שפרשו מן הפעולה הפוליטית אחרי „מרד הצעירים” המפורסם של שנת 1963.

„ניגש ישר לעניין,” פתח ראש-הממשלה נמרצות, ללא הקדמה. „אנחנו עומדים לפני ההחלטה הגורלית ביותר מאז החליט דוד בן-גוריון להכריז על הקמת המדינה. נשמע מה בפי אריק.”

איש לא קרא להוד מעלתו, שגריר מדינת ישראל במוסקבה, מר ארד ארדון. אלא בכינויו זה „אריק”, שריר מן התקופה שבה היה עדיין ילד-פלא מכפרי-זיתקין, מנהיג המשמרת הצעירה של מפא”י. בשנים הראשונות אחרי התפטרותו החמישית (והסופית) של דוד בן-גוריון.

ברגע זה נראה בן 35 כמעט זקן. עיגולים כחולים של חוסר-ישנה הקיפו את עיניו, שכאילו שקעו בחוריהם. היה ברור שמשו מעיק על אריק.

„כל העניין נמשך פחות משעה. היתה זאת פגישתי הראשונה עם רודנקו, מאז סילק את יריביו ומינה את עצמו כראש-ממשלה. אני קורא את האגרת שנמסרה לי. ובכן: „ממשלת ברית הבר פובליקות הסוציאליסטיות המועצתיות, אחרי שרנה כבוד-ראש בכקשת ממשלת-ישראל, שזוגשה לראשונה באיגרתו של ראש ממשלת-ישראל מיום ה־13 באפריל 1949, והיתה כלולה באלף שלוש מאות חמש-ושבע איגרות של ממשלת-ישראל בעשרים השנים האחרונות, החליטה להסיר את ההגבלות על חופשי-ההגירה של אזרחים סובייטיים בני העם היהודי, בתנאי שאזרחים אלה יגורו למדינת-ישראל. תוך התחשבות בצרכיה המיוחדים של מדינת ישראל. תינתן זכות-בכורה למנהיגים צעירים. הרשמת המועמדים להגירה תבוצע עליידי שרותי הממשלה הסובייטית, הורשימה הסופית תוגש לשגרירות-ישראל בבירת ברית

ברית

— על מדרגות בית הבימה — מול מגרדי-השחקים של „סולל בונה”

תלויים באמריקה. הם לא יקבלו את זה. יפסיקו את המענק והמגביה. יקימו נגדנו את צבאות ערב.”

שר החינוך, הוקו שבין הנוכחים, קפץ ממקומו כנשור-נחש. „אני מתפלא על דעתו של מר קולק. ברגע זה עלינו לברך ברוך שהחינוך קיבוץ-הגלויות הוא ציפור נפשנו. להציל חצי מליון יהודים יקרים מציפורני הטמיעה והטומאה, זוהי מטרה עילאית! שום קורבן שלנו אינו שקול נגד מטרה זו!”

כל שאר הנוכחים נחלקו על פי שתי הדיעות. שר-הבטחון, יגאל ידין, תמך בעליה במלים נרגשות — מאתיים אלף חיילים מאומנים יכלו לשנות לחלוטין את מאזן-הכוחות במרחב, שהתכוף יותר ויותר לרעת ישראל, עד כי עמרו עתה 20 חיילים ערבים מול כל חייל ישראלי.

היועץ המישפטי הזכיר במלים יבשות כי לפי חוק השבות שנכלל כסעיף ראשון בחוקת המדינה משנת תשכ”א, אין כל אפשרות למנוע את העליה, וכי בית-המישפט העליון כלי ספק יצווה על הממשלה לפתוח את השערים.

לעומת זאת הצביע שר-הדואר, שהיה גם מזכיר מפא”י, על ההשפעה המהפכנית של העליה על הרכב המפלגות. שר-האוצר הודיע שלא יהיה אחראי למשק המדינה אפילו לחצי-השנה הקרוב אם ייפסק המענק האמריקאי, שהיה במשך דור שלם בסיס

המועצות תוך חודש ימים. הממשלה הסובייטית תשלם את כל ההכנות להגירה תוך חודשיים. עלימנט להבטיח שהעברתם של חצי מיליון המהגרים הראשונים תושלם תוך ששה חודשים. לפני סוף השנה 1975.”

הבעת-הפנים של הנוכחים יכלה לשמש חומר לתריסר ציירים. טרי קולק, שר-החוק, היה הראשון שהתאושש. הוא ניסה לדבר בקול חסרת-הרגשות, ללא הצלחה רבה. „אתה חושב שזה תמרון פוליטי?” פנה לאריק.

השגריר הצעיר, מנומשי-הפנים, הרים את ידו בתנועה יגעה. „שאלתי את עצמי את אותה השאלה אלף פעמים בדרכי ארצה. הגעתי למסקנה שלילית. אני חושב שרודנקו רציני. בעבר אסרו הרוסים את העליה מפני שחשבו כי אין תחליף לטכנאים ולמנהגים היהודיים. מצב זה השתנה מזמן. הם גם לא חוששים שהיהודים יחדלו מלהיות קומוניסטים בעברם את הגבול. הצעיר רים האלה הם דור סובייטי שלישי. הם היו פיונירים וקומסור מולאים. הם היו חיילים וקצינים בצבא האדום. הם היו קומור ניסטים — גם אם יגיעו הנה.”

אבריאלי סקר את פני היושבים מסביב למעגל. „עלינו לקבל החלטה עקרונית מיד, לפני שהעניין ייורד לעולם. אני מציע שכל אחד מן הנוכחים יביע בקיצור את דעתו, לפי התור.” קולק היה הראשון. „נגד. לדעתי אין בכלל ויכוח. אנחנו

המילחמה ברצה למחרת היום -

תיקוותו לא אוכזבה. בתל-אביב, חיפה, ירושלים, לכיש, חצבה וחצי תריסר ערים אחרות נערכו סצינות של התיירות, שנמשכו עד אור הבוקר. העולים נעלמו בקיבוצים ובערים כנהר כיס. הבעיה נפתרה — לכמה ימים.

למאיה עברו הימים במטושטש, יפתח דורון מינה אותה למזכירתו במועצת-העולים עוד למחרת הפגישה בנמל-היור. היתה זאת היא שהראתה לו את הארץ (קטנה מדי, קטנה מדי, היה נאמן), הורתה לו כיצד להתאים את שפתו לניב הישראלי (יפתח? כמעט צבר? הורו הוותיקים שנפגשו איתו), עזרה לו לבלות את שעות-הפנאי המעטות שלו בשבוע.

תוך אושר זה לא הרגישה מאיה במתחולל בארץ. היא שמעה את הידיעות ברדיו בהיסחיה-העת — למרות שהיו בעלות מש- מעות גורלית.

המענק האמריקאי הופסק. יהודי-אמריקה יצאו במיגשר חריף נגד המדינה. המגבית נעלמה כלא היתה. ההחלטה להנהיג קיצוב של לחם לוותה על-ידי הפגנות המוניות של מובטלים. הארץ כוסתה במחנות-אוהלים.

רבות מן הידיעות הזכירו את שמו של יפתח דורון. היה זה הוא שהקים את החזית הציונית העממית והכריח את מק"ל להתמוג עימה, אחרי שמנהיגיה הורו בסטיות שמאליות והתפטרו. היה זה הוא שיצא בשליחות הממשלה לבקש סיוע צבאי סובייטי, אחרי שהגיעו הידיעות המדאגות הראשונות על אספקת כמות גדולה של טילים אמריקאיים לסוריה-רבתה ולרפובליקת עמק-הגלילוס. היה זה הוא שתבע באופן אולטימטיבי מן הממשלה להכריז על כחירות חדשות לכנסת, כדי לשתף את 700 אלף העולים החדשים בניהול המדינה — והכריח את הממשלה להיענות לדרישה.

מאז אותו רגע ראתה אותו מאיה רק בחשף — או על הבימה. כל המיפלגות הוותיקות התאחדו נגד החזית הציונית העממית, במערכה נואשת שהוגדרה על-ידי יושבראש ועדת-החוזר-הבית טחון של הכנסת, ח"כ משה דיין, בכינוס-המונים ליד המוסיאון הלאומי בשרה-בוקר, כ"מאבק שיכריע אם ישראל תעכל את העולים, או העולים את ישראל".

יפתח דורון ענה למחרת היום, בנאמו מעל מדרגות בית-הבימה הישן אל ההמונים שהתכנסו לרגלי מגדרי-השחקים של סולל-בונה. "הריאקציה הישראלית זוממת להפסיק את העליה, לבגוד בחזון הדרור... לצורך זה מרעיבה כנופית אבריאלי-קולק דיין את ההמונים, מחבלת בתכניות השיכון והתעסוקה ומרדלת את כוח-ההגנה הישראלי... אולם נצח ישראל לא ישקר... בעזרת יורשו של המלך כורש, מנהיג האנושות, החבר סטפן רורנקו,

(המשך בעמוד 16)

להבנת סיפור זה:

הסיפור נכתב בי-1955, בשנה וחצי אחרי מותו של סטאלין. בברית-המועצות התחיל אז ניקיטה כרושצ'וב להשתלט. הוא יצר את פולחן הסיתות של סיביר, עוד לא היה ברור אז שתקופת-סטאלין תישלל בצורה בליכך קיצור נית על-ידי יורשיו, ומכאן התואר שהודבק בסיפור למנהיג החדש — "סטאלין השני". בישראל שלטה אז קבוצת נערי-החצר של דוד בן-גוריון, למרות שראשיה-הממשלה בעת הפירסום היה משה שרת. בן-גוריון החזיר אז משרדה-בוקר וקיבל לידיו שוב את תפקיד שר-הביטחון, אחרי הרחת סינחם לבון. אהוד אבריאלי היה אישיה-המפתח בקבוצת נערי-החצר, שאליה השתייכו גם טדי קולק (אז מנהל מישרד ראשיה-הממשלה) ומשה דיין (אז הרמטכ"ל).

הסיפור הזה שבי-1963 יפרוץ מרד של הצעירים, שידחו את הזקנים. בי-1963 אכן היתה בארץ הפיכה, ובן-גוריון הודח. אבל במקומו לא באו הצעירים, אלא דווקא הזקנים — לוי אשכול, גולדה מאיר והאחרים.

החזון שהיו בארץ בי-1975 שני מיליון אזרחים לא הרביק את המציאות. באותה שנה כבר עלתה אוכלוסית ישראל על שלושה מיליון וחצי.

הסיפור הזה כי ברית-המועצות תספח את המדינות הקומוניסטיות האחרות, כפי שסיפחה את ליטא, לאטוויא ואסטוניה. הוא הזה כי תקום "סוריה רבתה", שתכלול את לבנון וירדן, וכן רפובליקה של עמק-הגלילוס, שתכלול את מצרים וסוראן.

להבנת המושגים: מפא"י היה אז שמה של מוסלגת-העבודה, ומק"ל היתה המיפלגה הקומוניסטית הישראלית, ביום רקת. בימים ההם דובר על ייצור סיצצת-קרי באלט, שתהיה קולנית אף מפיצצת-הימין, ושתטיל את חתיתה על העולם.

הכלכלה. במה נאכיל את העולים? סיים. כיצד נשכן אותם? כמה יעברו?

ראשיה-הממשלה, אהוד אבריאלי, דיבר אחרון. "אני מוכרח לומר שאני מאוכזב מרמת-ההיוכוח. אני זוכר את השנים לפני הקמת המדינה, כשרובכם עוד הייתם נערים. פעלתי אז במיורח אירופה, השייכת כיום לברית-המועצות. הייתי מוכן למסור את נפשי כדי לאפשר את עליית היהודים בכל הדרכים, החוקיות והבלתי-חוקיות".

הרמטכ"ל קרץ לאריק, שהיה חבר כיתתו בבית-הספר כדור. נטייתו של ראשיה-הממשלה להזכיר את ימי פעולתו בפלמ"ח הפכו מזמן לבדיחה בין חבריו הצעירים יותר, שראו בכך סימן ראשון להשפעת גילו המצטבר.

אולי תגידו שאני מדבר ציונות, הוסיף אבריאלי. "גנבר על שיקולים מעשיים יותר. בתריסר השנים האחרונות, מאז קיבלתי את תפקידי זה מירי קודמי (הוא הרכין את ראשו לעבר משה שרת הישיש, שיש בקצה השולחן, כמעט כאורח-כבוד נשכח) שאלתי את עצמי במאות לילות נדודי-שינה מה יהיה הפתרון לבעיית קיומנו. אנחנו מנותקים בעולם. איבת הערבים אלינו נמשכת. מדינות אסיה, שהשפעתם עולה וגוברת בעולם, רואות בנו גוף זר. משקנו תלוי בורים. אין משקל למדינה של שני מיליון איש בעולם".

העליה הסובייטית תגרום למהפכה בארץ. זה ברור לי לא פחות מאשר לאברהם (הוא שלח מבט נזופני בשרה-דואר) הרואג כל כך למיפלגה. אולם היא תיתן תנופה חדשה למדינה. היא תהיה וריקה של כוח-אדם ושל מוראל. אנחנו נצא לתנופה חדשה. אנחנו נחדש את ימי הראשית. הישוו אותנו לצלבנים. בסדר, הצלבנים חוסלו בגלל חוסר-תגבורת. אולם לנו ישנו אוצר אנושי גדול, העם היהודי כולו. עלינו להחליט אם להפקירו או לאחוז עימנו".

היתה זאת ההכרעה.

יפתח דורון מגיע

מאיה אלפאית היתה יפה בחולצתה הרוסית הלבנה, והיא ידעה זאת. היא היתה מאושרת. היא נדבקה מאוויר-החג הכללי שהציפה את המדינה ביום גדול זה. "במו ביום החלטת אר"ם, התמוגג אביה. מאיה לא ידעה למה התכוון, כפי שלא הבינה זיכרונות רבים אחרים של אביה, כגון סיפוריו על קיבוץ בית-אלפא, שממנו גורש שנה לפני לידתה בגלל אהדתו לר"ד סנה אחר. היא ידעה רק שאביה היה קומוניסט מאז שהבינה לראשונה את השיחות ליד השולחן בבית, ושקרא לה מאיה על שם האחד במאי.

מלבד ההתלהבות הכללית שהיתה ריאקציה סוערת לפסימיות הקודרת של השנים האחרונות, היתה למאיה סיבה מיוחדת להיות מאושרת: דווקא היא נבחרה על-ידי מועצת הידידות ישראל - ברית-המועצות לברך את העולים שעמדו להגיע במטוס הראשון מרוסיה. היא ליטפה בעצבנות את זר-הפרחים הגדול שכידיה, השקיפה על ההמון שהצטופף מסביב לנמל-היור. איש לא עבר בישראל ביום זה.

הנה הם! הנה הם! פרצה קריאה, שהפכה לשאגה המונית. רעם עמום הירדד בחלל. מרחוק הופיעו עשרות-עשרות נקודות שחורות.

ריבוננו של עולם, הם גייסו את התובלה הצבאית! מילמל מישור.

יתכן שצדק, פקיד נמל-העופה, שהתכוננו לבואם של מאות, היו חסרי-אונים כאשר נשתפכו מן המטוסים האדירים רכבות צעירים וצעירות, בדייקנות שכמותה נראתה עד כה רק בסרטי היומנים שתיארו תימרוני-צבא ביני-בשתיים.

מישהו רחף את מאיה קדימה. היא לא ידעה לאן לפנות. אך תוך פחות משעה התארגנה המהומה. העולים החדשים, כמעט כולם צעירים וצעירות חסונים, הסתדרו ביחידות בנות 500 כל אחת. במרכז, תחת שלט עברי גדול שהביאו — "תחי ישראל! תחי הציונות העממית!" — עמדה קבוצה של גברים ששפיעו אווירה של סמכות.

גבר כבן 33, בעל סנטר בולט ופרופיל מוצק, חשף את שיניו בחיך תקף לעבר ועדת-הקבלה. "אני איוואן איוואנוביץ רימיטרוב", הציג את עצמו בעברית בעלת מיכטא רוסי מודגש. "הואילו לקרוא לי בשמי החדש, יפתח דורון, אני המזכיר הכללי הראשון של מועצת-העולים-מברית-המועצות".

עוד לפני שראש ועדת-הקבלה יכול היה לשלוף את העמודים שעליהם רשם את דיכריה-ברכה שלו ברוסית, ניגש יפתח-איוואן למאיה, הרביק שתי נשיקות ללחייה, נטל מידיה את הזר.

מבטיהם נפגשו. בעל-כרחו הסמיקה מאיה. בפעם הראשונה בקע חיך אמיתי מבד שרירי פניו המתוחים של האיש.

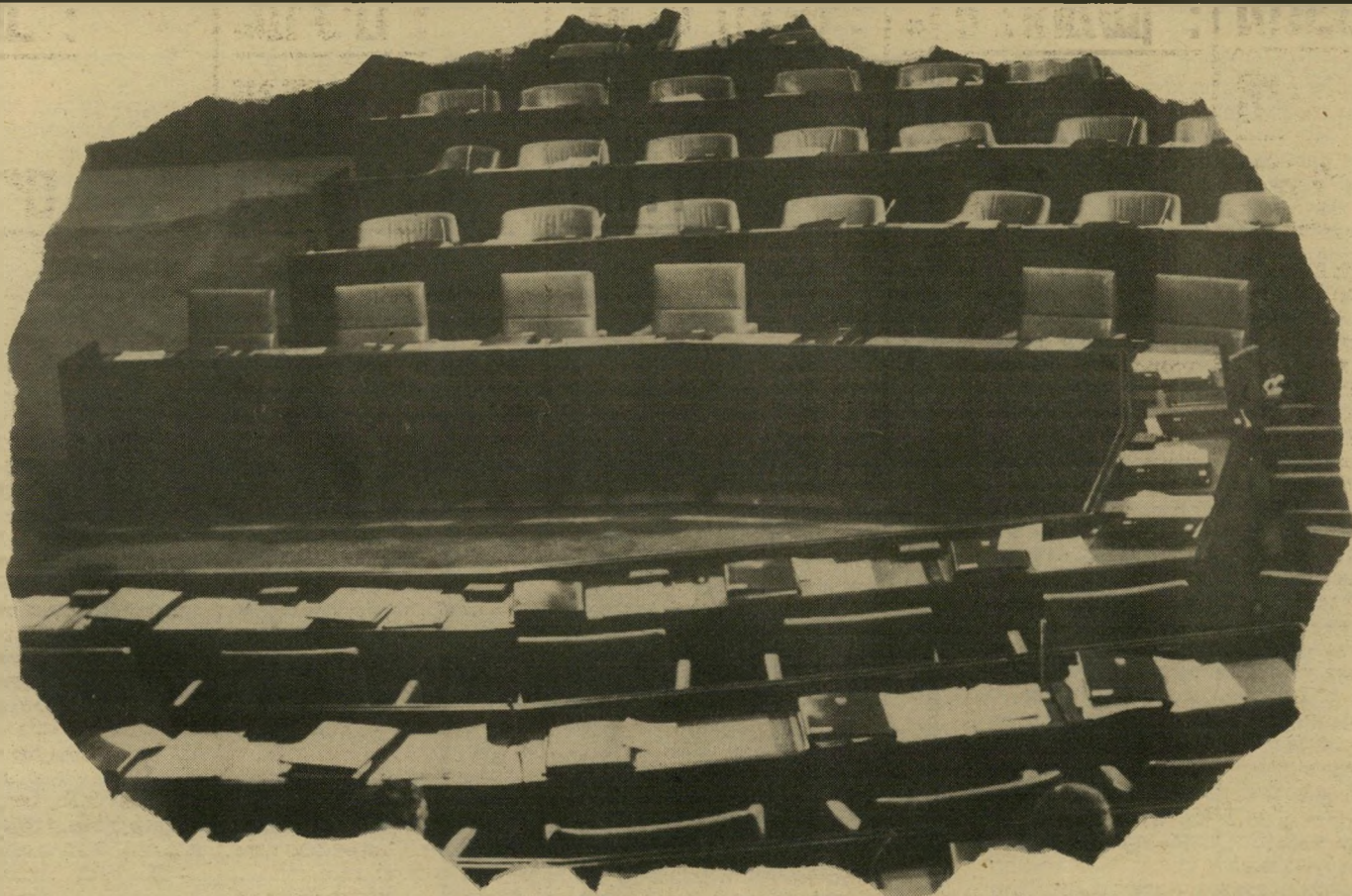
למאיה היה נדמה שהפגישה נמשכה עד אין סוף, אך היו אלה רק שניות מעטות. יפתח דורון נתן סימן קל למישהו. מאירשם פתחה תזמורת בנגינה רועמת. היה זה כאילו קם המרחב מלוד עד פתח-היקווה לתחייה, שירת התקווה האדירה שטף את הנוף, ולוותה בצלילי המרדניים של האטרנציונל.

החזית העממית מנצחת

בישרד נמל-העופה נערכה התייעצות קדחתנית. כי השתתפות ראשיה-הממשלה שהוזעק מירושלים. היה ברור כי סידורי-השיכון, שהוכנו כמחנות-צבא ישנים, לא התאימו עוד למצב. "אין ברירה", סיכם אבריאלי. "נפנה בקול ישראל לאזרחים להצטופף בדירותיהם ולאכסן את העולים במשך כמה ימים. נקווה שזה ישא פרי..."

על המאבק במיפלגת העבודה לקראת ההתמודדות על הכסאות שנותרו לחלוקה בכנסת ה-12: הכל נלחמים נגד הכל

הרבה צעירים, מעט כסאות

מתייחסים בהתנשאות אל חברי "דור ההמשך", ואינם מייחסים חשיבות לעובדה שנמצאים בו ראשי מועצות, ראשי עיריות פיתוח ומזכירי מועצות פועלים שהוכיחו את עצמם. לעומת שלושת החוגים הללו הצ"ח, "דור ההמשך" לרכו סביבו קבוצה גדולה. אך להבדיל מ"משוב", "הכפר הירוק" ו"ערכים", המתכוונים לשלוח לכנסת מועמד מסוים אחד מכל חוג, הרי ב"דור ההמשך" ייערך מאבק פנימי על המקום בכנסת. מאבק זה עלול לפזר את החוג, מכיוון שכאן תהיה המלחמה האמיתית בין ראשי החוג לבין עצמם כשכל אחד מהם רואה עצמו מועמד לכנסת, ולא יסכים למוע"ב של הגדרתם כחוג מרכזי, ובגלל המאבק ביניהם, יתכן כי אף אחד מהחברים החוג לא ימצא עצמו מועמד המיפלגה לכנסת הבאה.

המאבק רק התחיל. אם אכן יתקיימו הבחירות לכנסת בסתיו הקרוב, הרי ש"דור ההמשך" המשיכים למילחמות שבי תוך חוגים וביניהם. ברור שחוג מחבי רי חוגים אלה יש מועמדים נוספים, את מיפלגת העבודה בכנסת ה-12. ביניהם: יחיאל גוטמן, יועצו הפיננסי של סיעת המערך בכנסת ה-11; הצעירים של הליכוד; מאשה לובלסקי, מזכ"ל נעמת; אנשי התק"ם, אנשי המושבים, ועוד ארובה הרשימה.

בחירות על המקומות בכנסת הן פתוחות, רמוקרטיות וחשאיות. ההר"גשה היא שפרס מנסח להצניח אנשים למיפלגה: חגיגת כניסתו של אלי דיין, ראש עיריית אשקלון, החיזורים אחרי אלי הללי, ראש עיריית דימונה, והזמנ"תו של שלמה בוחבוט, ראש מועצת מעלות-תרשיחא, עוד לפני שנכנס ל"מיפלגה במיסגרת "יחד", לכנס צעירים עם פרס. כל אלה גרמו לתסיסה בקרב חברי החוגים השונים.

הפחד הוא שההנהגה תחליט לתמוך בחדשים, בעוד שפע"ל יום ותיקים יידחקו החוצה.

חוגי "משוב", "ערכים" ו"הכפר הירוק", שיש ביניהם זהות אידיאולוגית ומערכת הכריות עוד מתקופת המיש"מרת הצעירה, משתפים פעולה ביניהם. כל אחד מהחוגים הללו מת"ב וזן להעמיד חבר אחד מטעמו לבחירות לכנסת: "משוב" יע"מיר את יוס"ב בילין, "הכפר הירוק" יתמוך בעמיר פרץ, ו"ערכים" ביחיאל לקט.

שלושת החוגים הללו רואים עצמם כחוגים אליטיסטיים, ומייחסים לעצמם מנהיגות ברמה הארצית. הם הלכו ביחד כביברית-דרך, הם רואים את עצמם כי חוגים אידיאולוגיים ולא כיסאולוגיים, כדיבריהם. הם מזלזלים בחברי חוג "דור ההמשך", מתייחסים אליהם כאל דמויות מקומיות ולא ארציות, טוענים כי מעמדם האישי במרכז המיפלגה הוא פחות משלהם. חברי שלושת החוגים

מנהיגות אמיתית של אנשים שצמחו בה, שנבחרו מתוכה ושהם חברים בה כבר הרבה שנים, ולא כלום אותם ולקדם אפורטוניסטים.

זאת היתה היריה הראשונה.

"ישחקו הנערים לפנינו"

אחרי יריה זו בא המטח. הצטרפו "חוג הכפר הירוק", "חוג משוב", "חוג ערכים" ומועמדים עצי מאיים למירוץ לכנסת הבאה.

לנגד עיני כל חברי החוגים עומדת כדוגמה השתלבותם של ראשי עיריות פיתוח וצי"עירים בהנהגת הליכוד במיפ"לגה ובכנסת.

ראשי מיפלגת העבודה נותנים לצעירים לשחק לפנייהם. אין זו חבורה המאיימת על ההנהגה. ראשיה המיפלגה מודעים לעובדה שהמיפלגה סובלת מכך שבכנסת אין די צעירים אותנטיים, ולכן הם מקבלים בברכה את פעילות החוגים, ואת התחרות ביניהם. ככל הנראה עתה, יוקדמו הבחירות לכנסת ה-12 ויתקיימו בסתיו הקרוב.

זו הסעם הראשונה שבי מיפלגת העבודה קיים מאבק אזיתי. שראשי המיפלגה והי מתמודדים עצמם אינם יודעים עדיין כיצד לאכול אותה.

זו הפעם הראשונה במיפלגה שהי

מייד אחרי הכינוס, שאליו לא הוזמנו חברי חוג "דור ההמשך", ביקשו אלה להיפגש עם יו"ר המיפלגה ועם המזכ"ל, עוזי ברעם. באותה פגישה הסבירו, שהם דורשים מעורבות בכל הגעשה בתוך המיפלגה, מכיוון שהם "הסרנה האמיתית של המיפלגה, נמצ"אים בשטח במגע יומיומי עם ה"אזרחים, והם היחידים שעמדו אייפ"עם לבחירות ואף נבחרו."

ברעם אמר להם בפגישה כי לא הוא האחראי להזמנת החברים. אך אילו היה הוא מחלק את ההזמנות, הוא לא היה מזמין אותם.

מיכה גולדמן, מראשי חוג "דור ההמשך", הסביר לפרס שמסתבר שאין צורך להיות ראשי מועצה במשך 11, 12 ואף 14 שנה, כדי לזכות בפגישה עם יו"ר המיפלגה. די להיות מגיש נייר עבודה, מכין נאום לשר, נושאתיקים או צמוד לשר זה או אחר, כדי שדלת היו"ר תיפתח בפניו. לדבריו, תמיכת ההנהגה נתונה לחבורה הקרובה לצלחת. יצחק אלישיב אמר שמי שרוצה להצטרף למיפלגה — שיבוא. מי שרוצה לעבור — מיפלגת העבודה תקבל אותו. אבל מדוע צריכים לראגן את העניין בטקסים?

"בשאנחנו קיבלנו עגבניות", הוסיף, "הם זרקו את העגבניות". הוא התכוון למצטרפים החדשים.

ואילו סלאח טריף מג'וליס אמר שהמיפלגה צריכה להצמיח מתוכה

מי שסבור שבמיפלגת העבודה הכל שפיר, ושכל הפעילות שלה מתמקדת במקלה מלוכדת על הבימה בוועידת המיפלגה, ומי שסבור שבי מיפלגת העבודה רק ממתנים לראות איך המיפלגה היריבה מתפוררת מי עצמה — טועה.

ארבעת חוגי דור ההמשך התחילו את המאבק לחיים ולמוות על המושבים בכנסת ה-12.

מאבק קשה, קולני, מלווה בי השמצות הרדיויות, פעילים מרכזיים, ראשי מועצות, עוזרי-שרים ופקידים, התחילו להתארגן לקראת היום הקובע, השאלה: מי יהיה חבר סיעת המערך בכנסת ה-12, מי יישב שם במקומם של מי שיילכו הביתה.

מול הנהגה ותיקה ומועגנת היטב, מול מזכ"ל ההסתדרות ומוזכ"ל המיפלגה שמקומותיהם כבר שוריינו, ומול חברים מרכזיים במחוזות, מתארגנים חברי ארבעת חוגי דור ההמשך לבח"רות במרכז המיפלגה.

מי זרק עגבניות?

את היריה הראשונה ירו חברי החוג המכונה "דור ההמשך".

זה התחיל בכינוס שערך שימעון פרס בלישכת שרי החוץ בירושלים. הוא הזמין לפגישה את חברי "חוג משוב", "הכפר הירוק", מצטרפים שזה מקרוב בא וקצת נסיכים.

חוג "משוב": יונים ופקידים

הוקם על-ידי יוסי ביילין לפני חמש שנים. ביילין הבין, שכדי לשנות את המפלגה והאידיאולוגיה שלה, וגם להגיע לכנסת, צריך לעשות זאת מבפנים. הוא הקים את החוג כמנוף לכניסתו לחיים הפרלמנטריים.

החוג עוסק בעיקר בפעילות אידיאולוגית שוטפת. הוא אירגן ש"ל"ש ועידות של יום שלם.

זהו חוג אליטיסטי, שקירב אנשים מבחוץ, שלא היו פעילים במפלגה, כמו נמרוד נוביק, גם הוא מקורב של שימון פרס ופ"קיד-ממשלה.

בין החברים הבולטים בחוג: בוריס קראסני, מנכ"ל האגודה לחינוך תנועת, מיכל כהן, דוברת מיפלגת-העבודה, בועז קרלי, חבר קיבוץ צרעה.

החוג לא היה מודע לחשיבות הכוחניות. במפלגה פעלה אין זה מספיק להיות אנשים נחמדים ויפים, יש צורך גם בהרבה חברי מרכז ובהרחבת השורות. בשנתיים האחרונות הבין ביילין שאת הכוח לא ישאב מאנשי האוניברסיטות, אלא מעיירות-הפיתוח, ולחוג צור"מ חברים מעיירות-פיתוח בעלי גוון יוני מובהק.

בין חברי החוג אנשים הקרובים לצלחת, והממלאים תפקידים מרכזיים בממשלה ובמפלגה.

יוסי ביילין

נימרוד נוביק

חוג "ערכים": יונים שמאליים

נוסד מייד אחרי המפלות, ב-1977. בין דורות ההמשך זהו החוג הראשון.

את החוג יסד יחיאל לקט, שהיה בזמנו דובר משרד-החינוך ומאנשי יגאל אלון. החוג קיבל עידוד מאלון, וחלק מהמייסדים ומאנשיו המרכזיים הם אנשי יצחק רבין.

בין חברי החוג אפשר למצוא את דפנה שרפמן, מרצה באוניברסיטת חיפה, פיני שומר, חבר הוועדה המרכזת בהסתדרות, דני קורן, אחיה של רות ניסים, אשת שר-האוצר, ועמיר פרץ, ראש-מועצת שדרות.

את החוג מרכיבים 65 חברי מרכז המפלגה ו-11 חברים בליש"כ המפלגה. לחוג יש צבע ברור: יונים בתחום המדיני, רדיקאלים בתחום החברתי, תומכים בעמדות ההסתדרות בוויכוחים האקטואליים, נושאים את דגל המאבק נגד ויתורים לדתיים.

חברי החוג תומכים בהפרדת הדת מהפוליטיקה.

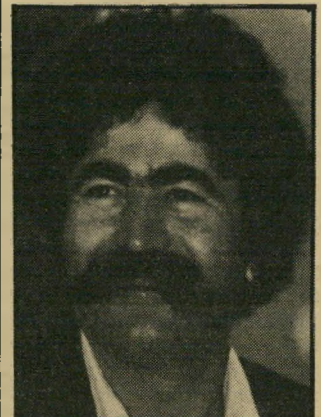
החוג פעל למען הקמת מיסגרת משותפת לכל דורות-ההמשך, אך עד עכשיו לא הצליח - לא בגלל סיבות אידיאולוגיות, אלא בגלל תחרות אישית עם חברי שאר ה"חוגים".

זהו חוג מגובש, הנפגש באופן קבוע לבירור עניינים אידיאולוגיים.

יחסם של רבין ופרס לחוג "ערכים" מעורב. החוג זוכה באהדה תו של רבין, מכיוון שחלק ניכר מהמחנה שלו נמנה עם פעליו.

יחיאל לקט

עמיר פרץ

חוג "הכפר הירוק": בלתי מוגדר

חוג זה הוקם לפני שלוש שנים בכינוס ראשון, שנערך בכפר-הירוק. את השם המציא ד"ר ישראל פלג, שרצה להזכיר כינוס אחר של צעירים, שנערך אף הוא בכפר הירוק בתקופתו של לוי אשכול.

במקורו היה אמור להיות חוג על שבו ישתתפו נציגי כל החוגים האחרים. אבל למעשה קיבל החוג במהרה תווית של מי שהשקפת עולמו אינה מוגדרת באופן מובהק. הוא נחשב כחוג יוני.

חיים רמון, שהיה בין יוזמיו של החוג, הבין, אחרי שעזב את המישורת הצעירה, שלא יוכל להצטרף לשום חוג קיים אחר במפלגה. אחרי שניהן כמזכיר המישורת הצעירה, הוא ניסה לחקות את המזכירים הקודמים - עוזי ברעם, שהקים את "החוג לשילוב" ויחיאל לקט שהקים את "ערכים" - ולחקים חוג לעצמו.

רמון לא היה מוכן להיות מיספר 2. בין חברי החוג המרכזיים: ניסים זוילי, יו"ר המחלקה להת"י שבוט בסוכנות היהודית, עמיר פרץ (שהוא חבר גם בחוג, ער"כים), שימון צוריאלי, מנהל מחלקת לתרבות במועצת-מועלי ירושלים ומועמד ודאי לתפקיד מזכיר מועצת-מועלי ירושלים בב"חירות הבאות, וחגי מרום, מזכיר הנוער-העובד-ההלומד. חבר קיבוץ יפעת.

בחוג מצויים 70 חברי מרכז.

ישראל פלג

חיים רמון

חוג "דור ההמשך": הזרם המרכזי

הקמת חוג "משוב" גררה קונטרס: לפני שלוש שנים הבינה קבוצה של חברים שאינם יכולים להיות חברים אף באחד מהחוגים האחרים בשל השקפת-עולמם הירוקה, והחליטה להקים חוג המגדיר את עצמו כזרם מרכזי.

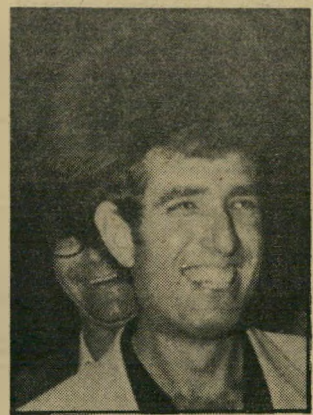
זהו חוג כוחני, שכל מעייניו נתונים להשגת כוח ומקומות בכנסת. חברי-החוג המרכזיים הם ראשי מועצות, שנבחרו בזכות עצמם, ומזכירי מועצות-מועלים, שגם הם עמדו לפני הבחור.

בין החברים הפעילים: משה כהן, עצמאי, ייסד את החוג ועומד בראשו; מיכה גולדמן, יו"ר המועצה המקומית כפר-תבור; יצחק אלישיב, ראש מועצת אזור; אלי דקסטר, ראש עיריית עכו; סלאח טריף, ראש מועצת ג'וליס; דני אלדר, יו"ר האגף המוניציפאלי במפלגת-העבודה; שלום בר-זיל, ראש מועצת פרדס-חנה; רפי אלול, ראש מועצת מזכרת-בתי; ורפי הוכמן, ראש עיריית אילת.

בחוג מאה חברי מרכז-המייפ"לנה.

ראשי החוג רואים את עצמם כמפא"י ההיסטורית. בחוג אפשר למצוא אנשים מרכזיים ממחנה פרס וממחנה רבין. בין היתר הם מועלים להחזרתם של חובשייה-כיפות ושומרי-המסורת למפלגת העבודה.

ראשי המועצות ועיירות-הפיתוח, חברי החוג, רואים עצמם כשומרים לחבריהם מן הליכוד, שהגיעו לכנסת. הם קוראים לשינוי שיטת-הבחירות לכנסת, וטוענים כי הם המנהיגות הצעירה שצמחה בשטח בעשור האחרון.

מיכה גולדמן

יצחק אלישיב

כסאות מתכנים: מי לא?

בכנסת ה-12 יתפנו מקומותיהם של כמה ותיקים בספסלי סיעת המערך.

ברחוב הירקון 110 מנבאים כבר עתה, שכמה חברי-כנסת מרכזיים ייפלטו, בגלל שינוי שיטת-הבחירות במפלגה. לא עוד ועדת-מינויים ורשימה מומלצת, אלא בחירות חשאיות דמוקרטיות.

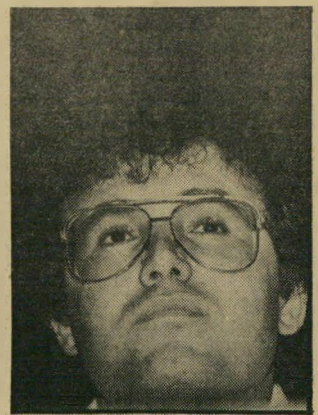
על 23 מקומות יתמודדו 20 ש"רים וח"כים. המכהנים היום, המאבק יהיה על 6 עד 7 מקומות שיתפנו.

בין הח"כים שיפנו את מקומם: אבא אבן, עדי אמוראי, אמנון לין ויצחק פרץ (שניים שערקו מספסלי הליכוד לספסלי מיפלגת-העבודה תמורת מקום בטוח בכנסת ה-11). דב בן-מאיר, דויד ליבאי, ואולי גם נאווה ארד.

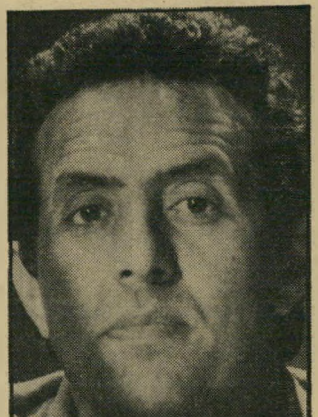
שניים שמקומם בטוח הם יוסי ביילין ועמיר פרץ. כבר עתה ידוע שהם ייבחרו בעיקבות עיסוקם בין מחנה-רבין למחנה-פרס.

אלי דיין, ראש עיריית-אשקלון שפרש מתמ"י והצטרף בחודש האחרון למפלגת-העבודה, שלמה בוחבוט, ראש מועצת מע"ל-תרשיה, שהגיע למפלגה עם רשימת "יחד", יחיאל לקט, מיכה גולדמן, משה כהן, יצחק אלישיב וחגי מרום הם בין המתמודדים. במאבק לחיים ולמוות, על שטח מחייה קטן.

פרס מעוניין במיוחד לקדם את אלי דיין, שלמה בוחבוט ושניים-שלושה אחרים, כדי לשנות את תדמית המפלגה בעיני הציבור היהודי המיזרחי, הרואה במפלגה גוף לבן, אשכנזי ומימסדי.

אלי דיין

שלמה בוחבוט

זה קרה -
ב' 1975

(המשך מעמוד 13)

נחרש את ימי ישראל כקדם. מול נחשולי השינאה של טיטוס האמריקאי ועבריו. יורשי החרוס בישראל והאנוסים החדשים, יהודי אמריקה... אנחנו נקים את ביתהמיקרש השלישי. את הרפובליקה הדמוקרטית העממית של ישראל. ונקיים את נבואת הקומוניסטים הקרמונים. נביא ישרי אל: מציון תצא תורה... החזית הציונית העממית זכתה ב' 67 מקומות בכנסת התשיעית. המלחמה פרצה למחרת היום.

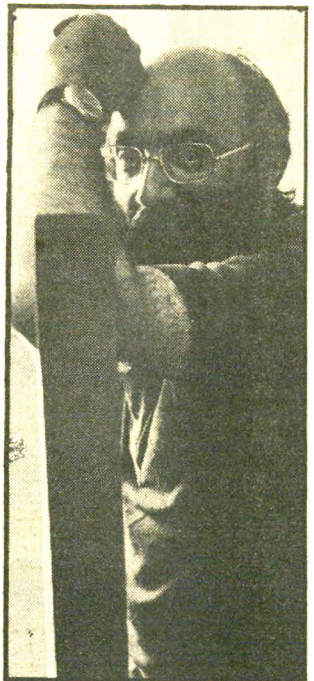
כרי במישחק השחמט

עד סוף הימים לא יזכרע מי היה אשם במלחמה זו. כל צד האשים את יריבו. האמריקאים טענו כי ישראל התקיפה את הערבים וכבשה את המושול לפי תכנית ערוי כהמרש. המיפלגות הקומוניסטיות ברחבי העולם האשימו כי האמריקאים הסיתו את ממשלות ערב למלחמה, כדי לחסל את המישטר המתקדם בישראל.

המעצמות הגדולות נכנסו לפעולה תוך 12 שעות. הם הסכימו בנייהן שלא להתערב במלחמה (החלטה שהופרה ערידי משלוחינשק של שני הצדד דים). להגביל את המלחמה במרחב ולשדל את שני הצדדים להימנע משיי מוש בנשק אטומי ומימיני, טאקטי רי אסטרטגי (שתי החלטות שנשמרו בקפדנות).

אחר מפלאייהמלחמה היתה התאחר גנותו מחדש של צה"ל תוך מהלך הקרבות. למעלה מעשר אוגדות של מות גוייסו מבין העולים החדשים. נתברר כי העליה הסובייטית הביאה לארץ. בין השאר, תריסר רבניאלופים, כשלושים אלופים ומספר גדול מאוד של מפקדים אחרים ששירתו בצבא ובחיליהאוויר האדום. הדבר נתן לישרי אל יתרון גדול על צבאות ערב, שמומי חיהם הזרים לא הסתדרו בנקל עם הקי צינים המקומיים.

כעשרות המלחמות המקומיות האחרות, שעברו על העולם מאז מילי

צייר שמואל בק
חייל בשירות סדיר

חמות קוריה והורדסין ה"קלאסיות", הסתיימה גם מלחמה זו בקיפאון, ו"בעית ישראל" הפכה נושאקבע בכל דיון בינלאומי עד אשר עייפו הדיפי לומטים להזכיר את שמה. הם ידעו כי הירדן הפך לאחת הגזרות הקבועות, פחות או יותר, בשלב האחרון של המאבק על שילטון העזר. לם, כלי אחד נוסף על לוחיהשחמט, ללא רצון משלה — כרוב שאר המדינות הקטנות במחצית השנייה של המאה ה-20.

המאפייוני רימה את בגין

**מיקי כהן,
מאפייוני יהודי,
רימה את בגין
ב' 1948, הוא
ניצל אותו כדי
לאסוף מיליונים
עבור המחתרת,
ואחר כך גנב
את הכסף**

"ג'ימי" הוא אומר בפעם המאה, "זה כסף בשביל היהודים. אני יהודי, ג'ימי, וזה עניין רציני. הבחורים האלה נלחמים שם עבור המולדת." ואני אומר לו: "שטויות. ג'ימי, אתה לא תצליח לעבור עליי".

אבל הוא לא מגלה כלום לאף אחד. אני מדבר עם הוקי רוטמן וגרי, וגם להם הוא סיפר את אותה השטויות.

מאפייוני מיקי כהן (1948)
לרצוח את המלשין

כך עברו שלושה חודשים. ואז יום אחד מיקי מטלפן ומבקש שאבוא אליו מיד. אני נכנס. והוא משליך לעברי גיליון של THE HERALD ואומר: "ג'ימי, בחיי מה אתה אומר על זה?" ובאצבעו הוא מצביע על כתבה, שבה מסופר על אונייה עמוסת נשק ותחי מושת. שטבעה בים.

הוא מתופף באצבעו על העיתון ומביט בי בעיניים של כלב עצוב. אין לו שום הבעה בפנים, והוא חוזר ואומר "אוי, זוועה, זוועה! איזו טרגדיה!" העיתון לא מזכיר שום שמות. הוא לא מצייין מדוע טבעה האוניה, מה שמה ושום דבר אחר. רק שאוניה טעונה נשק טבעה איפשהו באוקיינוס. והוא אומר: "ג'ימי, האוניה שנשאה את הדי נשק והתחמושת ליהודים טבעה. מילי יון דולר מזויינים ירדו לתחתית האר קיינוס".

ואני חושב לעצמי: "אתה ממזר, אני מכיר את המשחק שלך!" כמו שאני מבין את זה, מיקי המציא את הסיפור על קניית נשק ותחמושת עבור היהודים במליון הדולר שנאספו, ואחר כך מספר שהאוניה טבעה. כמה אלמונים מתו, כמה ניצלו, והסיפור נרפס בעיתון. ואני אומר: "ברכותיי, מיקי! הצלחת לבצע את הנוכלות הכי גדולה והכי נקיה ששמעתי בחיי". והוא מביט בי, ממצמץ בעיניו, ולשניה חטופה עולה על פניו החיוך הממזרי הרחב הזה, אבל הוא אומר: "ג'ימי, אתה טועה לגמרי, הרי כל הסיפור כאן בעיתון".

ואני אומר: "מיקי, עם כל החרא שלך, יותר טוב שתחזיק את העיתון, בטח תזדקק לו כדי לנקות את פיד".

עד באן סיפורו של פראנטיאנו, המאפייונים שהיו נוכחים בביתו של פראנטיאנו, בעת שסיפר את הדי סיפור הזה, ניסו כעבור כמה ימים להי רוג את מיקי כהן, אך לא הצליחו. הוא היה עזר ומודע לסכנה, ונמלט מהם. חזר כמה פעמים ניסו אנשיהמאפיה לרצוח את כהן, ולא הצליחו. מזלו עמד לו. והוא חמק מכל התנקשות ללא פגע. בסופו של דבר נעצר כהן על-ידי שילטונות מסייהכנסה באמריקה, ונידון לחמש שנותאסור ולקנס של 10 אלפים דולר.

אחרי חודש בערך, מיקי עורך את נשפיהצדקה הראשון של בסלפטי מקסי. המקום מלא מפה לפה. אף פעם בחיים לא ראיתי כל כך הרבה סוכניי הימורים יהודים במקום אחד. אייב בנג'מין נמצא שם. מורי אורלוף, ברני כהן, סם המרובע... כולם שם. שחקנים מפורסמים, מפקים, אנשים חשובים בקהילה. הברזנים הם לו הולץ, בן בלו, מרתה ריי, דני תומס. ליד שולחננו יושב מפקד המיטרה של בורבאנק, מיקי (כהן) ואשתו, גרי הברטר ואשתו ואני ואשתי. אני יושב לצידו של מיקי. העניין מתחיל, ולו הולץ שואל מי יהיה הראשון. אז מיקי כהן מרים את ידו ואומר: "מיקי כהן, 25 אלף." ואחרי

אחרי הנאום הקצר הזה אנחנו מתחילים להסתובב בחדר, והרב של מיקי מציג אותנו למישהו שנקרא מנחם בגין. שהוא ראש האירגון (במקור), שזה פלג מחתרת בפלסטיין. הבחור הזה (בגין) עונד על זרועו תג שחור, ומספר לנו שהוא מבקש שם (בפלסטיין) בגלל פיצוץ מלון שבו נהרגו כמעט 100 איש. הוא נושא נאום, ואחריו כמי עט כל האחרים נואמים גם הם. וזה נמשך עוד ועוד. אחר כך, אנשים מהי הגנה, פלג אחר של המחתרת, מתחילים להתוכח עם בגין בשאלה מי יטפל בכספים. אז מיקי מתערב, ומוסכם שהרב שלו יטפל בכספים. ומיקי יקנה נשק ותחמושת וישלח אותם באוניה.

מאפייוני ג'ימי פראנטיאנו ואשתו (1966)
האנשים מההגנה התקוטטו על הכסף

כך כולם מתחייבים לאלפים. אפילו סוכנייהימורים מתחייבים לחמישה ועשרת אלפים. והם יודעים שמיקי מנהל את העסק ושהם יהיו חייבים לשלם.

אני רואה את כל החרא הזה, ואני לא עומד להתחייב בכלום. אז מיקי בועט בי ואומר: "תתחייב על 15 אלף." ואני אומר לו: "אתה משוגע לגמרי!" אבל הוא אומר: "תתרום, ואני אדאג לזה!" אני מרים יד ואומר: "ג'ימי פראנטיאנו, 15 אלף. אשתי כמעט מקבלת התקפי לב."

בשלב זה אני משוכנע שזו איזו נוכלות מזויינת. לקצר את הסיפור הארוך, הם השיגו כמעט 800 אלף. למחרת פגשתי את מיקי ושאלתי אותו: "מה כל הנוכלות הזאת?" והוא אומר לי: "ג'ימי, זו לא נוכלות, הכסף הזה הוא בשביל היהודים!" ואני אומר: "מיקי, אל תבלבל לי את המוח, זה לא יקרה בחיים שאתה תיתן 800 אלף לחמוק בין אצבעותיך! לא במליון שנים!" אבל הוא נשבע שהכל כדיו, ואני מתחיל להתפלל כיצד הוא עומד לבצע את זה.

הוא עורך עוד כמה נשפיהצדקה, והסכום מגיע למליון דולר. מישהו מטפל בכסף, אבל אני לא יודע מי וכל יום אני מעלה את העניין מחדש. אבל הברזש הזה הוא שחקן טוב.

ראשימחנת מנחם בגין (1948)
מבוקש בגלל פיצוץ של איזה מלון

שיר

נ-150,000

בתים

זהו שיר בן יותר מחמשים שנה
 על חלום שאט אט התגשם ובנה.
 והיום בכל מקום רואים
 שיכון עובדים, שיכון עובדים.
 בתים גדולים ודירות מרווחות,
 לזוגות צעירים ולאלפי משפחות.
 עובדה, חצי מליון גרים בגיל
 והשיר לא תם הוא רק מתחיל.

והפזמון תחזור:

יש לך כתובת
שיכון עובדים

מרכזי המכירות האזוריים: * תל-אביב, לה גרדיה 58 טל. 03-390721 * ירושלים, רח' הלל 8 טל. 02-233396 * אשדוד, רח' רוגוזין 25 טל. 055-57732-3
 * באר שבע, מרכז הנגב טל. 057-72540 * חיפה, רח' החלוץ 43 טל. 04-660915

המדרגות שחזרה מן החום

שנאמרו להתרפסות לחסידייגור באשדוד — אם אמנם כך נאמרו — הריהם דיכרייבלע, שלא נשמעו כמותם מעולם במדינת ישראל. להמעיט בחשיבות חיילים היוצאים לחזית, בהשוואה לעדת פרוזטים משתמטים באמתלה של רת, העויינים את מדינת ישראל וחוקיה, שאין להם חלק ונחלה בהגנת הארץ או במיפעלי ההתיישבות שלה — הרי זה יותר ממעשה נבלה. ואם אמנם אמר אריאל שרון דברים אלה, אולי זה מסביר את נורמות ההתנהגות והמצפון, שלפיהם נמנע מלהשתתף בלוחית נופלייזה"ל מחמת היותם, נפחותיחשובים."

אם משלה שושנה כהן את עצמה שהיו אלה דברייתרפסות לחסידייגור, היא טועה. העניין הרבה יותר חמור; שרון באמת מאמין בזה.

לפני כמה חודשים פגשתי את שרון במסיבה פרטית של הפסלת אילנה גור. התווכחנו שם על אותו נושא בדיוק: תרומתם של בחורייהשיבה לעומת תרומתם של חיילייזה"ל. כבר אז אמר שרון את הדברים, שזוטטו בהדרון.

שרון מאמין באמת כי הטפילים בשיבות, הדוגרים על ספרים מעובשים בלא שום ביקורת או מחשבה מקורית, כאנשי הסכר לאסטיקה בימייהביניים, חשובים יותר מחיילים קרביים. חיילים הולכים סתם להיהרג (כביג דילי) אבל אלה שומרים על הרוח. זה מלמד הרבה על עולמו הנפשי של אריאל שרון, ועל יחסו לחופשיהמחשבה ולמאמץ האינטלקטואלי. אך הוא כן בגישתו זו. כן, ועל כן מסוכן יותר.

ליפול בלבנון

ובאותו עניין:

היריעה על הריגת שני חיילייזה"ל בדרום לבנון שודרה על ידי הרדיו במקום הרביעי או החמישי במהדורה. הפיגוע, שבו עלתה באש המכונית של מישפחת מוס, עמד במקום הראשון. בהלוויות של שני החיילים לא נכח אף אחד מ-25 חברי ממשלת ישראל.

תמהני מה חושבות על כך המישפחות, שבניהן משרתים בצפון, ומה חושבים על כך החיילים עצמם.

הממשלה הזאת שלחה אותם ללבנון, שם ממשיכה להתנהל מילחמהזעירה המפילה קורבנות. זוהי מילחמה נסתרת, רחוקה מן העין ורחוקה מן הלב. הציבור הישראלי מתעלם ממנה כליל. חייל החוזר משם יכול לעורר בסיפוריו רק שיעמום במסיבת לילישובת, בין הפיצוחים, כשמדברים על דברים חשובים כמו כדורגל ומחירי הווידאו.

בניגוד למישפחת מוס, שהלכה מרצונה ועם ילדיה הקטנים להתנחל בלב שטח ערבי עויין, החיילים בדרום לבנון לא נשלחו לדעתם. הם נשלחים לשם על-פי פקודה, גם אם אינם מסכימים כלל למדיניות של רצועתהביטחון.

אך משפיעה על המוראל של החיילים האלה הידיעה שאם ייפלו, יודיעו על כך בתחתית מהדורת החדשות, ושום אישיציבור לא יטרח לבוא להלווייה ואף משפיעה הידיעה כי בעניי שר הביטחון לשעבר, המועמד לראשות הממשלהביטחון, נציג הקו הלאומני הקיצוני ביותר — בחורייהשיבה במטות החמה, שלא עבר יום בחייה משתמש מצה"ל, חשבו יותר מן החייל המחורף את נפשו, הרובץ בכוח והווחל בין קוצים?

האביב של פראג

העיר פראג שוכנת על שתי גדות הנהר מולדאבה. באמצע הנהר יש אי, ובאי זה הקימו הצ'כים בשעתו פסליענק של סטאלין.

כאשר החלה כבדיתהמועצות הרה"סטאליניזציה, שררה מבוכה רבה בפראג. מה לעשות בפסל?

היו שהציעו לפוצץ אותו, אך היו גם שהזהירו: ומה אם חסידי סטאלין יחזרו מחר לשליטון במוסקווא? הרי יבולע לנו! אמר

רו האחרים: אם נשאר את הפסל על תלו, בשעה שמחזקים כבדיתהמועצות כל זכר לסטאלין, יבולע לנו לבטח!

כפראג התלוצצו שלבסוף די ציע משהו פיתרון איריאלי: נצבע את הפסל בצבע שחור ונגיד שזהו פסל של פאטריס לומומבה! (לומומבה היה אז מנכ"ל קונגורזאיר, ובחירייליכו של השמאל בעולם).

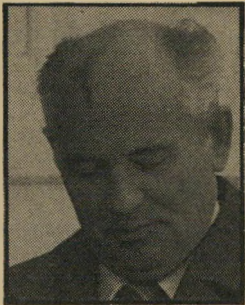
הצ'כוסלובקים הם עם זהיר, ככל תמורה העוברת על הגוש הקומוניסטי, הם האחרונים.

לכן זה מעניין לעקוב אחרי ביקורו של מיכאיל גורבאצ'וב בפראג. הוא בא לשכנע את מנהיגי המדינה, גוסטאב הוסאק, ללכת בעיקבותיו ולהנהיג תהליך של דמוקרטיזציה בארצו.

אותו הוסאק הומלך עליידי הסובייטים בצ'כוסלובקיה ב-1968, אחרי שהטנקים הסובייטים פלשו למדינה ושמו קץ ל"אביב של פראג". מנהיגי מוסקווא ראו אז סכנה לעצמם בנסיונם הבלתי אופייני של הצ'כים ללכת בראש ולהנהיג קומוניזם דמוקרטי יותר.

המונים הצ'כוסלובקיים הריעו עכשיו לגורבאצ'וב, והוסאק נכנע, כמובן, לרשימתו. אך אומרים שהמנגנון הגדול של המפי לגה הקומוניסטית רואה את הרפורמות במורת רוח רבה.

מעניין מה היה קורה אילו סירבה המנהיגות הצ'כית לקבל את דרישתו של גורבאצ'וב. האם היתה מוסקווא שולחת את הטנקים שלה שוב, והפעם כדי להביא את האביב לפראג?

גורבאצ'וב

מעל פני האדמה ומספר ההיסטוריה, כאילו לא היה? הרי עצם הרעיון הזה הוא התנשאות ופשע כלפי הארץ.

אבל זה נעשה, כאשר כבש צה"ל איזור זה במלחמת ששת הימים, נתן משה דיין את הפקודה לגרש מן המקום מייד את כל האוכלוסיה — גברים, נשים וטף — ולהרוס את הכפר, יחד עם שני כפרים סמוכים, יאלו וביתנובא.

מרוע? איש לא האמין אז ברצינות שנוכל להחזיק בשטחים הכבושים. דיין רצה ליצור חישמחר עובדה מוגמרת של מחיקת כפרים אלה, כדי שלא יהיה צורך להחזיר בבוא העת את השטח שבו עבר כבישירושלים ליד לטרון (עד אז נסעו בכביש העוקף, דרך בית-שמש).

כמו רעיונות רבים של דיין, גם זה היה שיטחי ומתחכם. השמרת שלוש הכפרים לא שינתה כהוא זה את גורל השטח.

ברגע ששמעתי על ההשמרה, מיהרתי למקום. ראיתי כמו עיני את הרחפונים מוחקים את הכפר מעל פני האדמה. הצלם שהיה עימי ניסה לצלם, אך הצבא מנע זאת בכוח.

למרבה המזל (או הצער, זה תלוי בהשקפה), נכח במקום בעת

אורי אבנרי

הגירוש חיילימילואים בשם עמוס קינן. הוא בא אליי, נרעש ונגרש, וסיר לי על כך. ביקשתי ממנו לרשום ד"ח — וכך יצא מתחת ידו מיסמך גדול ומזועזע.

הייתי אז כבדהכנסת. לקחת את הד"ח והיצגתי לפני ראש הממשלה לוי אשכול, השר מנחם בגין, השר ישראל ברזילי ואחרים, כדי להפסיק את ההשמרה. אך זה היה מאוחר מדי, ואולי כל אלה הסכימו למעשה.

(באותה דרך נמנעה השמדת העיר קלקיליה. דיין החליט עליה באותה העת. עבודת ההשמרה היתה בעיצומה, אחרי שכל האוכי לוסיה גורשה לעבר שכם. אך לפני שאפשר היה להרוס עיר שלמה, הצלחנו לשכנע את הממשלה לבטל את הפקודה, וקלי קיליה נכנתה מחדש. המגורשים הוחזרו אליה. איני יודע מה היה חלקו של הרמטכ"ל יצחק רבין בכל הפרשות האלה).

מאז חדלה עימוואס מלהתקיים — לכאורה. במקום הוקם, בצניות עילאית, פארק קנהה, דוגמה לאיכותיחיים ולאהבתי הטבע.

אלם עימוואס המשיכה להתקיים. קודם כל בתודעה הקולקטיבית של תושביה המגורשים, הם, בניהם ובנייניהם. וגם במיסמך המחריד של עמוס קינן, וגם במפות של הארץ, אשר הפלסטינים ממשיכים להרפסם בכנר — מפות של הארץ בשנת 1947, על מאות הכפרים שנמחקו מעל פני האדמה עליידי בן גוריון.

בימים האחרונים קם אירגון עולמי חדש למען עימוואס. מושבו בשווייץ. הוא שיגר לנשיא חיים הרצוג עצומה להקמת עימוואס מחדש. למיכתב מצורפים תצלומים של עימוואס, כפי שהיתה לפני 1967, ואותו המקום כפי שהוא נראה עכשיו, כחלק מהפארק, רשתות-טלוויזיה בעולם מתעניינות בסיפורו של הכפר, ומתכוור נות להסריט.

לא אתפלא אם באחד הימים תגבר ההיסטוריה של ארץ-ישראל על ההתחכמויות של משה דיין, ועימוואס-אמאוס-ניקופוליס תקום מחדש.

החלק הפחות חשוב

הקוראת שושנה כהן מתלאיב שלחה לי קטע שהופיע ב-2 באפריל בעיתון החרדי ערב שבת.

מסופר שם, בלוחית תצלום, על ביקורו של השר אריאל שרון באשדוד. ערב הוועידה של תנועת החרות. שרון בא לבקר את סניף מפלגתו, אך לפני כן סר ליישיבה של חסידייגור, והתקבל עליידי הרב יוסף קפילושינק, מראשי הישיבה.

וכך מווח החרדון: "השרון הורה למארחיו, תוך הבעת הת פעלות מהיקף התבססותם של חסידייגור ברחביהארץ... אני אומר זאת גם במקומות אחרים, ולא דווקא כאן מטעמינימוס: גדול חלקם בבניין הארץ הארץ והפחות חשוב הוא החלק היוצא משני חלקים — חלקו הראשון והפחות חשוב הוא החלק היוצא לחזית. ואילו החלק החשוב יותר הוא העורף, ואת זה אתם מקיימים בהצלחה גדולה בבניין הארץ ביהדות שורשית ואמיתית."

קטע זה הקפיץ את הקוראת שושנה כהן (המתגוררת, אגב, ברחוב הנושא את שמו של רב). וכך היא מגיבה: "דברים אלה,

תמיד אהבתי את מרסל ניניו, אם כי מרחוק. איך אפשר שלא לאהוב אותה?

כאשר התפוצץ העסקיביש במצריים, ב-1954, הופנו כל הזרקורים אליה. הנה כל מה שליכו של ארם צמא-גירויים מבקש: פרשת-ריגול, אלימות, צעירה יפהפיה. מרסל ניניו תוארה, כמובן, כיפהפיה זוהרת, אשת-חברה.

התחילו בפולחן זה העיתונאים המצריים עצמם. הם הקדישו לה עמודים רבים, גילו שהיא ניסתה להתאבד בכלא, ועוד ועוד.

כאשר נערך המישפט, הופנו כל העיניים אליה. כאשר נדונה לי מאסר, ריחמו עליה יותר מאשר על חבריה. אשה בודדה ככלא המצרי.

גם אנחנו עקבנו אז אחרי קור רותיה. העתקנו בשבועון זה את הכתבות שפורסמו עליה בעיתון נות המצרית. כאשר חשפתי לי ראשונה את פרשת העסקיביש, בצורה של סיפור בידיוני ("פרשת אלכסיס") היא היתה הגיבורה.

ניניו (1971)

קע לפני שבועיים. בתוכניתה של ריבקה מיכאלי. השנים היטבו עימה. היא עדיין אשה נאה. אשה תרבותית, עדינה ומאופקת.

חבל שלא הסכימה לדבר על הפרשה. היה מעניין מאוד לשמוע מפי השוואה בין הפרשה שלה ופרשת הווג פולארד, למשל. הרי יש הרבה דמיון בין שתי הפרשות. גם מרסל גויסה ונוצלה עליידי סוכנים ישראליים חסריאחריות וקלידעת, שהסתלקו ברגע המכריע ושהפקירו את אנשיהם לגורלם המר. מרסל ניניו, כמו אן פולארד, שילמה בעד המיששים של הישראלים. אולם המפעיל שלה, אברי ("הארם השלישי") זיידנוורג, הוכנס לכלא בישראל.

הוא לא הועלה לדרגת מפקדי-ביסס. והפעולה במצריים היתה עוד יותר מטורפת מאשר הריגול בארצות-הברית.

מה יש בליבה של משה דיין, שלא רגל לשחרר אותה ואת חבריה תמורת שיחרור השבויים המצריים? למעשה גזר עליה דיין עשר שנים נוספות של מאסר, ויש אומרים שעשה זאת כדי וונה, מפני שלא היה מעוניין שקורבנות-הפרשה יבואו ארצה ויגידו מו לדין ציבורי על המחל.

אך גם המעט שאמרה מרסל בתוכנית היה מאלף. למשל, היא הגדירה את עצמה כ"שבוייה", וריברה על "השבוי".

מרסל וחבריה הצטרפו במולדתם לרשת-ריגול, שהוקמה על ידי המודיעין הצבאי הישראלי. ב-1954 הם ביצעו שורה של פיגועים. בין השאר הטמינו פיצצות-תבערה בבתי-קולנוע מלאים באזרחים, נשים וילדים. אילו היו ערפים בישראל, היו נקראים "מחבלים". גאולה כהן והרב משה לוינגר היו דורשים להטיל עליהם עונשימוות.

ברור שמרסל וחבריה פעלו מתוך מניעים אידיאליסטיים טהורים. לכן ראתה את עצמה כ"שבוייה" ולא כפושעת. אבל אם זה נכון לגביה, האין זה נכון לגבי צעירה ערביה מרמאללה המבצעת מעשים דומים בישראל?

כפר בשם עימוואס

את שמו של הכפר עימוואס שמעתי בראשונה במלחמת העצמאות. ערב הקרב הראשון על לטרון, כאשר הסבירו לנו את תמונת המערכה (ואו היה נהוג להסביר את המערכה בכללותה לכל אחד מן החיילים) הוזכרה עימוואס כאחד ממישלטי האויב.

עימוואס שכנה קצת מצפון לכביש הישן יפירי-ירושלים, בקרבת מינורלטרון.

אולם כפר זה היה בעל עבר עשיר ומפואר. הוא הופיע לאורך ההיסטוריה של ארץ זו, במשך 2500 שנים לפחות.

בימי עזרא ונחמיה נכלל מקום זה ביישוב היהודי החדש. בימי היוונים נקרא אמאוס. ושם זה מופיע פעמים רבות בספר-המ"ח קבים. שם הנחילו המקבים בשנה 165 לפני-הספירה תבוסה מוחצת לסורים ("היוונים").

כאשר כבש הורדוס את ממלכתו, היתה אמאוס לעיר-מחוז. שם נערך אחד הקרבות של המצביא הרומאי וארוס. במקום התגוררו גם שומרונים.

יתכן שזהו גם המקום שאליו נדרו שני תלמידיו של ישוע הנוצרי, כאשר הופיע לעיניהם, ביום שקם לתחייה, על-פי הברית החדשה. כפי שנאמר בספר הבשורה על-פי לוקאס: "אותו יום היו שניים מהם הולכים אל הכפר הנקרא אמאוס... והנה בשעה ששוחחו והתווכחו, התקרב ישוע עצמו והלך עימם..."

בימי המרד הגדול היתה אמאוס מקום-מושב של הלגיון החמישי, ובימי מרד בר-כוכבא — של הלגיון העשירי. אחרי החורבן ביקרו שם רבן גמליאל, ר' יוחנן בן-זכאי ור' עקיבא. או כבר נקרא המקום ניקופוליס, והיה חלק משיקום הארץ עליידי הרומאים. מבין האמוראים ביקר שם ר' אחא.

גימי הצלבנים היתה אמאוס תחנה בדרך לירושלים. שם חנה אחד מגדולי הצלבנים, טאנקרד, כשקיבל תחינה מפי הנוצרים כבית-לחם לחוש לעזרתם.

ב-1902 הוקמה בכפר כנסייה קתולית. במלחמת-העולם הראשונה הופיע אמאוס כמפה של המודיעין הצבאי הגרמני. (אגב, מפה כזו, שהוכיחה כי הבריטים הצליחו להעלים חלק ניכר מכוחותיהם מפני הריגול הגרמני).

אפשר לומר: עימוואס גילמה את מירב ההיסטוריה של ארץ-ישראל, על תקופותיה ותרבותיה.

אם כן, איך העלה מישוה על דעתו כי ניתן למחוק מקום זה

קולנוע

יומן החדשות

הפשרה

קולנועני כל העולם התאחדו:

היתה הסיסמה שהשמיע

אלם קלימוב, ראש תעשיית הקולנוע

הסובייטי, בוועידת-סיסגה בהוליווד

הפשרה בין מיוזר למערב, לפחות לפי ההלכה הקולנועית, ממשיכה להתקדם. בפגישה פיסגה של יוצרי קולנוע רוסיים ואמריקאיים,

אלם קלימוב בפסטיבל ברלין
קולנועני כל העולם התאחדו

שהתקיימה בלוס-אנג'לס, דובר, בפעם הראשונה בגלוי, על קרפורדוקציות רוסי-אמריקאיות. הראשונה תהיה של סטנלי קרמר, בימאי חביב במיוחד על הרוסים, שכבר ביקר כמה פעמים בברית-המועצות. השם הזמני של הסרט: "גונויו של האדום"; סיפור-ההבה משולש המתרחש בברית-המועצות. זהו סיפור שקרמר רוצה להסיר טו מזה כמה חודשים ורק עתה הוחלט, לדברי נשיא קולומביה, דייוויד פאטנאם, להסריטו ברוסיה.

פאטנאם, המפיק הבריטי המחונן (מרכבות האש), הציע גם חילופי טכנאים וצוות-ההסרה בין המעצמות, ואפילו הביע נכונות לארח טכנאים רוסיים באולפני ברבנק, כדי שיעקבו מקרוב אחרי בעיותיה המיוחדות של התעשייה האמריקאית. פאטנאם הבין, שהצעה כזו לא תוכל להתממש ללא אישור השלטונות הסובייטיים והמימשל האמריקאי, והביע תקווה שאיש מהנוגעים בדבר לא יערים מיכשולים.

הוא הודיע על נכונותו לעודד חילופי סטודנטים בוגרים: "זה הגיוני מבחינה אנושית, נכון מבחינה תרבותית ובשכילנו, בקולומביה, זה גם טוב מבחינה מסחרית."

ברוח אופטימית רומה החרה אחריו אלם קלימוב, מנהל תעשיית הקולנוע הרוסית, שקרא "קולנועני כל העולם התאחדו" ואמר, שלאנשי קולנוע קל יותר "לחשוב בראש אחד" מאשר לראשי ממשלות, שהרי האמנות מקדימה את החיים — לפעמים.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: קיץ, מלו. סלח לי אתה נושך את צווארי, שיחות מלוכלכות, חנה ואחיו תיה, דקה לחצות, שואה.

ירושלים: חנה ואחיותיה, כס הדמים.

תל-אביב

*** **מלו** (לב, צרפת) — תיאטרון בתוך קולנוע, תוך הדגשת השחקן כאלמנט המרכזי החיוני ביותר לשתי האמנויות. אנדרה דוסוליה, סאבין אומה ופייר ארדיטי מגלמים משולש אוהבים של שני כנרים: האחד — הבעל, והשני — ידידו; אשת האחד מאוהבת בשניהם ואינה מסוגלת להחליט אלא על המוות. אלו רנה ביים.

*** **שיחות מלוכלכות** (דיזנגוף, קנדה) — העולם האינטלקטואלי המערבי מתפרר בסאטירה חברתית מצחיקה, מבריקה ומעציבה.

*** **דקה לחצות** (תכלת, צרפת) — בטרפזי טאברנייה, במחזה לג'ז הכובשי, חובה לאוהבי ג'ז וקולנוע.

עדנה פיינר

העולם הזה 2590

המסורת

בסכנה

אהבה גנובה (גורדון, תל-אביב. ארצות-הברית/ישראל) — משה מזרחי חוזר למקורות, לעימות שבין המסורת של התא המשפחתי היהודי-ספרדי, ובין הלחצים של העולם מבחוץ, ובעיקר האהבה המאיימת לערער אותו. סרטו החדש הוא סיפור אהבה בין ירושלמית צעירה, בת למשפחה ספרדית, לבין טייס אמריקאי המשרת בחיל-האוויר הבריטי. העלילה מתרחשת ב-1942, והטייס נשלח מן היחידה שלו, המוצבת במצרים, להחלמה בירושלים.

החלק החזק ביותר של הסרט, ואין זה פלא, הם נופי ירושלים, שאותם אוהב מזרחי מאוד ושבהם השקיע מחשבה רבה. החלק החלש ביותר, וזה מפליא דווקא אצל במאי שהצטיין בעבר בהדרגת שחקנים, הוא רמת המשחק הכללית, שהיא נרפית מדי; אולי גם בשל התסריט, שטורח יותר על הבלטת הבעיה העקרונית מאשר על בניית הדמויות הנפרדות.

מה שמעניין כאן את מזרחי, זה המשבר המוקד ממשפחה יהודית כאשר הבת מתאהבת בגוי, ולא בסתם גוי אלא בבנו של כומר פרוטסטנטי. כדי להמחיש את הסכנה המאיימת, הוא מספק עליה מקבילה, העוסקת בקרובת ממשפחה של הגיבורה, שעוזבת את חיק ממשפחה כדי לשאת טייס בריטי וכדי לגלות בסופו של דבר את העובדות המרות המסתתרות מאחורי החלומות הוורודים של טרם-נישואין.

אם הסיפור מתכוון לנגוע ללב הצופים, צריך שכל אחת מן הדמויות המעורבות בשתי הפרשיות הללו תהיה מעניינת

האינקוויזיציה

בקריקטורה

שם הוורד (צפון, תל-אביב, גרמניה) — אילולא הספר של אומברטו אקו, אחד הלהיטים הספרותיים הנדירים שהיו ראויים באמת להצגה

לחנם המסחרית, אפשר היה אולי להתייחס אל הסרט הזה כאל קריקטורה צוננת של ימי-הביניים, אלא שהספר הוא הרבה יותר מזה, והבמאי ז'אן-ז'אק אנו אינו מצליח אלא למצות את המימוש החיצוני שלו.

הבסיס העלילתי, והוא זה שהתסריט נאחז בו, מדבר על סידרת רציחות מיסתוריות במינור בנדקטיני, העלילה מתרחשת במאה ה-14, עוד לפני שהומצא הדפוס; לבי-לבו של המינור, בספרייה שבה נרשמים באמנות רבה הכתבים הר-אויים, לדעת הרשויות הדתיות, לזכות בחיי-נצח, אולם באותה ספרייה גם שמורים הרבה מאוד ספרים שרק מתי מעט רשאים לראותם, ספרים שעלולים לערער את האמונה או לפגוע באינטרסים של הכנסייה, מסביב לספרייה הזאת מתפתחת למעשה עלילת המותחן.

הגיבור, שהוא מעין שרלוק הולמס של ימי-הביניים, שמו ויליאם מבאסקרויל (אפילו השם מעיד על מחווה לקונן דויל), מגיע למינור בעזרת נואש-כלים צעיר, ויליאם הוא אח פנימי-סקני, לשעבר חוקר של האינקוויזיציה, ועליו מוטלת המשימה לפענח את התעלומה המשונה.

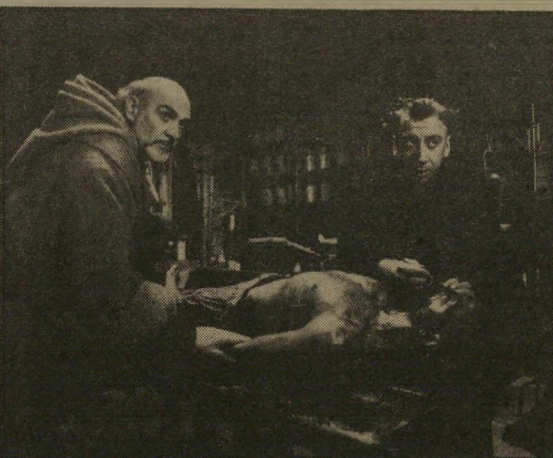
מכאן והלאה מורש הספר יריעה רחבה של מערכות-יחסים

טום הנקס וכריסטינה מארסיניאק: יהודיה וגוי

ומרתקת הרבה יותר, וזה אינו קורה בסרט. מזרחי מסתפק בהצגת הנתונים הבסיסיים של העלילה, עוקב אחריה בתהליך של התפתחות צפוי לחלוטין, ובסופו של דבר מותיר את השחקנים בתוך החומר הדרמטי ללא תמיכה מספקת.

כריסטינה מארסיניאק היא נערה נחמדה, כשלעצמה, אבל אין לה הרבה מה להוסיף על נתון זה. טום הנקס בתפקיד הטייס המאוהב נראה נבדך לכל אורך הסרט, וחופף מאבנר חזקיהו ובמידה מסויימת גם מוני מושונוב, נראה הצוות הישראלי כעדר שאין לו רועה.

שון קונרי: שרלוק הולמס מימי הביניים

בתוך העולם הנוצרי, שמעניינת אולי רק היסטוריונים, אם מתייחסים אליה כפשוטה; אבל במאמץ קטן אפשר לראות ב"אינטריגות, בחוסר הסובלנות ובשינאה התהומית הנולדת מתוך עימות רעיוני, בבואה נאמנה של דברים המתרחשים עד עצם היום הזה, אלא שהסרט, טרוד מדי בעלילה המרכזית, וחושש כנראה מפני דקויות, הותיר רק מעט מניזע מן המרכיב הזה.

האהבה

כשפה חדשה

ילדים חורגים לאלוהים (אור-לי תל-אביב, ארצות-הברית) — אחד הסרטים הקשים ביותר לביקורת בזמן האחרון, לא משום ש-

הוא עמוק ומסובד; גם לא משום שהוא נישען על מקור ספרותי שאינו מצליח לעבור אל הבד — פשוט משום שאין הרבה מה לומר עליו. מה שנראה על המסך, זה מה שיש.

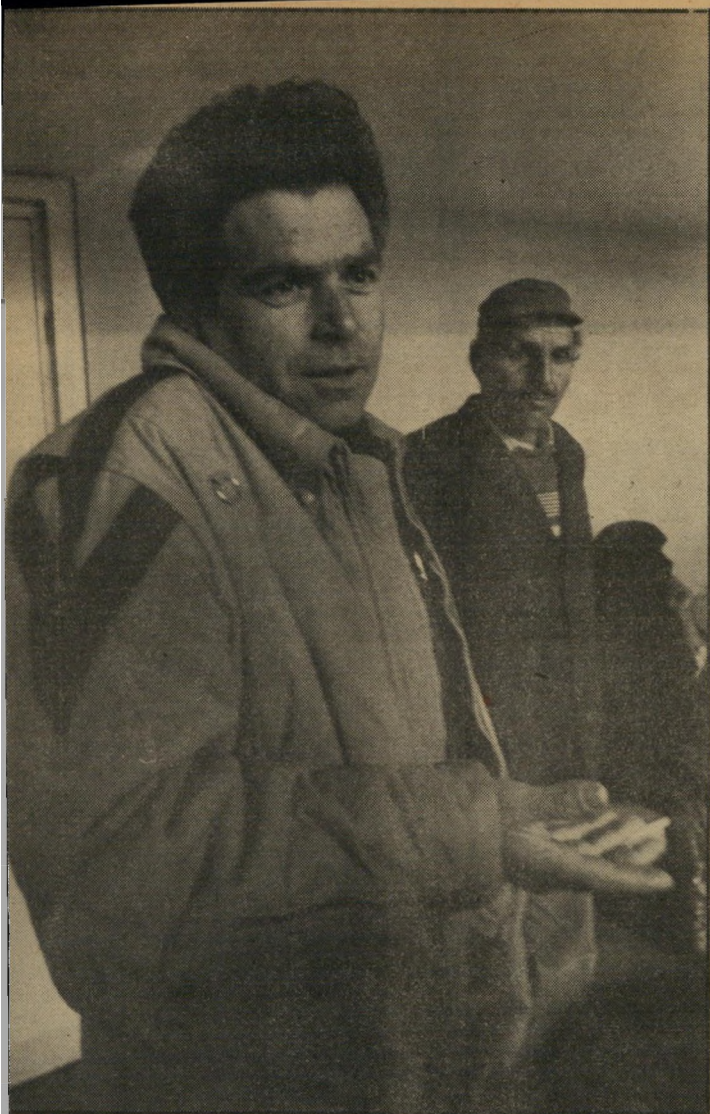
מחזה ידוע של פיטר מודוק בשם הנ"ל, מספר את סיפור האהבתם של הפרופסור היגנס, שומע, לליזה דוליטל, חרשה. היגנס הוא כמובן ג'יימס לידס, מורה לילדים חרשים, שמעלתו הגדולה ביותר הוא שאין הוא נפוח וסנוב כמו היגנס. במשבר-רוח רענן הוא מצליח לכבוש מייד את תלמידתו החרשים; נוגע במאוויהם הכמוסים, האופייניים לגיל ההת-בגרות, וברצון לבטא עצמם באמצעות הגוף; משמע, בתנועה, בריקוד ובמגע גופני. בעזרת תחושת-ידידות של מוסיקה רוק, ורגש של סיפוק על כך שהם מסוגלים לרקוד לצלילי מוסיקה שהם אינם שומעים, הוא מביא אותם לשיא האושר האפשרי.

שרה נורמן היתה תלמידה בבית-ספר שהפכה לשרתת, מכיוון שגאוותה לא נתנה לה להתפשר ולהיכנע לעולם שמסביבה — היא סירבה להשתמש בקריאת שפתיים, עם זאת היא הקרינה עוצמה מתמדת, העושה אדם רגיל לאדם מיוחד. עקשנותה, בדומה לליזה דוליטל, חייבה אותה שלא להיכנע לאהבתה למורה, אלא להתעקש על מערכת יחסים המושתתת על שיוויון מוחלט.

מרלי מטליין וויליאם הרט: שפת הגוף

ג'יימס לידס הוא השחקן ויליאם הרט, ושרה נורמן היא כלת האוסקר מרלי מטליין, ואם אין הרבה מה לומר על הבימוי של רנה היינס, לבד מהבאת הסיפור בצורה חוגגת, סיפור שיש בו סממנים מובהקים של אופרת-סבון חסרת תקנה, הרי יש מה לומר על השחקנים: שניהם מחוננים ומקסימיים. ויליאם הרט הוא תמצית המישחק האינטליגנטי, הרגישות והחופשיות המיקצועית על הבד; מטליין היא חושנית ומשכנעת.

דני שיש עם מוחמד, אביה של שרה
זה כבר לא בידי האב

שרה הבדווית בת ה-17 שגדה ברמלה,

נרצחה בגלל
"חילול כבוד
המישפחה".
האם אפשר
היה להצילה?

מתילדה שיש
כושית זה בושח

התנונה לנשים רצח

ומגונן עליהן. על פי המסורת, אסור לפגוע בנערה כזו כל זמן היא מתארכת אצלו. ומנסים למצוא לה פיתרון לפני שהיא יוצאת מתוך אוהל.

"דוגמה רעה לנשים שלנו!"

כאשר שהתה שרה אצל השיח' נערכו שיחות ארוכות בין בני הד' מישפחה. המישרה חיפשה דרך לה ציל את כבוד המישפחה בלי לרצוח את שרה. לתמונה נכנס גם מעביר המיש' פחה, סגן-אלוף דני שיש, ואשתו מתילדה. הם אהבו את "הילדה" הבדווית, שהיתה ידידה של בתם הקטנה.

דני שיש פנה אל מומחים למסורת הבדווית והתייעץ איתם כיצד לפתור את הבעיה.

אמרו לו שיש לחתן את הנערה ול- החתים את קרוביה על מיסמך אצל עורר-דיו, שהם מתחייבים שלא לפגוע בה, ואם יפגעו ייאצו לשלם בכסף רב או ברכוש.

גם במישרה באו לאותה מסקנה. הרורים של שרה אמרו כי יש לחתן מייד את הצעירה עם מישו מהכפר. "לא חשוב מי, היא יכולה להיות אשה שניה או שלישית של מישו, או אשתו של זקן, אבל טוב לא יהיה לה יותר בחיים", אמר אחד הרורים.

הדור האחר, לעומת זאת, אמר כי כל אחד מבני כפרה של שרה מוכן לשאת אותה. שרק תגיד עם מי היא מוכנה להתחתן.

דני שיש ואשתו חששו מפיתרון קל. הם לא האמינו כי בקלות כזו אפי' שר לפתור את הבעיה. הם חיפשו פית' רונות בטוחים יותר. הם הציעו לבני

אותה, ואחר-כך חקרנו בתחנת-המוניות והסתבר לנו כי נהג, בשם ג'ורג', הוביל בחור כושי עם בחורה מהמטע ליפו כי מונית. הודענו על היעלמה למישרה.

"שרה היתה רק בת 16, עוד לא הגיע הזמן לחתן אותה ולא חיפשנו לה חתן", אמר האב וענינו רמעי. "למחרת חזרה שרה, והמישרה לקחה אותה והעבירה אותה לשיח' אברכייע בנגב."

מהרגע שהתברר כי שרה נסעה ליפו עם כושי צעיר ובילתה איתו לילה בבית-מלון, נחרץ גורלה. היה ברור כי למען "כבוד המישפחה" יהיה צורך לה רוג גם אותה וגם את מאהבה.

"אין לנו קשרים עם כושי זה. זה אסור! הוא לא צבע שלנו, לא מהעדה שלנו וזה בושח. אנחנו לא מתחתנים עם אל-עביד (כינוי גנאי לכושים, שפי' רושו עבדים). למרות שגם הם כדוים, אף פעם לא מתחתנים איתם. לא היה מיקרה כזה אצלנו", העיר אביה של שרה.

מישפחת אבר-ע' אגם, שאליה שייכים מוחמד, אביה של שרה ואחיו ג'יבריל וח'ליל, הם מישפחה ידועה ומוכרת. המישרה מתייחסת אליהם בידידות וכבוד. הם מבין הכדוים היחידים באזור הנושאים נשק ברשיון והם מקורבים לשילטונות.

כאשר התגלה קלונה של שרה היה נסיון יוצא מגדר הרגיל לעזור לה ולהצילה. אלא שלא היה ברור מניין צפויה הסכנה לחייה. האם אביה ואחיה, שהמסורת מטילה עליהם את ניקמת "כבוד המישפחה", הם שינסו להרגה, או שמא עברה האחריות לאחיו של האב, הנכבדים חליל וג'יבריל וילדי-הב'?

כדי להציל את שרה שלחה אותה המישרה מייד לשיח' אברכייע. הוא ידוע בין הכדוים כמציל נערות בסכנה

מישפט. "פיתאום שרה אמרה שהיא הולכת לשתות מים מהברז ונעלמה. הבת שלי הקטנה, בת שמונה, הלכה איתה וחזרה בוכה ואמרה לי: 'שרה נעלמה'."

הלכתי לחפש אותה ולא מצאתיה. נסעתי עם בני, יוסף, כמטע האבוקרו, שם נעלמה, אבל לא היה זכר לשרה. מישו אמר לי שראה ילד כושי מס' תוכב שם ומונית מחכה לו. ידעתי שמ' דובר בשלשן שלנו ששמו מג'ר. כושי שגר לידנו בשיכון.

"חזרתי לכפר וסיפרתי לבני מיש' פחתי ששרה נעלמה. המשכנו לחפש

כזו הערבי ג'ואריש ברמלה. שרה למדה שבע שנים בבית-הספר ברמלה, דיברה עברית שוטפת, ויצאה לעבוד עם מישפחתה בשרות אחרי שבע שנות-לימוד.

היא היתה נערה שחרחרת, שיערה מקורול ועיניה צוחקות. היא התיידדה עם מישפחתו של בעל השרות שבהם עבדה, מישפחת שיש מרחובות. היתה להם בת בגילה, והשתיים מצאו הרבה על מה לשוחח בשעות הארוכות כשי' דות.

"יום אחד עברנו יחד בשדה ליד רמ' לה, בעגבניות", העיר אביה בבית-ה

ש' לי מיסמך ששיגעו את שרה. הכושי ומישפחתו שיגעו אותה. אבל זה הנוהג שלנו, וזה דבר קשה. אם בחורה בורחת עם כושי, אל-עביד, זה בושח גדולה למישפחה, והרבה עושים דברים כאלה אצלנו והורגים אותה. אני באופן אישי לא רציתי לעשות את זה כי זו ילדה שלי, אבל אם לא היתה ילדה שלי גם כן הייתי אומר שצריך להרוג אותה", העיר מוחמד אבר-עאנם בבית' המישפט, ומחה דימעה מעיניו.

שרה נולדה ב-1968, בת שלישית למישפחה בת עשרה ילדים. הוריה הם ברואים המתגוררים שנים רבות בשי'

שונה מכל עבירה אחרת

בגלל "כבוד המישפחה", טובים סיכויי לזכות בחנינה מנשיא-המדינה.

ידועים מיקרים שבהם נבחו במיוחד צעיר טהור-עיניים. ללא עבר פלילי. היעורר אהדה ורח' מים. להיות הנוקם של המישפחה. השמועות אומ' רות כי נאשם כזה זוכה אפילו בתמורה כספית על השנים שישב במאסר.

מישפחת שיש מרגישה מרומה ונבגדת. "היינו תמימים, ורימו אותנו", אמרו בבית-המישפט. הם מתייסרים בריגשי-אשמה בלתי-מוצדקים. על שלמות מסירותם הרבה לא הצליחו להציל אל חייה של שרה. "לא ידעתי מה עוד אני יכול לע' שות. הלכתי אפילו לשולמית אלוני וביקשתי את עזרתה. אבל היא פוליטיקאית ושום דבר חוץ מפוליטיקה לא מעניין אותה!" אמר דני שיש. "אני לא היה לי כסף. הייתי שוכר חוקר פרטי, והוא היה מגלה בדיוק מה קרה כאן!"

השופטים שולמית ולנשטיין, יעקב קדמי ועדנה שצקי ביקשו לעודד את רוחם של בני-הזוג שיש. הם שיבחו אותם על מעשיהם. שהיו מעל למצופה, והצהירו שאין הרבה אנשים כמותם בישראל.

על פי המסורת הבדווית, רצח בגלל "כבוד המישפחה" הוא מיעוזה. הוא מוטל על אביה של הנערה ועל אחיה. אבל אם הם אינם מבצעים זאת, עוברת האחריות אל אחיו של האב.

גם במיקרה של שרה, כאשר התברר כי אביה לא רצח אותה, אמרו אחיו: "זה כבר לא עניין של מוחמד. אביה. כעת זה כבר עניין של כל המיש' פחה. כי זו בושח לכל המישפחה."

גבר הנאשם ברצח אשה ממישפחתו שהתאהבה במישו לפני הנישואין אינו מתבייש בכך. כדרך רוצחים. אלא גא במעשיו. הוא יודע כי הלך בדרך של מסורת עתיקת-יומין. והציל את "כבוד" מיש' פחתו. הוא יודע כי כל קרוביו גאים בו ויעשו הכל עבורו.

מאחר שבקרב הבדווים יש מישפחות רבות הקשורות בשילטונות בגלל שרות בצה"ל או שרו' תים אחרים שהם נותנים. הם גם מקבלים לעיתים יחס מועדף מהמישרה. בדוים כאלה זוכים לשאת נשק ברשיון ולהתהלך איתו באופן חופשי. אם נשפט בן-מישפחה כזה למאסר-עולם על רצח

לילות
ישראל

ריקוד-מסיכות יפני

במסיבת-הפתחה לדוגמנית

★ חגיגת חיזויים של בני מזל טלה ★

שירה בנוסח מכסיקו למרגלות הברכה

פרח הלומוס

נטע פלוצקי הדגימה ריקוד מסיכות יפני, בביצוע מיוחד עבור כלת השימחה זיווה נצר. נטע, שהופיעה בעבר בהצגות "סינים סינים" ו-"ראשומון", נהנתה מאהדת החוגגים.

שלומית אמיר הדוגמנית נראתה בריאה ומאוששת. אחרי הניי תוח שעברה. היא סיפרה לחוגגים על נסיעתה הקרובה לפאריס. למסע-קניות שלאחריו היא מזומנת לסעוד על שולחנו של חסן השני מלך מרוקו. ש קויים שונים, ובהשפעת האוויר בחברתם של ידידיה מישל הר

מחפשים יהלום

שרה מילר האופנאית הישראלית, שהצליחה לאחרונה כיצואנית של מוצרי-עור לאירופה, לא ביזבה זמן: היא רקדה ואכלה ללא הפוגה. ערב של מעצ

מכונות מרצדס. אאווי. גולף ובה אסרו מילא את רחבת החנייה הגדולה. בחזית הבית. ובפנים — המוני-חוגגים: נשים בשמלות-ערב, גברים בחליפות אלגנטיות. ידידים של בעליה-בית, בני וליאורה טוכטרמן. היא, בניגוד למר בית אורחיה, לכושה בצניעות. ליאורה באה מבית עשיר, אמר אחד החוגגים, ואין לה צורך להפגין זאת. אורח הכבוד היה הזמר חוזה חוזה, מלווה בפמלייה מכי סקנית גדולה: מלווים מוסיקלים וי דים ישראלים מלוסיאנגלס. אכיל שפיו, אחותו של בני טוכטרמן ולי ודוד שיפרוט, רופאו האישי של ח המסיבה התפשטה על פני שתי הקונ ולמרגלות הברכה. המוסיקה, כמו האו הרב שהוגש עליידי הפיליפיניות, ע את שלהם והחוגגים, שבחרו להם בניי ניסו כוחם על רחבת הריקודים לצל יורופ. נותנות הטון היו הרקדניות

אמרו לה לבוא לתצוגה במיסערה לוטוס, והיא קצת השתוממה: אף לא אחת מחברותיה למיקצוע הוומנה. אבל זיווה נצר, הופיעה והופתעה לפגוש חברים וידידים שפצחו בשיר "יום הולדת שמח". ובין אגרוף אחד למשנהו סיפרה הדוגמנית שלומית אמיר על נסיעתה הקרובה למרוקו. עם חברה הי צרפתי ג'ורג' חורלי. כלת-המסיבה הציגה בפני החוגגים את התכשיט המיוחד שקיבלה במתנה מהאקס שלה. יוקי שרונלי, הספר שעושה חיל בכי וורלי הילס, ושקפץ לארץ לחג הפסח, הופיע בחברתה של דסנה שמיר. נכי דתו של אריה סילין. מארגנת הת צוגות, שלווה בייגל, שאירגנה את מסיבת ההפתחה, התרגשה מן המחמאות ומן הנשיקות והחיבוקים ש הורעפו עליה בגלל הצלחת המיבצע. הדוגמנית קארן דונסקי ואנבל טמיר נאלצו לעזוב מוקדם מהצפוי, בגלל תצוגה שתוכננה מראש. הן היו עצובות וזיווה נצר הבטיחה להן, שעל מסיבת ההפתחה הבאה היא תודיע להן כמה שבועות קודם לכן.

שאירגנה את מסיבת ההפתחה כמיבצע צבאי. זיווה זכתה למחמאות על המקצועיות שלה מפיה של מרתה לוי, האחראית על הקולקציות ב"גוטקס".

זיווה נצר דוגמנית הבית של אופנת גוטקס, היתה נרגשת מאוד מהמחווה ש עשתה לה חברתה, שלווה בייגל (בתצלום לידה).

טלאים בוגדניים

אלצה כהן הקוסמטיקאית, הלהיבה את הרוקדים בהופעתה החושפנית. במערכת בגדי-עור. אלצה, שבאה בחצי-רית ידיד, הבליטה את כישוריה המקצועיים, ואת מרץ הנעורים שלה.

מי שרצה למצוא בת'ווג מתאימה היה חייב לבוא ביום החמישי שעבר

מית שיעשעה את חבריה בבדיחות ובחיי-ז והספריבס עשתה פוזות שונות לצלמים. (בתצלום, לידה) והדוגמנית אילנה סיבוני.

שואבד

סלר הדוגמנית הצעירה הרשימה את החוגגים בהופעה, שכללה שמלת-להאופנה הפאריסית הידועה סונייה ריקאל.

חזזה חזזה הזמר המכסי-רועה מהמזון של מזרח-אירופה.

שפת הבריכה, צמוד-צמוד לחזזה חזזה. אחד סיפר את הבריתה הבאה: ראשיהממי שלה יצחק שמיר הזמין בדחיפות מטוס שיטיס לווישניגטון, אז שלחו לו מזל"ט. **פינצי מור** איכרה יהלום, שהיה נעוץ בטבעתה, וכולם וחלו על הריצפה. למצוא את האכירה. רק דוגמנית מרשימת, שעמדה זקופה, סיננה: מה לא עושים כדי לזכות בתשומת-לב! אופטימית אמי רה: פינצי תקבל את דמי הביטוח!

מלוות את חזזה חזזה במופעיו. בקומה העליונה רקדו במרץ האופנאיות ג'קיי **בינג וישרה מילר** וכתחתונה המתיקו סוד הדוגמנית היפה **חזזה אורדן**, שמוזה שנים אינה עוסקת בדוגמנות, וריטה **שורבס**, חברתה. אביה של ליאורה, אישי עסקים ויבואן, **אליהו ספקטור**, נשמע מפוכח ממרבית החוגגים והעדיף את חברתה של אשת יחסי-הציבור **דגניה כהן**. השניים נראו מפוזים במרץ על

רותם שטילמן בת ה-22, היתה החתיכה התורנית במסיבה. למתעניינים סיפרה, שהיא עוסקת בדוגמנות ובעיצוב בגדים. כולם התעניינו יותר בנתונה הפיסיים דווקא.

מישקובסקי, זוג בליינים ותיק, היו על תקן מארחים לאורחים שבאו בגפם, ועשו את מירב המאמצים שלא להזניח אף בורד/ת. **פנינה סלע**, שנראית בדרך כלל בחברתו של ידידה עורר-הדין **צבי לירסקי**, באה הפעם בגפה, אך נתפסה חיש מהיר על-ידי רווק צעיר ושוכב. הנשים לא פיגרו בכמויות השתייה אחר הגברים. כמה מהם נראו נבוכים למראה נשים שגומעות כמויות כה גדולות של בירה. הזמר, אדם, העדיף ישיבה בטוחה על הבאר מאשר שי-היה ברחבת הריקודים הצפופה, עד לשעות הקטנות של הבוקר שלמחרת.

למועדון הפינגווין, למסיבה של הצי-יירת **מרים דאובר**, בת מזל טלה. היו שם כמעט כל הצירופים האפשריים: רווקות עם נשואים, נשואות עם נשור-אים לאחרות, נשואות עם רווקים והר-בה קומבינציות אחרות. השימחה פוצצה את רחבת הריקודים ואיש לא התרגש ממה שראו עיניו: חגיגת-חיזור רים של בני מזל טלה. בין החוגגים בלט גבר גבה-קומה, שחוזר בתקיפות על-ידי מרבית הנשים: **אילון קלאר** רה, בנו של איש-עשיר-מאור, שכל אם יהודיה מאחלת כמותו לבתה. הגבר נראה מרוצה מהמצב. **מלי וצביקה**

אילה גדליך השתוללו במרץ רב, והפגינו שובבות והומור. אילה, שנוהגת לטוס לחו"ל בתדירות די גבוהה, הבטיחה שעכשיו תישאר בארצנו הקטנטונת לתקופה ארוכה.

כתב: זוהר אדהליא, צילם: דרור יקותיאל

אתי אוחנה
- נשאר במישפחה

הקשר האנגלי של מישפחת אוחנה

אחרי רומאן בן שנה בין הכדורגלן יפהיהתואר אלי אוחנה וחברתו האנגליה סמנטה, נגמר הסיפור. סמנטה ארזה את המטלטלין שלה וטסה הביתה, לאכול עוגת-כליות ולשתות תה עם חלב. אז היה רגע שקט, ובמישפחת אוחנה חשבו שאפשר כבר להפסיק לדבר אנגלית. אבל זה נמשך רק כמה ימים. **אתי אוחנה** היפה, אחותו של אלי, העובדת כרוגמנית וכמוכרת בחברת-האופנה סווינגר, והמגדלת ילד בן 7, התאהבה. במי? במין אנגלי כזה, שהיה פעם ישראלי ושקוראים לו **רוני בוסמלי**. ככה זה במישפחה שלהם. אתי נישאה בגיל 17, ואחרי זמן קצר התגרשה. יותר מאוחר היא הכירה כדורגלן מבנייהודה, הרתה לו וילדה לו בן, אבל התעקשה שלא להינשא מחדש. מאז עברו שבע שנים. הבן, **אסף**, גדל, והאמא החליטה שהיא זקוקה שוב לאהבה. את האהבה היא פגשה לפני חודש דווקא במלון הילטון, ומייד הם עברו לדבר ביניהם בשפתו העכשווית, שהיא אנגלית, וההורים שוב שוברים את השיניים בשפה הזרה.

אלי אוחנה עם סמנטה
הקשר האנגלי -

פיצוחים

ואוכל מארוקאי

כאשר מגיע ארצה, מדי כמה חודשים, הבנקאי העשיר-מאור **אדמונד ספרא**, מסתדרים כל השנוררים בתורים ארוכים ליד כל מקום שבו עשוי ספרא לעבור. זאת אולי הסיבה שכאשר הגיע אדמונד ספרא ארצה הפעם, הוא נסע ישר מנמל-התעופה ע"י רות, לשם הגיע במטוסו הפרטי, לסוויטה המלכותית במלון המלך דויד בירושלים.

שם ננעל וכמעט לא יצא החוצה, מפחד המבקשים להתרימו. לא שהוא אינו רוצה לתרום. להיפך. בשביל זה הוא אפילו הגיע הנה לפני הפסח. אלא שהוא רוצה לתרום רק למי שהוא רוצה, ולא למי שמגדנר לו.

אדמונד ספרא, שלפי חשבון-הבנק שלו מסודר יפה מאוד בעולם הזה, התחיל לדאוג לפני כמה שנים למקומו בעולם הבא, ולכן הוא תורם בעיקר לכל מיני מוסדות-דת ולקברים של קדושינו. בכסף שופץ באחרונה קברו של **רבי מאיר בעל הנס**, ואם אתם רוצים לדעת למה הוא תרם הפעם, פשוט תעשו סיבוב במקומותינו הקדושים ותראו מה נראה מחודש.

אגב, אדמונד ספרא אמנם נהנה מאוד מהגוף המרהיב, שנשקף מהסוויטה שלו במלון המלך דויד, אבל משאר הרברים במלון הוא כמעט התעלם. מי שעומדים לשרתו יומם ולילה הם לא מלצרי המלון ועובדיו, אלא דווקא עוזריו ומשרתיו האישיים, שאותם הוא הביא עימו במטוס הפרטי. ואפילו מהמטבח המעולה של המלון הוא לא נהנה, כי אדמונד ספרא אוהב אוכל מיזרחי. כל יום היו רואים את אחד מעוזריו כשהוא יוצא מהמלון ובירדו סירים ריקים, ואחרי זמן קצר ניכנס למלון ובירדו סירים מלאים. המילוי נעשה באחת המיסעדות המרוקאיות בירושלים, לשביעות-רצונו המלאה של המליונר הסורי-שווייצי.

את המאכלים המרוקאיים הוא אוכל שלוש פעמים ביום, ובין הארוחות הוא פשוט מפצח גרעינים בלי הפסק.

ככה זה עם אנשים הגרים בשווייץ, ששם אין מינהג לפצח גרעינים. אז איך שהם מגיעים ללבנט, הם פותחים בפיצוח ונהנים מהחיים.

להטריח את עצמן ולרדת לאילת שטופת-השמש, כדי לתפוס קצת שלווה, קצת שיוף ואולי אפילו קצת פשוט.

אמנם, היו לו אי-אלה חתיכות בזמן האחרון, אבל אף אחת מהן, כנראה, לא תפסה את ליבו לאורך זמן.

עכשיו מספרים לי השפיונים הרומיים שלי שהאדון גדלק.

אתם בטח זוכרים כולכם את **לאה שלמון**, שאירגנה חבורות ריקודים אירוביים בכל מיני מלונות בארץ, ובמשך זמן קצר גם היתה על המפה של **טל ברודי**. אז היא התעייפה מעמלי-יומה, והחליטה לעשות כמה ימים של נופש דווקא במלון סונסטטה באילת.

טסה לשם, לקחה מונית, הגיעה למלון, עלתה לחדר, לבשה בגדים, ירדה לבריכה, וראתה את בעל-המלון.

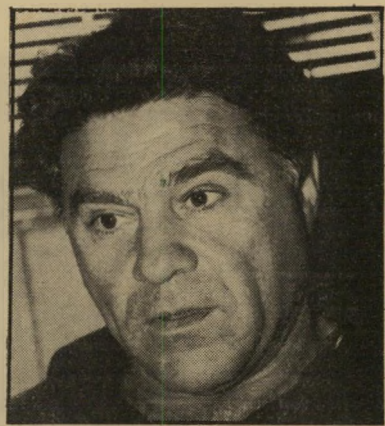
מאז הם ביחד, ואומרים לי שלא רק באילת הם ביחד, אלא שגם בצפון הארץ ראו אותם. נו?

לאה שלמון עם טל ברודי
ביחד, לא רק בדורם

מהדרום לצפון

מאז נהרגה **אביה פפושדר** בנסיבות טרי גיות, הפך בעלה, **אלי פפושדר**, בעל מלון

אלי פפושדר

מבוקש בחצי הדרום

אביה סונסטטה, לפניו המבוקש ביותר בחצי הדרומי של ארצנו. לא רק שהחתיכות של בארי-שבע ומטה שמו עליו עין, אלא שגברות נחמדות רבות היו מוכנות

ופה ושם נראה גבר צעיר ומתולתל-שיער נכנס לדירה. כשהם יוצאים ביחד, זה תמיד למקומות שאף אחד מהבראנז'ה לא יראה אותם. כל מיני מיסעדות קטנות בשולי העיר, או בתי-קולנוע שאליהם נכנסים בחושך.

אבל אני לא יכולתי להירדם כל הלילה, כי רציתי לדעת מי הבחור. אז חקתי ושאלתי ונידנתי, ובסוף הסתבר שהוא בחור טוב והגון בשם **דני גז**, העושה משהו הקשור למחשבים. אז אני רגועה, ואני מקווה שגם אתם.

חדשות משרונה

אני שמחה לבשר לכם ש**שרונה מראש** חזרה לחיים, אחרי מותו של אביה האהוב. לא שראו אותה כבר במקומות הנוצצים בתל-אביב, חלילה, והיא גם לא התנדבה לתת איזה ראיון עיתונאי, חס ושלום.

מאז שהחליטה שרונה לחזור לאלמוניות כי

שרונה מראש

בחור טוב והגון

מישרד עורכיידי, באמת אי אפשר לשמוע עליה כלום. רק בן-ארם כמוני, בעל קשרים רחבים, יכול פה ושם לשמוע איזה חדשה, כמו, למשל, שכיום שיש ראו אותה במסיבה עם איש הביטוח **משה חכמי**.

ובכן, החדשות הן כאלה: היא ממשיכה לעבוד כמוכירה במישרד-עורכיידי, גרה בדירה שלה,

מה שהולך בתיאטרון

מה אגיד לכם, זה שמישהו לא סוכל הצגות, זו ממש לא סיבה בשבילו שלא ללכת לתיאטרון. הנה חברה שלי, האוהבת תיאטרון, הלכה בשבוע שעבר לראות בהבימה את בדרך לברודוויי.

טוב, אני לא שאלתי אותה איך ההצגה, כי זה

דוד ליבאי
גברת חדשה על זרועו

לא ממש מעניין אותי. אבל בהחלט שאלתי אותה מה היה שם בתיאטרון. נו, ומה אתם חושבים שהיה שם? כולם ראו שדוד ליבאי בא להצגה עם גברת חדשה על זרועו. בירור קצר העלה, שהגברת היא חיה לבנטל, בת 38, בעלת גלריה אוגרית. גם חיה, כמו ליבאי, פרודה מבעלה, וגם היא, כמו ליבאי, מגדלת חלק מהילדים שלה, כשהחלק השני אצל הבעל שגר בלוסיאנג'לס. נו, אז אל תגידו לי שלא מעניין בתיאטרון.

כמו גימנוסטים שצמחו לגובה

כשיצאת הרוגמנית גבוהההקומה עדיה מאירצ'ק לבלות, היא מוקפת בפמליה שלמה של ידידים וידידות, שאיתם היא מבלה, נהנית, צוחקת ושמה. אבל כבר זמןמה שלא ראו אותה לבד עם מישהו. ולכולם ברור שבחורה יפה, היוצאת לבלות בחבורה גדולה, היא בחורה בלי רומאן. כך, עד לפני כמה שבועות. מאז רואים אותה אוחות יד ביד עם בחור נאה למראה. מביטה עליו בדרך, קורצת לו קריצות שובבות, והוא מחזיר לה חיוכים. בקיצור, הם נראים כמו שני גימנוסטים שצמחו לגובה.

יהלומים על האש

אחרי 30 שנה במיקצוע אני יכולה לגלות לכם, שהרוב הגדול של האנשים שעליהם אני כותבת פשוט מתים שאכתוב עליהם. יש רק מיעוט קטן מאוד שאני לא יודעת מה הוא מרגיש, אבל תמיד הם עושים לי פיצוץ חמוץ אחרי שכתבתי עליהם קטע, ותמיד הם אומרים לי את המישפט האינטליגנטי: "מעניין מה תגידו אם יכתבו עליך". ובכן, רבותיי וגבירותיי, אני לא אגיד כלום אם יכתבו עליי, ובמיוחד אם הסיפור יהיה אמת לאמיתה. הנה, תשמעו מה קרה לי השבוע: מדורידורות חינכה אותי אמא שלי, ששבועיים לפני חגיהפסח אני הופכת מעיתונאית לעבר. באותם שבועיים אני קמה ב־5 בבוקר, ומתחילה לשפשף ולקרחץ ולגהץ ולכבס ולהרתיח ולהבריך את כל הבית. רק אחרי שאני מרגישה כמו עבד נרצע ומושפל, אני רשאית להפסיק.

אז כשגמרתי לכבס את הווילונות, לשפשף את הפאנלים ולנקות את ארונות המיטבה בגובה שלושה מטר, נזכרתי שיש דבר אחד בבית שעוד לא ניקיתי: התכשיטים שלי. ככל יוסהולדת עגול שלי, והיו כבר כמה וכמה כאלה, נותן לי בעלי במתנה איוז אבן מבריקה. זה מפני שמישהו סיפר לבעלי, שאשה המקבלת מבעלה אבן, מבינה מייד שבעלה מאוד אוהב אותה. נו, אז התאספו לי כמה אבנים כאלה בבית, והחלטתי שבמסגרת הנקיון צריך לעשות להם שיפוץ כללי. אספתי את כל האבנים והשרשראות והעגילים והצמידים, הכנסתי אותם לסיר, הוספתי קצת נוזל־כלים ומים, ושמתו אותם על האש כדי שירתחו ויתנקו ויבריקו. ככה מישהו אמר לי פעם לעשות.

בעוד התכשיטים שלי מתבשלים בסיר, צילצל הטלפון. ועל הקו היה אחד משפוניי, שדיווחו לי על הקורות את עם ישראל. אני מדברת עם השפיון ומדברת ומדברת, ואחר השיחה, שהייתה כליכך ארוכה, התעייפתי ופשוט הלכתי לנח קצת. כל זה קרה בשעה 2 בצהריים. כ־6 בערב נכנסת אליי לחדר כתי הנחמדה, ושואלת אותי למה אני מבשלת על האש סיר ריק ושחור. נו, אחרי התעלפות קצרה, מים קרים, ואליאן אחד ושני אסיוולים, הלכתי לראות מה נשאר בסיר. מה שנשאר שם, רבותיי וגבירותיי, זה יהלום מבושל שנראה יותר כמו

שולה יריב
לא כל מה שנחצץ...

קישוא מאשר אבן נוצצת, וכמה שרשרות־זהב ש... טוב, אני לא רוצה להתעצבן מחדש. אגב, אנא מכב, עשו עימי חסד לכבוד חגיהחרות והפסח והמצות, ואל תספרו לבעלי את הסיפור הזה, כי אני לגמרי לא בטוחה שהוא ימשיך לקנות לי אבנים טובות, אם יידע שמה שאני עושה איתם זה טשולנט.

שמנות עם כפית של דבש

— מנה ראשונה כוס מייכרו, ומנה שניה כוסיתה עם כפית דבש. אחרי הארוחה הדשנה הזאת זקוק הגוף למנוחה של שתיים, ואחריו שוב כוסות. אבל הפעם לא כוסות מים ולא כוסות תה, אלא רויקא כוסות־דבש. אחרי כוסות־דבש יוצאים לטיול בסביבה. הגי ברות הולכות לטיול בקבוצות של ארבע לפחות, כי באיזור הזה נהגים להציע הצעות מגוונות לני שים בודדות. אחרי הטיול שוב חדרהאוכל, ושוב כוס־מים וכוסות עם דבש. לפני כיבוי האורות יושבות כל הנשים ביחד, ומדברות במשך שעה על הבגדים היפים שהן תקנינה ברגע שיהיה להן גוף רזה וחטוב. ככה 21 ימים. אח, אילו יכולתי לספר לכם מי ומי בן המבלות בחוות ההרדויה, הייתם ממש משתגעים. אבל נשבעתי שלא.

כולם יחשבו שהגברות רזו בלי שום מאמץ. סדנת־ההרדויה החדשה היא בת שלושה שבועות, כל יום עולה 100 שקלים וסדר היום הוא כזה: יקיצה ב־6:30 בבוקר. ב־7:30 נכנסים לחדרה אוכל המפואר ויושבים ליד שולחנות ערוכים, עם מפות יפות ואגרטי־פרחים. על הצלחת מונחת כוס מים. זאת המנה הראשונה. מנה שניה — כוסיתה עם כפית דבש. אחרי ארוחת־הבוקר הולכות כל הגברות וטובות לות את כפות הרגליים בתוך גיגיות מים חמים, שחומם עולה ועולה, ורק כשכבר אי אפשר לסל כול את חוסי־המים, מותר להוציא את הרגליים וללכת קצת לנוח. בין 11:00 ל־12:00 שוכבות הנשים על המיטות, כשמתחת לכבר מונחות מטליות רטובות. ב־12:30 ארוחת־צהריים. שוב, חדרהאוכל ה מפואר, הצלחות היפות, הפרחים באגרטי, ושוב

רומאן אילתי חם

לפני כמה שנים הדבר הכי IN באיזור המרכז היה לקנות דירת־נופש באילת. כל מי שהיה מישהו, או חשב את עצמו למשהו, קנה דירה באילת. ופעמיים בשנה, עם נדירות העם דרומה, היה מצטרף לפקק ומגיע לאילת אחרי שמונה שעות, כדי להישרף שם ולקבל כחיות ולמות מחום, ואחר־כך להגיד לכולם בקול מאוד דרמאטי: "היינו בדירה שלנו באילת". בין הזוגות שקנו דירה באילת היה גם עוזר־הדף רפי ישעיה ואשתו זיוה, והדירה ממש לידם נקנתה על־ידי קרלי ונדרה זינגר מכפר־שמריה, קבלן לעבודות־דפוס. שני הזוגות היו מיוזרים כבר קודם לכן, ובשהחליטו לנסוע לאילת — נסעו ביחד. מישפחת ישעיה, עם הבן הקטן שלהם זל, ומישפחת זינגר, עם הבת הקטנה שלהם שירלי. זה היה לפני תשע שנים. שני הילדים שיחקו להם ביחד בשפת־הים, ואחר־כך נסעו הביתה, ואחרי חצי שנה שוב נפגשו בים ונסעו הביתה, ושוב אחרי חצי שנה נפגשו באילת. אבל בכל פעם כזאת גרלו הילדים בחצי שנה, ואחרי שמונה פעמים הם גרלו בארבע שנים. הוא גילה פיתאום שהיא חתיכה, והיא גילתה שהוא חתיך, וההורמונים כבר התחילו לעבוד אצלם שעות נוספות, והם התאהבו ממש מתחת לאף של ההורים שלהם, שלא הבינו בכלל מה קורה. אבל כשבוע־אילת נגמר, כל אחד חזר עם ההורים שלו הביתה. שירלי חזרה עם הוריה לכפר־שמריה, וזל חזר עם הוריו למושב על־ידי אשרד. אלא שילדים גדולים יודעים שיש טלפון, והם השתמשו בו חזק מאוד. ככה הלך הרומאן וגדל, אבל כששירלי כבר היתה בטוחה שהנה הם הולכים להתחתן, הודיע לה הבחור שהתונה ממש זה לא בראש שלו. אבל שירלי היא אשה היודעת מה עושים עם אחד כזה. היא אמרה: "לא רוצה, לא צריך" ומיד נרשמה ללימודים בלונדון. ולפני שההוא הבין מה קורה, נסעה לבריטניה. ממש ברגע שהיא עלתה למטוס, תפס טל את הראש שלו בידיים ואמר לעצמו: "אידיוט, מה אתה עושה?" כבר למחרת בבוקר קנה גם הוא כרטיס ללונדון, כי בראש שלו היתה דווקא חתונה. בלונדון הם נפגשו. הוא סיפר לה מה קרה לו, היא סיפרה לו שהיא מוכנה לוותר על הלימודים בלונדון בשבילו, ושניהם סיפרו להורים שהם מאוד רוצים להינשא. ב־29 באפריל תיערך החתונה מסביב לגריכה של הורי החתן, בכפר־שמריה, וכמו שאני מכירה זוגות רומנטיים, הם לבטח יבלו את ירח־הרבש שלהם באילת.

עדיה מאירצ'ק ורפי נועם
יד ביד ומבט אוהב

חרים
בנימיני

מזל החודש:

עזר

צורת חיים

חדשה

השוורים, להם לא מצפה שנה סוערת במיוחד. הבעיה המרכזית המציקה לבני המזל מזה כשנתיים היא הבעיה הכלכלית. גם השנה יסבלו השוורים מחוסר ביטחון באשר לעתידם הכלכלי. לא משום שאין הכנסות: ההוצאות הנכפות חדשות לבקרים מדלדלות את התקציב. הכוכבים אוראנוס וסטורן, השוהים בבית השמיני, הם בעלי השפעה לא מבוטלת מבחינה כספית ובריאותית. אך החשוב מכל הוא ההתייחסות לבני הזוג.

ההרגשה היא, שבני המזל נדרשים לוותר על רצונותיהם ולהתחשב בתוכניות ובדרישות של בן הזוג. זה מביא להרגשה שהשוורים הם הנותנים, אך מקבלים בתמורה מעט מאוד יחס והתחשבות. השפעה נוספת לשני הכוכבים השוהים בבית השמיני גם היא אינה קלה. חלק מבני המזל איבדו או עלולים לאבד אדם קרוב. הבית השמיני

אין טעם להתעקש

על קשרים קבועים

אפשר להתחיל

בקשרים חדשים,

קלילים ומשמים

לא קל לסכם את השנה שחלפה. לא לכל השוורים מתאים אותו סיכום. מלבד ההבדלים שקיימים תמיד בין מפה למפה, כשמדובר על בני מזל שור בתקופה זו המצב הוא שונה. כוכב פלוטו, השוהה במזל עקרב, ניצב מול מזל שור והשפעתו חזקה וקובעת על-פי רוב, לאותם שוורים שהוכנסו עובר בדיוק מולם. אלה הם ילידי התקופה שבין ה-28 באפריל וה-2 במאי. לשוורים אלה תחזית שונה מאשר לשאר. מלוטו, שניצב השנה מולם, גורם לעתים לשינויים דרסטיים ולזעזועים קשים: סיום צורת חיים אחת והסתגלות לצורת חיים אחרת, והשילוח עם הצורך להתרגל למצב שנוצר וכמו כן, לבנות את החיים בתנאים החדשים.

שנת 1987 כולה מציבה בפני השוורים שנוצרו בין ה-28 באפריל ל-2 במאי אתגרים חדשים. שנה זו לא תעבור סתם כך, ככל שנה אחרת: בסיומה תמצאו עצמכם במצב חדש שאותו לא הכרתם קודם לכן. זה מתחיל לכל תחומי החיים. אם כי הנקודה המרכזית היא בן-הזוג. בהשפעתו, או עקב הסכיבות שיווצרו או נוצרו, לא תהיה ברייה אלא להסכין עם הרגלים חדשים או יותר נכון - צורת חיים אחרת. באשר לשאר

זמן לעשות עם עצמם חשבון-נפש ולהחליט מה באמת הם רוצים לעשות בעתיד. רק בשנת 1988 הם יוכלו לפנות לכיוון חדש ולקדם את עצמם: הן מבחינת התנאים והן מבחינת היוקרה והמעמד המקצועי.

● **כספים**

זוהי נקודה רגישה מאוד השנה. אם לסכם בקיצור: "אין כסף". השוורים ירגישו עצמם לחוצים מבחינה זו. כשמתחילים לאופיים של בני המזל אסור לשכוח, שכש-אין להם זרבות הם מרגישים קצת מדוכאים ועצובים. כדאי להמעיט בהוצאות (המשך בעמוד 40)

אם כך, מה מצפה לבני מזל שור בשנת 1987?

● **עבודה וקריירה**

זו אינה תקופה שתביא לשינויים המיוחלים. שוורים רבים היו רוצים להתנסות במשהו חדש ושונה; העבודה קצת נמאסה; אי אפשר לומר שרע, אך גם לא מעניין במיוחד. לעתים קרובות מתעייפים מהאנשים שעמם עובדים. אך, כאמור, השנה הם יצטרכו להתמיד בעבודה המוכרת והקבועה, וגם אם יזדמן להם לבצע שינוי ולעבור למקום חדש, יתברר להם תוך זמן קצר שלא השיגו את מה שחיפשו. בעבודה יהיה להם

ענייני מגורים עדיין מעסיקים אתכם. עכשיו תוכלו למצוא את מה שאתם מבקשים. אך בינתיים לא תוכלו להר-ציא את התוכנית לפועל ויתכן שגם לא תוכלו לרכוש את מה שאתם רוצים. עיכוב יצוץ סביב קום שאותו לא לקחתם בחשבון. אך זוהי דחייה זמנית ותוך זמן קצר תוכלו להשיג מה שתרצו. הרבה אהבה מצפה לכם בחודש הקרוב.

21 בדצמבר - 19 בינואר

בעיות כספיות מטרידות ומדאיגות אתכם. ההתייבויות שלקחתם על עצמכם רבות ואינם בטוחים שתוכלו לו להתמודד עם האחריות הכרוכה בדבר. נראה שתוכלו לצפות לעזרה מצד קרובי-משפחה. צריך להתגבר על ההתנגדות ועל כעסים מן העבר. תוכלו להתחבר מאוד באהבה. כל מה שקשור לשטח הרוחני הוא לטובתכם עכשיו. אוהבים אתכם ומבקשים את חב-רתכם. הבודדים ימצאו לעצמם קשר חדש.

21 בפברואר - 22 באוקטובר

מצב-הרוח די ירוד. אתם חשים לחוצים מאוד בין קירות הבית, ובעיקר במסיגרת המשפחתית. אי-אפשר להאשים את בני המשפחה. הסיבה: חוסר יכולת למצוא את דרכיכם בתחום הקריירה. אולי ברגע זה נחוצה לכם חופשה קצרה, ול-בד. טוב שתצאו לנסיעה. המגשו ידירים ישי-נים ותכירו חדשים. לא יתכן שתמצאו מוצא מהמצב כל זמן שאינכם חשים עצמכם חופשיים ורחוקים מכל הצרות והבעיות.

20 בינואר - 18 בפברואר

מתיחות ביניכם לבין הסביבה - העימות קשור לחשד שלכם שהכוונות של האנשים בסביבה אינן טהורות. אתם מסתמכים יותר מדי על הרגשות ויותר חים את השיקול ההגיוני. אין הצדקה להרגשה הרעה שמוקדת אתכם, וכדאי לשמור על יחסים טובים. ביחוד במקום העבודה. זהו המקום שבו יהיה עליכם לפגוש את ההרפתקה או הקשר הבא. כדאי לבחון היטב את הנעשה מסביב ולא לפסול את מי שהתנהגותו שקטה.

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

ידידים שהבטיחו את עזרתם מסתייגים לפתע ומוצאים תירוץ וסיבות. אך אין זה משנה: תצטרכו לסמוך רק על עצמכם. בעניין הקריירה תוכלו באמת להשיג הרבה אם תהיו קצת יותר נועזים. זהו שבוע לא קל, מכיוון שאנשים מנסים להכ-שילכם. אך זו אינה סי-בה להרים ידיים. אתם חייבים לבצע סוף-סוף את השינוי ואפילו זה כרוך בפגיעה מצד הסביבה. כדאי להביט על התוצאות בטווח היותר רחוק. היו זהירים.

21 ביוני - 20 ביולי

מה-22 עד ל-24 בחודש לא יהיה קל: עייפות ונטייה לאבד את מצב הרוח. אך כל זה אינו נורא. כל עוד לא מאב-דים את השליטה העצ-מית. השבוע יש סכנה אמיתית בכל הקשור לנסיעות. לכן צריך להיות זהיר מתמיד. ב-נגעים עם הסביבה א-תם נוטים להיות תוק-ניים מדי ולעורר מרי-בות. בכספים רצוי שתהיו זהירים יותר. אמנם ההכנסות משבועות רצון. אך הנטייה לבצע צעדים שיגרמו להפסדים היא חזקה.

21 במרץ - 20 באפריל

נסיעות רבות צפויות בחודש הקרוב. אתם חייבים לשנות מעט את החברה - ובעיקר להיפגש עם אנשים בקרבתכם. עכשיו הזמן לסכם עניין, להעניק קצת סיוע, כוונות ולהתקדם. יתכן שתיתקלו בעיכובים וב-התנגדות מצד אנשים שמקנאים - אך זה לא צריך להרתיע. הגיע ה-זמן שתעשו משהו לטוב בעצמכם. ההתחשבות שלכם באחרים - גורמת לעתים קרובות להחמצה של משהו חשוב. הישג כספי משמח.

19 בפברואר - 20 במרץ

עבודה קשה מצפה לכם השבוע. יתכן ש-תצטרכו להחליף מישהו שנעדר מהעבודה. אין ספק שלא תמצאו רגע פנוי, ולא רק במ-קום שבו אתם עובדים אלא גם לאחר שעות העבודה. תמצאו עצמ-כם עסוקים מדי. זה אינו טוב. מכיוון שמצב-הבריאות שלכם אינו שפיר. בעיות בעיניים ו-באזנו הגב מציקות ל-כם. ונוסף לכך עליכם לטפל בקרובי-משפחה שאינם חשים טוב. בתחום הכספים - מצבכם משתפר מעט.

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

מה-22 עד ל-24 יהיו ימים מדכאים וקשים. למרות שאתם מצליחים בעבודה. לפתע יתברר שיש מי שמנסה להכניש את השם הטוב שרכשתם. ואין אפ-סוף להתייחס לכך ב-קלות ראש. אתם חיי-בים להגיב ולהעלות את העניין מעל לפני השטח. בשורה משמחת תגיע 25 או 26 ב-חודש - יתכן שציעו לכם נסיעה לחו-ל. אך אם זה לא יסתדר - לפחות תוכלו ליהנות מקשר שיווצר עם בן-אדם השווה שם.

21 ביולי - 21 באוגוסט

אמנם תאריך יום-ההולדת מתקרב, אך נהנים מכך בעיקר אלה שאכן חוגגים את המאורע. השאר ממשי-כים להרגיש כבדות ודי-כאון וסובלים מבעיות בריאות. מיכשולים בל-תי צפויים עלולים לעכ-ב תוכניות. לא כדאי להת-רגז ולהתרגש - לא מדו-בר בביטול רק בדחייה. בתחום הרוחני נפת-חת קעת תקופה מוארה. מישור מנסה להתקרב אל מצבו אינו פשוט. כדאי להקשיב לרגשות ולשכוח את כל חישובי הכדאיות בתקופה זו.

21 באפריל - 20 במאי

עכשיו מתחיל להיות קצת יותר קל. בין ה-24 ל-26 כדאי שתהיו קצת יותר ותרנים. ביחוד ביחסים עם בני הזוג. אל תבצעו תוכניות פר-טיות לפני שאתם מק-שיבים למה שיש לצד השני לומר. נסיעה למר-חקים באה בחשבון, אך לא כולם יכולים לצאת למסעות. אפילו שיחת-טלפון או ידיעה על בן-קור של אדם יקר יגרמו לכם הנאה. בתחום הכספי מצבכם משתפר. אל תסמכו על הבור-סה אך דברים בטוחים ויכחו את עצמכם.

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

רוח של תקופות שורה עליכם בימים אלה. נראה כי אתם מתמלאים באיזשהו מרץ מחודש. אך יחד עם זאת אתם נוטים להת-מרץ. להתרגז, לריב ולו-מר יותר ממה שכדאי. רצוי לשמור על אימוק, היחסים עם הסביבה עלולים להתקלקל ולא קל יהיה לתקנם. מה-22 עד ה-24 יהיו ימים ק-שים. הטוב ביותר: ל-התרחק מכל מי שמרגיז אתכם. הבריאות אינה טובה באותם ימים. מישור בעבודה - מנסה לפעול נגדכם.

21 במאי - 20 ביוני

מירהו יענר אלי?

לישראלים אינם צריכים לשנות את אורחותם. אלא את רתם וחילי צד"ל. כשיחסרו למדינת ישראל חיללים — יבואו לכאן חיללים אמריקאיים.

יתכן מאוד, שבין החיללים האלה יהיה גם בנו של רענן לוריא ובנים של אורחים ישראלים אחרים שעזבו את ארצם, המעגל יושלם.

„משלמי מיסים?“ — גם בכך יש ספק גדול מאוד: משלמי המיסים משלמים רק את החזקתם של מכוניות השרים וקווי טלפון פתוחים אל הקונגרס האמריקאי, כדי שהשרים ישכנעו ב„צינורות המקובלים“ את משלמי המיסים של ארצות-הברית (בהם ישראלים רבים, עובדים, יורדים ומהגרים) לשלם את צרכיהם הכספיים של מדינת ישראל. בתוכם: הספקת נשק לאיראן ולטורק ריסטים בניקראגואה.

„עובדים?“ — יש שטחים כבושים, ואם יתמעט מאגר כוח האדם (יורדים באורח), יכבוש צה"ל עם צד"ל ועם הצבא האמריקאי שטחים נוספים.

השאלה, בלשונן של אורי אבנרי, היא שאלה של „זהות“ (יש לנו שייכות? הוא כתב) והוא קבע: „אנחנו משתייכים לאומה שמקומה בארץ הזאת, ושאינן מקומה בשום מקום אחר עלי-ארמון. זו מולדתנו.“

יפה מאוד, אך לא מדויק. כתב ניו-יורק טיימס בישראל, תומאס פרידמן, כתב על ערבי נוצרי, הסופר אנטון שמאס, כי „הוא דוברו של המיעוט הקטן ביותר, הנדרף ביותר, המיעוט שיום אחר יוכרח כמנצח: המיעוט הישראלי“. אכזבתו של מתי מגר היא אכזבתו של בן המיעוט הזה.

אילולא היכרתי היטב את אורי אבנרי, הייתי כותב שהוא זורה חול בעיני קוראיו — אני יודע שלא היתה לו כוונה כזו. אבנרי מנסה להגדיר עצמו כ„ישראלי“, אך בעת ועונה אחת הוא

המוחזקת בידי יהודים, עד לבואו של המשיח. כשעלו יהודי תימן לישראל, אמרו להם השליחים שרויד בן-גוריון הוא המשיח — היום משיחי המדינה הם יצחק שמיר, יצחק רבין ושימיון פרס. לא למשיח הזה התפללנו.

אורי אבנרי רוצה, למעשה, לכפות על הישראלים להיות „אסירי ציון“. הוא שולל מהם את זכות-ההגירה, שהוא מצדד בה כשהיא נתבעת על-ידי תושבי בריט-המועצות, למשל. אילו היה מנהיג סובייטי אומר ליהודי רוסט משהו בנוסח „התחת“ כפי שכתב אבנרי במאמרו, היה עורכנו היקר מצטרף למקהלת המייללים האנטי-סובייטית ליד הכותל המערבי. זו היא גישה לא מרעית, לא ישרה ולא אינטלקטואלית.

כאן אנו חוזרים לשאלה: „מהו ישראלי“, או, אם תרצו, „מיהו ישראלי“. ישראלים היושבים בחו"ל קיבלו, בימים אלה, פניות מהמפלגות הציוניות — לרבות מפ"ם ור"ץ הרצות ברשימה אחת — לשלוח חמישה דולארים, או יותר, ולקבל זכות הצבעה לקונגרס הציוני. הקונגרס שייבחר בקולות יהודים החיים במדינות אחרות, לרבות ישראלים שהיגרו מן הארץ, יבחר בוועד הפועל הציוני, שיבחר בהנהלה הציונית, שתבחר בהנהלת אוצר התיישבות היהודים שתבחר בריקטוריון של בנק לאומי, שישפיע במהלכיו הכלכליים על שער הריבית, ערך השקל, מדיניות האשראי, התייעוש, הצריכה וכל אחד מחלקי החינוכים ביותר של אורח החיים, איכותה וערכה, של תושבי מדינת ישראל. נראה, שקל יותר (בחמישה דולארים) להשפיע על המתרש במדינת ישראל (וורגמט אוצר היהודים היא רק דוגמה אחת מאלפים) תוך כדי ישיבה בחו"ל, מבלי שיש צורך

לשרת בצה"ל, כובש הלבנון ומדכא השטחים ואוכלוסייתם, להשתחוות עד עפר לכניעה הדתית ולחזות במחזות ועידת תנועת החרות או בכרך זהו (או הנירוסטה) של שעון מ"מ ראשיהמשלה, סגן יו"ר האינטרנאצינאל הסוציאליסטי ויו"ר מיפלגת-העבודה.

כאן קבור הכלב: יש יורדים, יש מהגרים, יש עובדים, יורדים — הם אלה ש„עלו“ והחליטו לרדת ולעלות לארץ אחרת.

„מהגרים“ — הם אלה שהחליטו להגר לארץ אחרת. „עובדים“ — הם אלה שהחליטו להתיישב בארץ אחרת, עד שיחזרו. יתכן שלא יחזרו, אך זו היא החלטתם שלהם בלבד. הם אינם יכולים „לתחוב לתחת“ את החלטתם, והם רשאים בהחלט לומר, אם כך הם מרגישים, כי ליבם נשאר במדינה אותה עזבו, לפי שעה. אנדריאס פאפנדריו, כיום ראש-ממשלת יוון, עזב את ארצו וחזר אליה. הסופר מקסים גורקי עזב את ארצו, ולדימיר איליץ' לנין עזב את ארצו — רבים אחרים עזבו את ארצם וחזרו אליה, או לא חזרו.

בדיקת צפונות-הלב היא עניין למדור הרפואי. אורי אבנרי הוא בעל ממדור המדיני, הלאומי, האזרחי, הפילוסופי, האיש — חשוב מאוד שיתרכז בעניינים בהם הוא מבין ומדבר לעניין. יש אזרחים ישראליים שליבם בחו"ל — יש ישראלים, היושבים בחו"ל וליבם בישראל. קשה להבין כיצד איש מפופח ופיקח כאורי אבנרי מציע להם בגסות „לתחוב“ את ליבם לחלק אחר של האנטומיה שלהם.

המאבק על „ישראל אחרת“, בה רוצה אורי אבנרי בכל ליבו, אינו מאבק מיספרי. במיספרים לא ננצח אף פעם. זה הוא מאבק איכותי. כדי לנצח בו, עלינו להיות „ישראליים“ תחילה ויהודים, נוצרים, ומוסלמים או אתאיסטים אחרי כן. יש ספק גדול אם מדינת ישראל של שמיר-פרס זקוקה ל„בני-אדם“ או למשלמי מיסים או אפילו למשרתים בצה"ל. לנגד עינינו נוצרים „לגיונות זרים“ של שחקני כדורסל שחורים („מתגייסים“ — כדי שיהיו

אורי אבנרי, אחרון הציונים, יצא במסת תוכחה נגד הישראלים בחו"ל. מאז פתח העולם הזה את מדרור השבועי על הרפואה — החרה החוקי עורך העתון אחרי עורך המדור וגייס מושגים אנאטומיים לעזרת עטו: לב ותחת. התיזה של אבנרי: לב קשור לבני-אדם. אדם קשור למדינה וכל השאר... שווה לתחת. (תחוב אותו) מאמרו של אבנרי במדור הנדון, העולם הזה 21.1.87

שאלת השאלות היא כמובן: מיהו ישראלי? לפני שאבנרי יוכל לטעון בכלל כנגד ישראלים העובדים את ארצם, היה כדאי שיערוך מישאל כלשהו, אפילו לא מרעיר סטטיסטי, וישאל את העובדים: האם הם אורזים את מיוודותיהם כישראלים או כיהודים?

השאלה הזו, סטטיסטית ומהותית, חשובה מאוד לגבי הרוב המכריע של אותם המזהים עצמם כ„ישראלים“ בחו"ל. גם מבלי שערכתי מישאל כזה בעצמי, אוכל לקבוע בוודאות רבה, כי רוב העובדים אינם ישראלים כלל. רובם המכריע הם יהודים, שעלו ארצה ממדינות שונות, שהו בארץ תקופה קצרה או ארוכה ועברו לתחנה הבאה שלהם: כרוב המיקרים ארצות-הברית.

גם מי שנולדו בישראל, מבין העובדים, מתחלקים לשתי מחלקות: מי שנולדו למישפחות שעלו ארצה אחרי מלחמת העצמאות, וברובם הגדול למישפחות או הורים שעלו אחרי מלחמת-סיני של שנת 1956 וילדיההארץ, בנים לדור שני או שלישי בישראל, בני קיבוצים או בניהם ובנותיהם של אנשי תנועת העבודה והעליות שלפני מלחמת 1948.

ישנה גם מחלקה שלישית של העובדים — זו, כנראה, העלתה את חמתו של אורי אבנרי, אל דפי עתונה אלה שהתגבשו בשנים האחרונות, בעיקר אחרי מלחמת-הלבנון של שנת 1982. אלה הן

גם בתנועת-השלום אין אחדות-דיעות לגבי הגדרתם של „ישראלי“, „ערבי“, „ציוני“ או „פלסטיני“. הכל מעורבב בעיסה אחת

מתעקש להקרא „ציוני“. שתי ההגדרות האלה אינן עולות בקנה אחד: הציונות היא תנועה המשייכת ומנכסת את מדינת ישראל לכל העם (או „האומה“ — לדעת: רת) היהודי בכל העולם. העובדים חונכו כך והם החליטו להצטרף, לצמיתות או לפי שעה, אל העם והאומה היהודיים.

כמאמרו לא הזכיר אבנרי כלל את הצורך בלוחמי שלום וחירות במדינת ישראל. זה הוא אולי הנימוק היחיד שאפשר היה להשתמש בו בניסיון לשכנע אזרחים ישראליים, המגדירים עצמם כישראלים ולא כיהודים-במעבר, להישאר במדינת ישראל. אבנרי לא יכול היה להשתמש בנימוק זה בגלל חוסר התוחלת של המאבק המתקיים בארץ לשלום. תנועת השלום שסועה, מפולגת, מסובסכת, בוכה ויורה — כל חלק בחלק אחר שלה — כרוי סרק, איש ברעהו. אחת הסיבות לכך: חלקה של תנועת-השלום מתגרר ב„יהדות“ „ציונות“ בעת שחלק אחר שלה (הקומוניסטי) מתעקש להפכה לתנועה איריאולוגית, אולי גם גרורה לאיני טרסים מידים של מעצמת-על.

למרבה הצער, גם בחלק המתקדם של תנועת-השלום אין עדיין אחדות-דיעות לגבי הגדרתם של „ישראלי“, „ערבי“, „ציוני“ או „פלסטיני“. הכל מעורבב בעיסה אחת, המסיתה את הדעת ואינה ראויה עדיין למאכל.

אבנרי קורא לחרות „תהום“ בין מדינת ישראל לבין מקום מושבם של היהודים, אליהם מצטרפים עתה עובדיה של המדינה. זה הוא פיתרון מלאכותי, לא פוליטי ולא מעשי.

כשם שאי-אפשר לחרות תהום בין אזרחי מדינת ישראל לבין ראשי-ממשלות, שרים, חברי-כנסת ואלופי-צה"ל, שהביאו עלינו את שואת מלחמת-הלבנון ואת פרעות צברה ושאתילא — כך אי-אפשר לחרות „תהום“ בין מקום מושב אחד למקום מושב אחר. כאן קבור הכלב: מדינת ישראל, מדינה „יהודית“ לפי החל"ט טות הכנסת, היא רק מקום מושב אחד מרבים של ה„עם“ היהודי. כל זמן שכך הם פני הרברים — גם אם אין אנו מעוררים לעויבת הארץ — לא יהיה זה צעד מועיל לאסור (באימני חרם ובקריאה לתחוב חלק זה או אחר של גופנו לחלק אחר) על ישראלים, טובים שבינינו, לעזוב את הארץ.

הכנסת החליטה שישאל היא מדינה יהודית. אזרחי המדינה יודעים שליהודים יש חיים טובים יותר במדינות אחרות. אז למה שלא יעזבו?

מישפחות המכריחות את בניהן לארצות-הברית בטרם הגיעו לגיל הגיוס, או מגדלות את צאצאיהם בישראל, עם שמות שקל להפכם לשמות אמריקאיים, כדי להכין את המעבר בטרם גיוס.

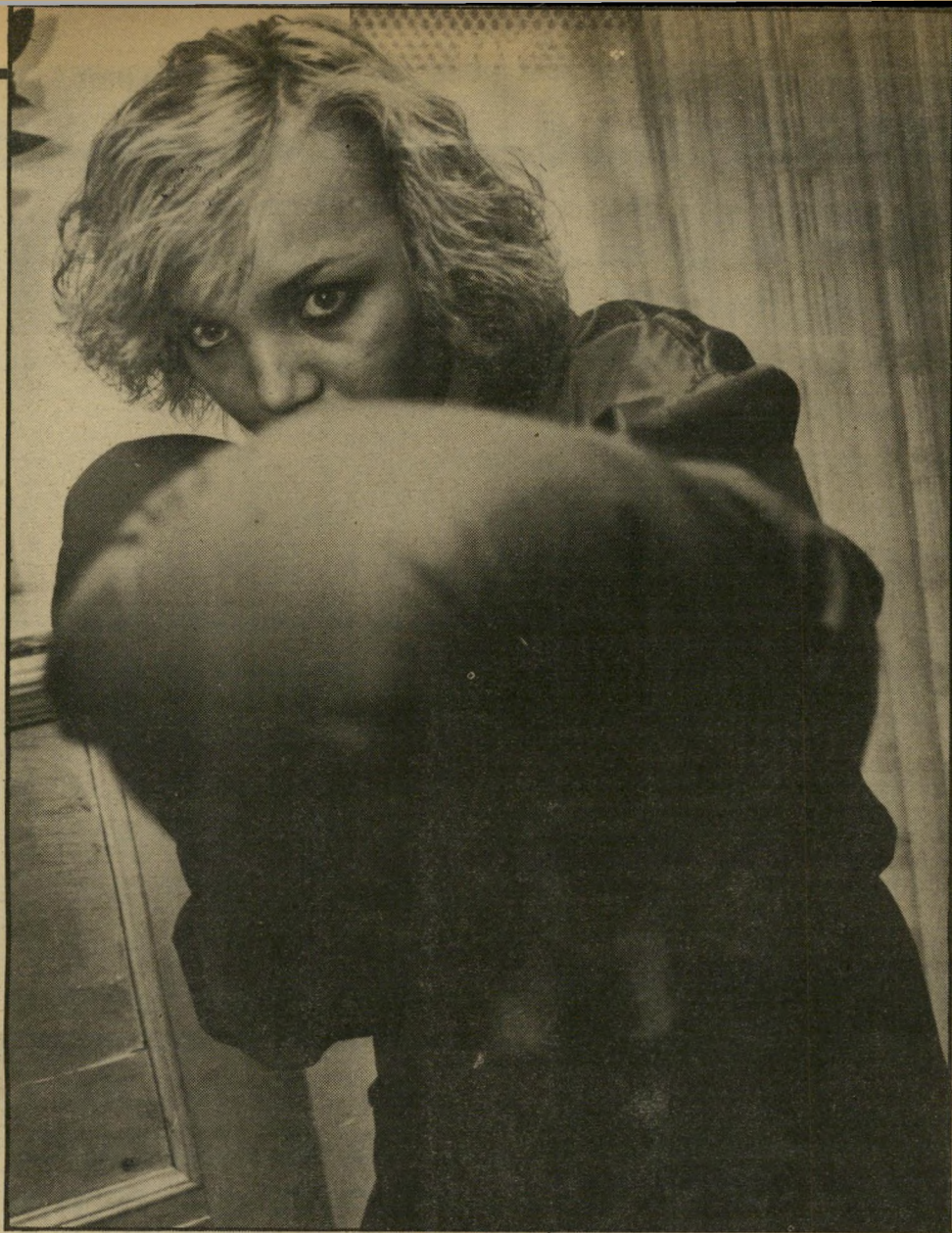
מבין הישראלים הגרים מחוץ לגבולות המדינה — מעטים מאוד השתייכו לשמאל הפוליטי הישראלי (ממפ"ם ועד מק"י) או למחנה השלום הליברלי-שמאלי של המדינה. ניתן, בוודאי, למנות מיספרים במאות בודדות בלבד.

השאלה השניה, פרט לשאלה הסטטיסטית, היא: האם עובדי מדינת ישראל רואים עצמם כישראלים לפי לאומיותם? אלה הם אזרחים, שנשאו תעודת-זהות שהלאום הרשום בה הוא „יהודי“, ולא „ישראלי“. הם חיו במדינת ישראל כ„יהודים“, ואילו אבנרי תוקף אותם, בצאתם מן המדינה, כ„ישראלים“. זו היא שרירות-ליבו של כותב המאמר, המשיך באופן בלתי דמוקרטי — כשהוא קורא מהיהודי ליבו ונפש בלבד — קבוצה גדולה של אזרחים, ללאום שלא ראו עצמם שייכים אליו מעולם.

עובדי מדינת ישראל באו ארצה כיהודים, חיו בה כיהודים, נהנו מזכויות וחובות שרק יהודים זוכים או חייבים בהן, חונכו וחינוכו את בניהם ובנותיהם כיהודים — הם עובדים את הארץ כיהודים, כדי להמשיך את חייהם בקהילה יהודית אחרת, תוך כדי ציפיה שחיהם בארצם החדשה יהיו טובים יותר, יהודיים יותר, מאשר במדינת ישראל.

כך קם הגולם על יוצרו: הכנסת החליטה שמדינת ישראל היא מדינה יהודית; אזרחי המדינה היהודיים יודעים שליהודים יש חיים טובים יותר במדינות אחרות. הם נוכחים לדעת שליהודים החיים מחוץ לגבולות המדינה אין כל חובות, ואילו זכויותיהם כשטחים רבים אף עולות על זכויותיהם של תושבי המדינה. אז למה שלא יתגררו גם מי שאיננו יודע לעשות חשבון, יכול להסיק את המסקנה: אני יהודי, אני אחיה בחו"ל. אבנרי הוא ישראלי. הוא בוגר. הוא יחיה בישראל.

אילו היתה מדינת ישראל מדינתו של העולם הזה — מדינתם של אורי אבנרי, מתי פלד, מאיר פעיל, מוחמד מיעארי, שולמית אלונזי, ישעיהו ליבוביץ, לובה אליאב, אורה נמיר ואפילו אבא אבן, בגילגולו הנוכחי — אפשר היה להבין את מרליבו של אבנרי על אלה הנוטשים אותו ואת מדינת ישראל. אך מדינת ישראל היא, למעשה, מדינת „העולם הבא“: מדינה יהודית,

דניאלה בשעת אימונים
להיות כל הזמן בתנועה

דניאלה ופינקי
שומרת-ראש

אנדרסון, חגורה שחורה, דאן 4, מת' כוון להגיע לישראל בשבועות הק' רובים. לראות כיצד היא מתמודדת עם הצעירים הישראליים. דניאלה מקווה שבאולימפיאדה הבאה יכירו בקיק בור' קסינג כמקצוע. ואז היא תוכל להשי' תתף ולייצג את ישראל.

מאמינה בכוחות עליונים, הולכת לקוראות בקפה ובקלפים. מזל דלי. מקפידה להופיע לכל הקרבות רק עם הבגדים שלה והכפפות שלה. כי "זה המזל שלי", ובינתיים, עד שתתחיל לאמן, היא מתאמנת שעתיים כל יום בג'וינג ובוקס, עושה התעמלות ושומרת על כושר: "אני לא רוצה להפסיד את ההישגים שאליהם הגעתי. חשוב לי לאמן כאן בנינוע, שיאהבו את הספורט הזה ושכולם יראו שגם איגרוף יכול להיות ספורט נשי."

צילם: ציון צפריר

רונית אנטר

חור ברשת

אגרוף אשה

"מתוך אהבה", היא אומרת. בגרמניה הכירה דניאלה את עורדד ישראלי, שירד מן הארץ לפני כעשר שנים. עורדד התעסק שם "בעיסקילילה", כדבריו ולפני כשנה הדרדרו העסקים והוא החליט לחזור לישראל. "אני אוהבת את עורדד והייתי מוכנה ללכת אחריו לאן שילך", היא מת' וודה. וכך הגיעה לתל-אביב. אבל האי' הבנה אינה הכל בחייה, הבוקס הוא העיקר. וכאן, בישראל, התברר שיש הרבה משוגעים לספורט הזה. בימים אלה מתחילה דניאלה לאמן ילדים וילדות במכון הספורט של מכבי, בי' רמת-חן. בינתיים היא מתאמנת שלוש פעמים ביום, שכן הבוקס דורש כושר גופני גבוה, גמישות, ובעיקר הרבה כוח בידים וברגליים והרבה הרבה מהירות.

דניאלה: "כל קרב לוקח שלוש דקות, וזה הרבה זמן. חייבים להיות כל הזמן בתנועה. מספיק ששניה אחת לא אשים לב, כדי שאקבל רגל או אגרוף בפרצוף או בגוף."

החוקים פשוטים. מתאגרפים עם

במסיבת-עיתונאים שקיימה בפרינקפורט להקת הרוק המפור' סמת מאמריקה. מוטלי-קרו. הסתובבה בקהל צעירה בלונדית יפה.

למתבוננים מן הצד נראתה כמו עוד מעריצה משולהבת. המבקשת להיות קרוב לאלילים. אבל לא כך. הצעירה הנאה היתה בתפקיד: שומרת-ראש של סולן הלהקה.

מה לצעירה עדינה ויפה ולמקצוע גברי כל-יכך?

דניאלה דנדל, שהגיעה לישראל לפני כמה חודשים, היא אלופת אירופה באיגרוף תאילנדי — קיק בוקסינג. בשפה המקצועית.

נולדה לפני 19 שנה בעיר קטנה ליד פרינקפורט. בת אמצעית למישפ' חנה גרמנית ממוצעת, שהתחילה להת' עניין בספורט הגברי כשהיתה בת 14. בחור שאיתו יצאה לימד אותה את שיטת המישחק. היא התאהבה בספורט זה והגיעה להישגים: אלופת מערב-גרמניה ואלופת אירופה לנשים ב' 1986.

ומה לאלופת אירופה בישראל?

דניאלה וידידה עורדד
ללכת אחריו לאן שילך

כפפות-איגרוף. לובשים בגדים צבעוניים עשויים סטן, להבדיל מג'ודו, שבו לובשים בגדי-כד לבנים. נועלים נעלי בד — אסור לפגוע בחלק התחתון של הגוף, אלא רק מן המותן ומעלה. כמו בג'ודו ובקראטה, יש דרגות: חגורה לבנה ואחר-כך צהובה, ירוקה, כחולה, חומה. הטוב מכולם זוכה בחגורה שחורה.

"הכי הכי אני אוהבת את עורדד ואת החתולה שלי, פינקי. את פינקי הבאתי מגרמניה. הברחת אותה לארץ כשתי אניות ועברתי הרבה תלאות עד שהי' געתי לרשא הירוק של צפון תל-אביב." דניאלה נפרדת מפינקי רק

דניאלה מדגימה תרגיל
אלופת אירופה לנשים

כשהיא יוצאת לאימונים. אביה נהרג לפני ארבע שנים בתאור נת עבודה ואמה לא בדיוק אהבה את הרעיון שדניאלה, שהגיעה להישגים באירופה, תעזוב הכל מאחוריה ותסע לישראל. "אבל עכשיו הכל בסדר", אור' מרת דניאלה. "אמא השלימה עם השי' געון שלי."

בארץ קיבלו אותה חבריו של עורדד בשימחה. "אני לא מרגישה בודדה. כי שבוע הראשון היה לי קצת קשה, אבל עכשיו הכל בסדר. האנשים כאן מאוד פתוחים, לבביים. להבריל מגרמניה, ששם האנשים כמו רובוטים והכל הולך רק לפי תוכניות קבועות מי ראש."

השבוע תתחיל דניאלה ללמוד עברית באולפן. בינתיים היא מצליחה לומר רק כמה מילים כמו תודה, בבקשה וסליחה. נימוס גרמני. מעשנת בשרשרת וטוענת שהרבה ספורטאים מעשנים. "לכל אחד יש את המעמסה שלו בחיים." אומרת הצעירה בת 19.

כשהגיעה לישראל, נפתח מישפט דמיאניוק. היא לא למדה על השואה בבית-הספר, ובקושי ידעה על מה מתנהל המישפט. עורדד מקפיד לשבת איתה כל יום מול מירקע הטלוויזיה, לתרגם, להסביר ולהבהיר לצעירה הי' גרמניה את ההיסטוריה של העם הי' יהודי. "דווקא בגלל שלא ידעתי את כל הסיפורים על נושא השואה, עכשיו, כשאני רואה את המישפט, אני המומה. זו הפעם הראשונה שאני רואה, שומעת ומבינה מה קרה. המעשים של הגר' מנים זה פרוורסי לגמרי. אני מוועד' עת."

דניאלה נסחפה לעניין והיא מקפיד' דה להתקשר מידי ערב לאמה בגרמני' יה, ולספר לה על אירועי היום במיש' פט. "שאלתי את אמא אם מראים את המישפט בגרמניה והיא אמרה, שבקר' שי' רב מראים פעם בשבוע איזה קטע קטן בטלוויזיה."

המאמן שלה מגרמניה, מייק

על נוס קפה עם

יונתן מילר

„לא הולך לי עכשיו!“

מטוס נגד טנק

(המשך מעמוד 17)
פנה השבוע ממסע פיזור הקסם שהוא עושה בסניפי מילגת העבודה — פעולה, אגב, שבחל לעשותה כאשר היה בליכוד — העיר בפני אותה וערה עצמה. גם מבלי להיות נוכח בעדות, לא קשה לנחש שהוועדה ביקשה לרד"ע אס בכלל קיימת אפשרות שהלק"ם יפעיל סוכן בארצות-הברית ללא ידיעת השר. קל גם להניח מה היתה תשובתו של שר-הביטחון לשעבר, עזר וייצמן, היודע שהתשובה שלו תחרוץ, אולי, את גורלו של שרון, ובעקיפין את גורלו שלו. תיחום זמן הפעלת-פר לארד, על-פי עיתונות-החזק, הוא אי-שם באזור הכהונה של משה ארנס, ראש המחנה החוסס את אריאל שרון מלהגיע לעמדת-הקרב שלו.

בלי אמריקה

כדי לפוצץ מיטען יוצרים שרש רתניפון. כל חבלן מכיר את זה. מצת מרליק את הנפץ, המפוצץ את המאיץ, ה"לוקח" את חומרה-הנפץ.

המטרה של שמיר ושל פרס היא לנטרל את המצת האמריקאי של פרי-שת-פולארד. החשבון שלהם הוא שאם תיערכנה בחירות בקיץ הנוכחי, וארצות-הברית תתחיל מיד אחרי-כך את שנת הבחירות שלה, תמות פרשת-פולארד מייקנה. כאופן טבעי הצמרת הישראלית, הם חושבים, לא תשלם שום מחיר.

אולי, חישוב פוליטי רגיל יביא למסקנה שקרב שרונ-וייצמן יידחה או למועד אחר, בתחילת שנות ה-90. אבל החישוב הזה לא מביא בחשבון את כל הנתונים, שהמרכזי בהם הוא תחושת הלאומיות הכללית של אורח-החיים, הגנרית על-ידי אי-החלטה ממשית; והנתון הנוסף, החשוב באמת, הוא המהלך שיבצע אריאל שרון.

דויד לוי הודיע שבכל מיקרה יתמודד על ראשות תנועת-החרות, לקראת הבחירות הבאות. לוי, שרשיכון בן 10, לא יוכל לזכות בכתר המנהיגות לפני שישתפשף בזירה הלאומית הכללית. היום הוא יודע זאת. אנשי המחנה שלו הם גם תומכים אמיתיים, מהלב, של הגנרל האמיתי העליון בתנועת-החרות, לוי, ממורמור על יצחק שמיר ומשה ארנס, יחבור, רגע לפני ההצבעה הגורלית, לאריאל שרון, שיבטיח לו, בתמורה, את תיק הביטחון, לשר שלא שירת מעודו בצ"ח, זהו פיתוי שאי-אפשר לעמוד בפניו.

למחנות שרון-לוי יש רוב בתנועת-החרות, שרון יהיה המועמד לראשות הממשלה של חרות, הוא יירד לכיכר רות, ישלח את ההמנים, יזכיר לכולם את שעותיו הרעות של שימרון פרס, כולל השעון המפורסם, ויקרא לעם להציל את עצמו.

מול אריק שרון לא יכול המערך להציב את שימרון פרס. הצלחתו של שרון היא האור הירוק של עזר וייצמן, האנטיטיות היחידה שיש היום במחסן המערך כתשובת-אמת לאתגר השרוני.

מטוס נגד טנק

מלחמת הליכוד במערך בהנהגת שרון מכאן וייצמן מכאן, תהיה מלחמת-קליפה שונה מאוד מאלה שהיו בעבר.

שלא כמו בפעמים קודמות, יצטרך העם לשים בקלפיות שטרות לכיצוע. שרון בליכוד, או וייצמן במערך, יגיעו את ישראל, מייד אחרי הבחירות, לדרך שאין ממנה חזרה. ישראל תהיה אז שונה מאוד מישל של היום. במערכת-הבחירות עצמה יוצג שרון על-ידי תועמלני המערך כפאשיסט ישראלי, מחרחר-קריבות, אשר ישים את המתנגדים שלו במחד נותר-ליכוד. וייצמן, לעומת זאת, יצייר על-ידי הליכוד כמוכר ארץ-ישראל, אש-פיסט ובוגד.

התיקשרות, ברובה, תצטרך בנוייצמן. המפלגות הקטנות, הלא-דתיות, ייעל-מו מהמפה. פנייתו לציבור דתית גם לן מישקל, כדי למנוע מצב של סחטנות

ילד. נישאנו בטכס צנוע בבית-כנסת, אבל כחודש השישי היא איברה את התינוק, הקשר בינינו נסחב עוד שנה בערך, עד שהתגרשנו והיא עזבה את הארץ.

„צריך לנצל כל יום“

מכנים אותו החיפן הנצחי, והוא באמת מחייך רוב הזמן. „יש לי סיבה לחייך“, אומר יונתן, „כי ככה אני רואה את החיים. כשאני מתאכזב, אני אומר לעצמי שלא לעשות מזה עניין, בסך-הכל השמש וורחת. אני קולט אנשים, יודע במי אפשר להאמין, אבל מצד שני אני נורא תמים. בגלל שאני אוהב להקריין לראות דברים כמו שאני רואה. אבל לפעמים מהם לראות דברים כמו שאני רואה. אבל לפעמים אנשים הם חרא, ואני לא לוקח בחשבון את המרכיב ההרואי הזה באנשים, וזה תמיד מסבך אותי. אני כבר לא מופתע מכלום. יכולים לאכזב אותי, לדרוך עליי, אבל החיים ממשיכים להיות פנים ומצחיקים.“

בגיל 18 החלטי להישאר צעיר עד גיל 60. החיים קצרים וצריך לנצל כל יום, להעניק הנאה למישהו, לקבל הנאה. יש אנשים שלא מרגישים איך החיים עוברים, אבל אצלי אין שבוע אחד שדומה לשבוע אחר. אני הולך ברחוב הירקון, רואה את השמש שוקעת, חושב איזה יופי זה. עוצר, מסתכל על העננים, מצלם אותם בראש שלי. כשנוסעים להופעה בצפון, אני מסתכל על הירק. כשאני נוסע על אופניים, אני אוהב להסתכל על אנשים. לא מבין את ההבעה הוועמת על הפנים, למה אנשים מוטרדים כל הזמן, מתרחקים כל-כך אחד מהשני.“

הוא רגיש, לרב, רגיש מדי. „היתה הופעה חגיגית בהיכל-התרבות. הוריי היו אז בביקור בארץ. היו תקלות בסאונד, ואני לא הייתי מרוכז ולא ניגנתי טוב. פשוט לא שמעתי את קולות האחרים, והרגשתי שעובדים על הקהל. יצאתי מההופעה ופרצתי בבכי. יגאל בשן, הגבר הישראלי שלא מראה אף פעם את רגשותיו, גער בי, איך אתה מתנהג, אמר לי כבעס. אני לא רוצה לראות את הבכי הזה.“

חלום חייו: להיות חבר בלהקת רוק או ג'אז. השירים וההצחקות על הבימה ובטלוויזיה הם רק פן אחד שלו. כאשר מכר ראה אותו בסנימרמה, בהופעה של מינימל קומפלט, הוא שאל, מה אתה עושה כאן, מה לך ולמוסיקה הזאת? למילר זה הכאיב. „פניתי לגננים והצעת שנגן ביחד“, הוא מספר. „כנראה שהם עסוקים. אולי הם מנגנים רק כשהם ממש ביוזם. אולי הם חברה סגורה שאין לה עניין להזמין אותי, כי אני לא עושה עליהם רושם.“

נעמר רון

פסים באפור-לבן, נעלי-ספורט. יש לו מישקפיראניה עגולים, אותם הוא מרכיב מדי פעם, ועגיל פנינה קטנטן על תנוך אוזן שמאל. „משהו סימלי, כמו חור באוזן לעבר, שבחר להישאר מרצונו בבית בעליו“, הוא אומר. „עשיתי את זה בגיל 19, ברגע שהחלטתי שאני העבר של עצמי, והוריי כבר לא יכולים להגיד לי מה לעשות.“

„ניסו לשכנע אותי שזה לא יפה, שאצליח יותר עם גנות בלי זה. אבל אני שלם עם העגיל. אף פעם לא היו לי בעיות עם זה, גם לא כשעברתי במשרד-החינוך. אני גם לא חושש שידביקו לי תדמית של הומו. לא, אף אחד לא אמר לי הומו בגלל זה, אבל אולי חושבים. זה משהו לא טיבעי בעיניי, לא מבין את זה, אבל מצדדי, כל אחד שיעשה מה שהוא רוצה. היו מצבים שיכולתי לגנוע בגבר, אבל זה לא עניין אותי. אלוהים לא ברא אותנו בשביל זה. מה זה החיים? להיות פה, להמשיך את עצמנו ולעשות ילדים. ההמשכיות הזאת היא הכי התכלית של החיים. חשוב לי שיהיו לי ילדים, כי יש לי הרבה לתת.“

על צווארו, פרט לשרשרת כסף רקה, תלויה משרוקית על שרון, על תקן של פעמוני-אופניים. יוצא לו לשרוק די הרבה, כשהוא נוסע ברחובות העיר. הוא לומר עכשיו לנהוג במכונית, ואומר שלא עושים כאן תשבון — כשצריך, עוקפים גם מימין. לומר משהו בשיעור, ורואה משהו אחר לגמרי בכביש. שותה קפה הפוך, ומפנק את עצמו עם עוגת תפוחי-עץ.

גולד בלונדון, אבל חי מאז גיל שנתיים בניר-יוק. אבא שלו רב. יונתן רצה להיות רופא-ילדים. למד פסיקה, כימיה, מדעים שונים. „התכוונתי להיות פעם רציני“, הוא אומר. „אולי הרגשתי איוז שהיא תהי חייבות בגלל האווירה בבית“. אהב מוסיקה, אבל לא נראה לו באותם ימים שאפשר לחיות מזה. מאז הבר-מצווה שלו הוא ביקר בארץ פעמים אחדות. הרושם הכללי היה חיובי, הרגיש שיש כאן משהו מושך. בגיל 22 הגיע לכאן כעולה חדש. ההורים לא הבינו בדיוק את ההחלטה, אבל היום הם גאים בו.

שנה אחרי-כך הוא הכיר בירושלים בחורה מבית רתי, תלמידה בבצלאל, מבוגרת ממנו בשנתיים. סיפור של אהבה ושל חיים משותפים. בשלב מסוים היה ברור להם שלא מסתדרים והחליטו להיפרד, אבל אז היא נכנסה להריון. יונתן: „הצעתי שנתחתן, אבל היא לא רצתה שההריון יהיה סיבה לחתונה, והחליטה לא ללדת. אחרי שהתרגלתי למחשבה שהיא תעשה הפלה ואנחנו נפרדים, התברר לי שהיא בעצם חזרה ליט. בלי לספר לי, לשמוע על ילדי למזכרת. החל-שתי שמתחתנים, מתוך כבוד להוריה ורצון שיהיה לי

וא מגיע לפגישה באיחור של עשרים דקות, רכוב על אופני-ספורט. „בכלל מפתיע שעושים עליי כתבות“, הוא אומר. „כשאני הולך ברחוב, מסתכלים עליי ומצביעים עליי באצבע, אבל למרות כל זה, אני לא רואה את עצמי כוכב. בתחרות החיך-של-המדינה הוא היה יכול לזכות במקום הראשון — יונתן מילר, בן 28 ביוני הקרוב, מוסיקאי, כנר, מצחיקן, ולפעמים זמר.“

הוא חבר בלהקת כמו צועני, שצברה בחודשים האחרונים פופולריות רבה, בעיקר בקרב הצופים בטלוויזיה בשעות המוקדמות של הערב, עם התוכנית השבועית הופה היי. יגאל בשן ועוזי חיטמן אומנם מככבים בתוכנית, אבל מילר, בדרכו השקטה והחייכנית, לא יוצא מקופה בכל הקשור לאהבת הקהל, בעיקר ילדות, נערות ונשים. „אני לא מבין איך הן משיגות את המיספר“, הוא אומר. קול של ילדה בטלפון: „החברה שלי אוהבת אותך, ובטלוויזיה היא מסתכלת כל הזמן רק עליי“. איש ברחוב: „רואים שאתה נהנה מזה, מההופעות.“

הוא די לבד, מילר. „אני מרגיש שכל העם אוהב אותי“, הוא אומר. „אבל ברגע שאני חוזר הביתה, ואני לבד, איפה האהבה הזאת ואיפה החיים הפרטיים. לא הולך לי בזמן האחרון. חושבים שאני מצליח עם בחורות, שהולך לי יופי. אומרים לי — בשבילך בחורות זה בטח כמו טמפון, אתה משתמש וזורק. אולי הן פוחדות ממני. לנשואים הולך הרבה יותר טוב. רק אתמול שמעתי מיידר גרוש. מבוגר ממני, שנראה בסדר, שכאשר הוא היה נשוי, הוא הציע למישהי לעלות אליו לחדר. היא אמרה לו שהיא מעוניינת בקשר רציני, והציעה פגישה בשבוע הבא. הוא אמר שקשה לו לקבוע איתה, כי הוא נשוי. היא אמרה — אה, אתה נשוי ותוך חמש דקות התפשטה והיתה במיטה. יש הרבה נשים שעם גבר נשוי קל להן יותר, אולי בגלל חוסר הסיכוי לקשר, אולי בגלל הפרי האסור.“

„אף אחד לא אמר לי הומו“

כבר חצי שנה שהוא לבד. לפני כן, במשך שלושה חודשים, האשה בחייו היתה קרולין לגנפורד, אחרי שנפרדה מאסי דין. יונתן: „רק אחרי שזה נגמר בינינו הבנתי עד כמה אהבתי אותה. לקח לי הרבה זמן לצאת מזה. נקשרתי מאוד לילד שלה, והוא אליי. היא גמרה איתי בצורה קרה, ונפגעיית מאוד. עזרתי לה בתקופה קשה, והיא זוקה אותי. לא ידעתי שנפרדנו עד שקראתו על זה בעיתון.“ יונתן לובש מיכנסים אפורים רחבי-גז, חולצת

אישיות כושלות, היו שרייבטחון, ואחר מהם יהיה, קרוב לוודאי, ראש הממשלה של ישראל.

עבור אחד משני האלופים, שגולדור איש במפלגת יריבו, עברו מסלולים אישיים כמעט זהים, הקימו מפלגות

דתית, או ממשלת-ליכוד, לא תיעור. אריאל שרון יפרק את „התחייה“ ואת „כך“, כמו שעזר וייצמן ימוסס את

ציפורה כגן:

"סימטת החבשים" ליעקב אורלנד

יעקב אורלנד
סימטת החבשים
מקאמה ירושלמית
הוצאת כתר, 116 ע'

משום כך שלמתי לי מבין סבני איס-טריטיות שלה סימטה אחת ויחידה, צרה מעט, דלה ומעטה, שאין עימה שם-של-קדמוניות, וכל זכותי בה שהילכתי לאורכה בלא שיעור-זמן והכרת-מקום משך יום יום ושנים שנים, והייתי מפולש בה כבתוך עצמי. כך ניהא לי. (עמ' 8)

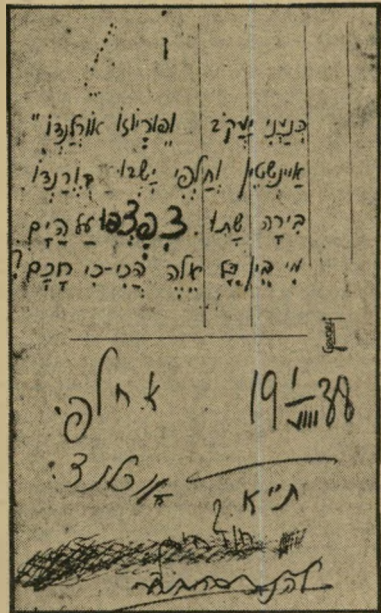
כך הכיר המשורר את הסימטה, שבה בחר לגיבורת שירו, מאז בא אליה לראשונה, לפי עדותו, מכפר גלעדי בשנת תרפ"ג (1923) ועד שנשש אותה בשנת תש"ח (1948), לאחר ההפוגה השניה במצור של ירושלים, בעת מלחמת העצמאות.

ואת שיריסיפרו הוא מכנה בשם מקאמה ירושלמית. והלא המקאמה כינוי היא לסוג ספרותי, השאול מהספרות הערבית, שהיה נפוץ בספרותנו העברית בימי הביניים, וזכה לתחייה (בגירסתו הירדאקטית-המחנכת) בספרות ההשכ"ל. ואילו בספרות העברית החדשה יכולו דל ביותר (אלוף בצלות ואלוף שום" לביאליק, ו"יהודה הלוי" לבורלא), והינה בא אורלנד ומחדש את נעוריו.

אטימולוגית, השם מקאמה — משורש

יעקב אורלנד (שני מימין) ואברהם חלמי (ראשון משמאל) בחברתם של השחקנים יעקב כנעני ויעקב איינשטיין (אביו של אריק) על הטיילת שבחוף תל-אביב, 1938. מעברו השני של הצילום כתב אברהם חלמי את החרוזים הבאים:

המקאם הערבי והמקום העברי — מקורו בקרקע צמיחתו: מקום מושב השבט, זקניו וגם פייטניו; והוא המקום שבו נשמעו ריבירהם, ובו קלחו סיפוריהם כפרוזה מחזרות, משובצת לעיי תים קרובות בשירים שקללים.

וכך גם "סימטתו" של אורלנד מכילה סיפורים ואנקדוטות על "שבט" של חולמים ולוחמים לשיבת ציון בימים של טרם קום המדינה. מהם שמתגוררים בסימטה ומהם המבקרים בה לשעה, וגם אלה וגם אלה מהלכים בה. ואלה כן אלה עולים לירושלים לבנות את תרבות חייה של הארץ הזאת: משוררים וסופרים, מדינאים ומנהיגים, אמנים ומדענים, פרופסורים ותלמידיהם, רבנים ובחוריישיכות, רתיים וחילוניים. וכן חברי

על פני אדמה רועדת תחתיה — אדמת ארץ ישראל ואדמת ירושלים משנות השלושים ועד עצם היום הזה — — —

ואכן, סימטת החבשים שבכאן רומה בלתי חדירה היא לשכרים ולסדקים. לפצעים ולמכאוביה של המציאות ההיסטורית שבה היא מתקיימת. בכל אלה מסתפקת המקאמה בנגיעה קלה, ברמו רק בלבד, ובסוגריים:

(ראוי כאן להזכיר בסוגריים, כי אין שהשקט יחסי ברחוב

והימים בטקס רצח ארלוזורוב ובטקס נפער הבקע התהומי, המעמדי, הלאמי.

בכל זאת כבר יש חיץ בין המחנות

יש מריבות קשות וטענות ומענות) — — — (עמ' 79)

מרדכי נמיר, חנה רובינא, נתן אלתרמן, יעקב אורלנד, יד. גרודז'ינסקי, בת-אל אורלנד, יעקב הורוביץ, חנא. במסיבה ב"כסית" לרגל היבחר נמיר כראש עיריית תל-אביב.

מחבר סימטת החבשים נזהר שלא להיתפס הוא-עצמו בתוך כף-הקלע של הסתירות שללא מוצא. את שליחותו שלו הוא דואה בגילגולם של מעשים ומראות לפסיפס אנושי-ירושלמי מרהיב בגווניו, וכן בטוויית הויכוח הקולקטיבי-סלקי טיבי. כל זאת, כדי לעורר בנו הישגות וגעגועים: נוסטלגיה, בלשוננו של המשורר, המודה שאינו מתיימר לתאר מהלכים, וגם לא תהליכים מקיפים. מכישלוננו של הצלם שויג (עמ' 22) המנסה לתפוס בעדשת מצלמתו, בשני "קליקים", את צלם האלוהים בפניו של "יהודי ארום בטלית העובר כרעמתי-אש", ומאייכולתו של הצייר מוקרי, שגם הוא בין רריה של סימטת החבשים, להתחזקות, במשך שנים רבות, על "הסוד של מירקחהגוונים התהומיים-זוכי נו" של ירושלים (עמ' 23-24). לומר המחבר פרק של צניעות בהלכות שירה על ירושלים:

לא חלילה, עטי אינו עשיר דיו, גם לא יתיר נפשי ולקלמס את דיוקנך הקדמוני עד לתוכתך ולסביב. מלגו לחומותיך העבות ומלפניך. כאלו היית, להבדיל, מין שיר-זמר נקלקל בין זמירותי.

או מין הדרן לחנן את הבריות בו ולבדרן. אתפש לי, אפוא, רק קצה חוט-ציצית אחד בטליתך. כבבררה מקרית. נאמר סמטה-של-סתם. וחוץ לחומתך. ברה מקרית: ספק. (עמ' 17)

נאמן לרוחה של המקאמה, אין אורלנד פונה למפריד אלא למשותף. כל מה ששייך למלחמות היהודים, לשנאות, לפילוגים ולסיכסוכים — כל זה, כאמור, נרמו לכל היותר כלאחר יד. עיקר עיקריו — הסדרה, המאזן-הכולל החיוני: לד כור, לשמור ולתעד לימינו ולימים הבאים גילוי יים של תפארת האנשים המשתייכים ל"שבט" הנבחר הזה, לעוין-נפש ולשארירוחם. מתוך יחס של פיוס שלאחר-מעשה, וכך, בסימטת החבשים של יעקב אורלנד מצננין את הרוחני ומי

פייסין את הניצים. על בעל ה"סימטה" מקובל, כפי הנראה, פירושו של רש"י למונח סימטה: "קרן זוית הסמוכה לרשות הרבים ובני אדם העיר שין סחורה זה עם זה בשוק, ורוצים לרכב רבניהם בנחת וישוב הדעת מסתלקין לשם".

ואמנם סיפורי הסימטה קולחים בנחת. אורלנד מיקם את סימטתו על פני קו הרוחב המשווה הכל לכל ומבטל כל מחיצה: ז'בוטינסקי בצד ברל כצנלסון, אלתרמן ואורי צבי גרינברג, יחיעם וייץ ואיר שטרן, ברגורין ומשה סנה. יעמדו כולם על הכרכה, שהרי אין כיניהם חייב. וזאת משום שקו האורך של הסימטה אינו, בעצם, היסטורי, כי אם נפשי. ושום עניין אינו מוצג כאן בהקשר היסטורי חד וחותר, כי אם בהקשר מקומי רכידורי, כמעט מותר לומר: ניצחי.

מנקודת-מבט שכזאת, מיטאפיסית כמעט, מה פלא שנעלמים ההבדלים החריפים, הקשים, ונשאר רק איזה "זוהר סודי הפועל בחושך טמיר ונעלם. — — — (אשר) היתה זו זריחה מעבר למצולם ומעבר לדיו הגופים בעולם". (עמ' 23) כך גם רואה המשורר את עצמו וכך הוא מתאר את ה"אני-אמין" שלו:

עם הצומח להיות — ומצמיח שני ראשים. אולי זו השעה המתאימה להתודות ולומר כי איש כמוני, שהוא רק אחד-מעם-באבו.

איש כמוני המאמין בדיו-השעה-והעת הנחתך במנין הרב — — — איש כמוני, נסוי וזכר, מקשיב לכל הפרושים

ואינו שוב מצדיק איש ואינו מאשים. רק כואב את גורל-קורותיו ואת עורונו של הזמן

שסך בעדו מלראות את אשר טמן שר האמה בגנז-צואתו על קניניה. לעת חלק מעללי-מצוק לאלה ולאלה מבניה. אך אם שנראה לו כטוב ואם במה שנתחזה לו כרע — נהיר לו שכלם עשו חובתם בטהרה וכלם העלו אשם במדורות וכלם שוים לפני שופט הדורות. (עמ' 87-88)

והינה, כל עוד מדובר בכוננותיהם של העושים, אפשר להסכים עם משאלות-יקוותו של אורלנד ש"כולם שווים לפני שופט הדורות". ו אולם, כאשר מדובר במועשים עצמם, מה יפסוק "שופט הדורות" לגבי אלה? האם גם את אלה ישווה זה לזה, בדגון את כולם לכף זכות? כאן רומה כי הרברים חורגים מרשותו של החסר ובי אים בסמכותו של חומר הדיו, שהוא מחוץ לתחור מה של מקאמה זו שלפנינו.

אורלנד עצמו מודה כי הוא מרשה לעצמו לחד יות "רגע של בלי זמן ושל מעבר לחיים", ואולי משום כך נוה לו כליכך בירושלים זו המכונה בלשון המליצה "בירת הנצח". כל תיקותו שלו היא ש"סיפור המעשים והמראות" ייתן ביטוי ל"גישמת-שחריתה של עיר" אשר

היום כמו שלשום, כמו תמיד, עיר-עולם היא, נוף ראשית ואחרית, והחוצה את אדמתה כאבותיו — אבק-הנצח משמר את עקבותיו. (עמ' 90)

ואולי זהו סוד קיסמה של לשונו של אורלנד, הזורמת לה בחופשיות ובטבעיות עשירה עד שאי פילו צורה מגבילה כמו המקאמה אינה מסוגלת להגבילה ולצמצמה. אולי ברוח הפיוס המרחפת על השיר טמון גם סוד החיבור האהרמני והניגון שבין המלים והמשפטים והעלילות, שהרי אפילו זיכרו של... ליל (פיוצו) הגשרים" מתרפק כאן על... גשרי-המתירים של קול שירתה של רמה, חברתו של יחיעם וייץ, שנהרג באותה "פעולה". רק על חשבון היסטורי אכזרי אחד לא פסח המשורר במקאמה שלו, ולא התיר לעצמו להק הות את חוריו: והוא העימות שבין יהדות לנצרות בין ה"מגן דוד" לבין ה"צלם". הורי המשורר מש ננים לו את אמת החשבון הזה בילדותו, בפתח המקאמה (עמ' 21), ואורי צבי גרינברג שב ועורך לו וליירידי את חשבון הדמים הזה, בנפש נסערת ובלשון מועצמת, על פני למעלה מעשרת עמודי של הפרק האחרון, על סף סיום המקאמה:

— — — שמע, בחור, אבל שמע היטב:

אין שלום ולא י ה י ה שלום בין הגויים
לבינינו.

זה המצב.

אלפים שנות־דם בינינו לבנים —
כאלפים שנות מעבדה הן.

אפלו באוניברזיטט המפרסם שלך על הר־
הצופים.

אין מחקר ארץ יותר. ואין הוכחה מדעית
יותר.

וזה לא רוצים להבין אצלנו. לא לפני
המלחמה

ולא אחרי הקטאסטרופה הנוראה...
(עמ' 110)

ואין להתפלא על חריג זה. שהרי בשבר היהודי
דיהנוצרי מדובר כאן: בזה הנמשך לכל אורכו
ורוחבו של הויכוח היהודי — לאומי כאיש —
בכל צורותיו ולכל גילוייו. ואי־אפשר להתחמק
ממנו. אפילו לא לתוך סימטה מקאמית, ירושל־
מית.

מעשה האמנות של סימטת החבשים מעשה
של חסד ראשונים הוא. המשוור ברא כאן מעין
מאווליאום חי, שבו נפגשים ב־סימטה אחת ויר
חידה, צרה מעט, דלה ומעטה, רבים מחולמי גי
אולת העם ולוחמיו, בלא שיפיריו ביניהם חודי
המאבקים וההתנגשויות שאיפיינו אותם בחייהם.
לפנינו אמנות של פיוס בין מלים ומראות, דומה
לאידומה למאווליאום בפאריס, בו נחים, אחרי
מותם, זה בצד זה, כל היריבים הגדולים, הרובס
פיריים והראנטונים, ושכמותם. ואילו הסימטה
של אורלנד כמותה כמוויאון חי; רוחש ויכוחים
ופגישות, מונולוגים ודיאלוגים, אנשים ומקומות,
ספרים ושרים ומשוררים, שהיו והמכבר למוש
גייסור של חיינו (כיכר ציון וישיבת הרב קוק,
מיגרש הרוסים ומיסיון, דורשי שפת אמת, קפה
פת וקפה זיכל והקפסריה שעל הר הצופים ופרופ'
הוגו ברגמן ופרופ' צונדק והארכיאולוג סוקניק
ובני (יגאל וויס־דין), ובנימין מזר, והאחים לבית
קצ'לסקי (קציר) — ומי לא? וכמובן אלכסנדר פן
וחיים הוז, וא"צ גרינברג ואלתרמן, ואלה רק מע
טים מרבים.

סימטה של יוכרז־אהבה, אהבת נעורים שהי
תה לאהבת בגרות ובשלות, ומי אם לא האהבה
כוחה, וגם זכותה, ואולי אפילו חובתה להשלים
בין היריבים ולקרב את הרחוקים, במקום שהוא
אפשרי אם גם לא מצוי בעליל בשום מפה גיאוגי
ראפית — במקאמה ירושלמית של יעקב אורי
לנר.

דפוס: ר' בניסן תשמ"ז

מכתבים לדרך חדש

לא לקחת את התמלוגים

תחילתה של יריעה: "משרד־החינוך שלח
בימים אלה המחאות ל־57 סופרים־ישראלים
שסיפרים הושאלו בסיפוריות הציבורית." אתה
עדיין נדהם וכבר קורא משפט נוסף ביריעה:
"ההצעה לתשלום עבור השאלה הוגשה על־ידי
ועדה שבדקה את מצב הסופר בישראל
לבקשתם של שמעון פרס בעת כהונתו כראש
הממשלה, ויצחק נבון, שר החינוך והתרבות.
לרגע אתה מתחיל לחשוב שימות המשיח
הגיעו. ועוד לפני שאתה מהרהר בהגיון שבצורת
החלוקה כבר נופלות עיניך על משפט שלישי:
"ועדת שלול־פיר קבעה, כי לקבלת התמלוגים
בישראל יהיו זכאים סופרים הכותבים בעברית
שהם אזרחי ישראל ומתגוררים בה דרך קבע."
שמו שמיי: מדוע רק הכותבים בעברית?
האין 17 אחוז מאזרחי ישראל דוברי ערבית? האין
ביניהם סופרים? האם סיפורים נמכרים בכמויות
כה גדולות ומצבם הכלכלי כליכך שפיר, שאין
שום צורך להיטיב עימם? ואולי חושב מיהו
שהם, דווקא הם, אינם מן היושבים או העתידים
לשבת דרך קבע בישראל?

האין כל זה מזכיר את ההתחכמות שעליה כבר
התריעו בשעתו: כדי לא לשלם לתושבים ערבים
אזרחי ישראל קיצבאות ילדים ניתנות הקיצבאות
ליוצאי צבא בלבד. במקרה זה לא ניתן היה
לקבוע צירי קרובי עברית וקבלו את הקיצבאות,
שכן רבים מערביי ישראל דוברים שפה זו,
ולפיכך נמצא אותו מוציא־לאימוצא המפלה אותם
ומשפיל אותנו.

אני סבור שאסור לסופר עברי, עם כל רצונו
הרב וצרכיו שאין עליהם עירעור, לקבל תמלוגים
אלה. אל לסופרי ישראל הכותבים עברית לתת
ידם למעשים שיש בהם כדי להמיט עליהם קלון.
אמנם מצבם שלהם אינו דומה לזה של יוזמי
ההצעה־החלטה המחפירה, אך גם צרכים חומריים
ותביעות מוצדקות אינם מתירים הכל. הם בהחלט

סימפוזיונים תחת עינם הפקודה של אמצעי־
התיקשורת, וזאת ככוונה להשיג תוצאות אשר
דומה כי כבר הושגו מאלהן.

"הגבר הוא האויב". הוא מזיין, הורג ועושה
כסף. קובעת מרילין פרנק' בסיפרה חדר נשים.
כפי שמצטטת זאת יונה הדרי־רג' בידיעות
אחרונות. וכי אין האיש הסופרת, כמו הגבר

דן קדר: מתוך "תערוכה בשחור"

השאפתן, משתמשת להשגת מטרת של יוקרה,
פירסום וכבוד, בכל כוחה, נישקה ומיגוון
תחבולותיה? האם אין היא מסלקת מעל דרכה
נשים, גברים וטף, ובאכזריות שאיננה פחותה מזו
של הגבר? והרי אותו גבר־סופר איננו מפעיל את
תחבולותיו רק נגד נשים הניצבות בדרכו, אלא גם,
ובעיקר, כלפי גברים. האם בהיכיל הסיפרות
השונים אין מסתובבים גברים בעלי תחושת
תיסכול וקפיות, גברים אשר נידחו, בצדק או
שלא בצדק, אל תחתית הסולם הסיפורתי? ובכלל,
האם חולשת הרוח, חולשת האופי וקיהיון
החושים הן מכות־ברק הפוגעות רק בנשים, אלה
הדורשות עתה שיויון ופריבילגיות? האין מכות
אלה מנת חלקם של גברים רבים על פני כדור־
הארץ? הרי כנגד כל אישה כסילה הכותבת רומאן
אידייתי, ומסולקת בשל כך מלישכת העורכים,
ניתן להעמיד ארבעה טיפשים גבריים בעלי
טקסט מעורר גיחוך. היעלה על הדעת כי גם
הללו יקימו כנס סופרים וירשו הכרה, התיי
חסות וזכויות יתר, דוגמת אותו גוף המתקרא
"אגודת בעלים מופים" למשל?

כיום, יותר מבזמנים אחרים, ניתן לראות את
האיש ואת הגבר, במיוחד בארצות המערב,
כפופים על אותו קו יונוק, מופעלים על ידי אותה
ידיית־מוניק ונבנתים באמצעות אותו שעון
סטופר, בלא אפלייה ובלא משוא פנים.

אף שימי ויגדורו אלה, של התכנסות הסופרות,
נסתיימו בריקוד ובמחול, לא לפני שכל אחת מהן
נתבקשה לגזוז תלתל משער ראשה, כדי להרבי
קו על לוח שיש למשמרת, ואף כי רובן ראו
בהתכנסות זו מנוחה קצרה ומאראתון־נשי של
שלושה ימי־תיקשורת, הרי שבמהלך הריונים
תגלעו חילוקי דעות עמוקים בין המשתתפות.
בעוד מרילין פרנק' מבחינה בצליל התנצלות
הגלוה לקולה של האישה כאשר היא משתמשת
במילה "אני", ובעוד היא טוענת כי: "אישה צריכה
לקול משלה... קול זה עליה לרכוש, להשמיעו
בסיפרות כדי שיוכלו הגברים לשמוע אותו ואולי
יצטרפו לנשים..." קובעת שולמית הראבן כי:
"אין סיפרות נשים, זהו טיעון סוציולוגי... והאמי
נות אינה יכולה לשאת יותר מדי סוציולוגיה..."
וכאילו להעמיד דברים כפרופורציה נכונה אל
מול דבריה של הסופרת ההומניסט־אלית הנורו
גית, גרד ברנטנברג, אשר תיארה את בעיות
הנשים בארצה, נשים שהן, כך נרמה, משועממות
ומחוסרות דאגה, וכאילו כדי להדגיש את המ
דומה והטפל שבבעיות אלה, קמה הסופרת פלורה
נוואפה, מניגריה, ומכריזה בקול גדול כי: "מעמד
האישה לא מעניין אותנו. השיויון בין המינים לא
מעניין אותנו. מה שמעניין אותנו זה הרעב, הלחם
וההישרדות", כפי שמביאה זאת רות אלמוג
ברשימה בהארץ.

כך או כך, לסוג זה של בני־אדם חלשים —
נשים וגברים — אשר אינם מסוגלים להיפרד
מצליל ההתנצלות הנ"ל, מוצע להתרחק מזירת
האיגרוף המתקראת סיפרות.

שמעון צמרת

תיאטרון

תילבונות יפות

בבתיאטרון הבימה
מאת: מרים קיני
בימוי: תום לוי

מרים קיני ניסתה להפיח רוח־חיים ברמות
היסטוריות, שכל מה שנותר ממנה הן 35 איגרות
הדנות במלחמות על רכוש וממון, תעורות שי
נתגלו במערות נחל חבר על־ידי פרופ' יגאל ידין.
אך כבתיא שלה, יותר משהיא יצור אנושי, היא
התגלמות השלילה וגסות הרוח, הארוזות בתבנית
חסרת־היגיון ומלאת סתירות.

כבתיא היא בת כפויית טובה הגונבת את
תכשיטי אמה לתועלתה, בת אכזרית המסלקת
מעל פניה את אביה המתחנן לאהבתה, משום שזה
מסרב להיענות לתביעותיה הכספיות. היא אשה
נצלנית, המשתמשת באהבתם של שני בעלים
להפקת רווחים. היא חברה בוגרנית, הסוחטת
בגסות את רכושה של חברתה היחידה, והיא אם
קהה וקרה, שאין בה הסבלנות הדרושה להאזין
למישפט האחר המגומגם שמנסה כנה היחיד
להשמיע.

אבל לא תכונות האופי המיפלציות הן שמונ־
עות ממנה חיים כרמות בימית. מה שבעזרכיה
הוא חוסר האמינות, הסתירות שבאופיה וחוסר
ההיגיון שבהתנהגותה. היא מתנחנת, מתפנקת
ומחניפה לאביה רגע לפני שהיא משלחת אותו
בגסות מעל פניה. היא נושאת מנוולוג רגיש על
האשמה שהיא חשה כלפי אמה רגע אחרי שהיא
מטיחה דברים נוראים בפניה של האם הזקנה
הגוססת. היא מסכנת את חייה וחיי בני מישפחתה
כשהיא מסתירה מורדים פצועים בביתה. כשכל
מה שמפעיל אותה לאורך המחזה הוא אנוכיותה
וראגתה לרכושה, היא לוקחת חלק במרד נגד
הרומאים. כשהמרד כולו עומד בסתירה לתו
עתה, שהרי אל השופטים הרומים היא פונה
כשעת צרה, ואת רכושה ופרנסתה היא עושה
מכירת פירות גניה לאויב.

אך לא רק דמותה של בתיא לוקה בסתירות.
כל המחזה הכתוב והביצוע התיאטרוני רוויים אי־
היגיון וסתירות עד להתמיה. שפת הדיבור של
הדמויות משונה. בצד ביטויים אופייניים לתקופת
ההתרחשות, כמו "צמיד מעשה חושב", "אורח
כנשים", או "כתוב ברכה על ראשך", נשמעים לא
פעם מישפטים צבריים כמו "כאילו כל הבית נפל
לי על הראש", "כשהיא פותחת את הכר, התיי
משתגע" או "לעשות סדר בראש" ואפילו מיש
פט אחד ב־גששית" מובהקת: "הצחיקה אותי".
ואם אכן בחרה המחזאית לערב את שני הסיגנונות
מתוך כוונה, מדוע לא תירגמה לעברית עכשווית
ביטויים שבניסוחם העתיק הם כמעט מגוחכים.
גם אם נקראו המטעים בתקופת המרד "גינות",
הרי הביטוי "גינה" בקשר של תמרים או אפר־
סמנים נשמע לא שייך, צורם ואפילו מגוחך. והי
טקסט משופע דוגמות מסוג זה.

גם עיצוב הבימה עמוס סתירות. בראש
וראשונה, הסתירה שבין המראה הנגלה לעין, נוף
מירכי הררי צהוב, לבין הסביבה המשמעת
מירכרי הדמויות, שהיא בתי־מגורים בנווה־מדרב
משופע מטעי־פרי, שנית, קיימת סתירה בין
קביעות התפאורה ויומרות ההשתנות. מיכני
המגורים שעל הבימה נראים כמו פיתחי־עורות
בהרים המדורגים האופייניים לאזור יס־המלח.
שינוי מיוערי ביריעת הרקע, בתוספת שינוי
במיקום הפתחים, אמור להצביע על שינוי
משמעותי במקום ההתרחשות. פתח מימין ויריעה
מוגבהת — עיך־גדי פתח שמאל ויריעה מונמכת
מחוזא. או להיפך, גם תפאורה טובה מאבדת
מרישומה בשל יומרות הישנות מסוג זה.

אשר למישחק, נרמה כי כל אחת מן הדמויות
באה מעולם תיאטרוני אחר. ישראל רובינצ'יק,
המגלם את שומעון כדמחם, אביה של בתיא,
משחק נפלא רמות צ'כובית טיפוסית. מרים
גבריאל, בתפקיד מרים ברת וצ'ל בת, כמובן;
יוסף, אמה של בתיא, מכצעת להפליא רמות של
חנור לוין, ואילו ליאת גורן, ברמות אגריפנה,
חברתה של בתיא, נעה ברגישות ודקות־הבעה
כראוי לרמות ריאלית עכשווית. שונה מכל אלה
יונה אליאן, כבתיא. היא מדברת בלשון גוף אחרת,
גסה ולעיתים וולגארית. היא מתרוצצת ללא הרף,
נעה בגדול ועוברת בחטף ממצב למצב נגדי. רגע
היא מחייכת אל אומנתה הכנועה, רגע היא מגרי
שת אותה בתנועות בעיטה וולגאריות ומשפילות
ומייד אחר כך היא שרה איתה וראט מקרין אושר
וקירבה. מישחק של יונה אליאן אינו מעצב
ילדת־טבע משוחררת" אלא אשה שתלטנית,
תקיפה, חסרת מנוחה והיסטרית.

עדה אלזני

עורך נתן זך

חתונה לשם רצח

עבר בא לבקר את אשתו בבית מיש' פחת שיש, והזוג נראה מאושר ומרוצה. הם שוחחו וצחקו וקבעו פגישה נוספת. בפגישה השניה נסעו שרה ועבד לאשר קלון, שם היתה שרה בפיקניק עם מישפחת שיש. נראה היה כי הפיתרון שהוצע על-ידי המישפחה והמישטרה עומד לעלות יפה.

ואז, ביום שבת, הודיעו כי נמצא בית לזוג. מישוה בכפרקאסם השכיר להם בית חדש ויפה, והם יכולים לעבור לי גור שם.

כמוצאי שבת בא החתן עם הוריו למישפחת שיש. הוא אמר כי גם הוריה של שרה מסכימים סופית לחתונה, ואף שלחו איתו מיוזמה ובה בגדים עבור שרה.

החתן והוריו, ושרה יחד עם מיש' פחת שיש נסעו לבדוק את הבית בכפר

(המשך מעמוד 21)
מישפחתה של שרה שיכריו עליה כי אינה קרובתם עוד, ומישפחת שיש תא' מץ אותה. כך, חשבו, ינוקה ה"כתם" מעל מישפחת אבר'ע'אנם, ויוטל על מישפחת שיש. מישפחת שיש תוכל לעמוד בו.

אבל הברווזים משכו בכתפיהם ואמ' רו כי מעולם לא נשמע כדבר הזה, זה בלתיאפשרי. אז העלתה מישפחת שיש את הרעיון לשלוח את שרה לאמ' ריקה, שם יש להם קרובים, כדי שתשי' אר שם עד יעבור זעם.

אולם דוריה של שרה אמרו להם כי גם פיתרון זה אינו אפשרי. אם ישלחו אותה לחוץ-לארץ אחרי מה שעשתה, זה יראה כאילו קיבלה פרס. וזו תהיה דוגמה רעה מאוד לבנות ולנשים של-נו."

„חתמתי על מיסמך שלא אכגע בשרה. אמרו לי שיחתנו אותה עם הבן של ח'ליל. לא הסכמתי כי ידעתי שמישהו לא טוב ייצא מזה!"

קאסם. אולם טרם יצאו לדרך, צילצל הטלפון.

יוסף, אחיה של שרה, אמר לה כי אם שמישהו את השכנים מדברים שמי' תוכנן לרצוח את שרה, וכי אסור לתת לה ללכת עם חתנה. שרה החלה לבכות ויצאה לחדר השני כדי לשוחח על הד' עניין עם חתנה. אבל אחרי דקות ספור' רות חזרה מחייכת. עבר הצליח לשכנע אותה כי אחיה משקר, וכי כל סכנה אינה נשקפת לה.

כאשר הגיעה השיירה לכפר-קאסם, התברר כי בגלל השעה המאוחרת אין מי שיתן את המפתח לדירה, והוחלט ששרה תחזור ללון אצל מישפחת שיש, ובעלה יבוא למחרת בצהריים ויקח אר' חם לביתם החדש.

„כאשר חזרנו הביתה, היה כבר מאו' חר מאוד ופיתאום צילצל הטלפון", העידה מתילדה שיש. „זה היה אחיה של שרה, והוא רצה לדבר איתה. אבל היא עשתה לי סימן שהוא לא רוצה יותר לשמוע ממנו ולא מהוריה. אז א' מרת' לו ששרה איננה" לפני ששרה הלכה לישון, פתחה את המיזוורה שי שלחה לה אמה וגילתה בתדהמה כי הבגדים שהיו בה אינם בגדיה שלה. לא היו אלה בגדים חדשים, ובוודאי לא ביגריכלה.

„בשבוע הקודם היה לנו חופש, ולכן יכולנו להיות כל הזמן עם שרה. אבל באותו בוקר, יום ראשון, חזרנו אני ובעלי לעבודה והילדים הלכו לבית הספר, ולא היה מי שישאר עם שרה. אבל כבר ב-8 בבוקר הופיע עבד ואמר שבא לקחת את שרה. זה נראה לי משונה, כי קבענו שהיא יבוא בצהריים כדי שבעלי יוכל גם הוא לראות את שרה יוצאת. אבל מאחר שמהירתי ולא חשתי במאומה, הערתי את שרה והיא הסכימה בשימחה ללכת עם בעלה". העידה מתילדה שיש.

„כאשר חזרתי בצהריים, בא שוטר ואמר לי ששרה מתה. הוא אמר לי: הם רצחו אותה! שאלתי מי? והוא אמר לי שהרוצח נמצא איתו המכונית למטה, וביקש שאצטרף אליו וניסע למיש' טרה.

„במכונית היה עבד, בעלה של שרה. נכנסתי למכונית ולא יכולתי להסתכל בו. גם הוא לא אמר לי כלום". כך סיממה מתילדה שיש את עדותה. רמעות ניקו בעיניה והיא לא הישרה את מבטה אל עבד, שישב מולה על ספסל-הנאשמים.

הסרגידה של שרה הפכה בביתה-מישפט לשאלה מישפטית יכשה. האם תיכנן עבד לרצוח את כלתו הצעירה, כפי שטוענת התובעת גורית שניט, או שמא פרצה קטטה בין השניים אחרי שיצאו מבית-מישפחת שיש, ושרה נר' הרגה במריבה — כפי שטוענים ג'ר' גוריו של עבד, עורכי-הדין משה אלוני ואלי כהן?

המישטרה היא שמצאה את הפיי' תרון, ח'ליל, אחיו הבכור של מוחמר, אבי שרה. הסכים לחתן את בנו הצעיר, עבד-אליהאב (בקיצור: עבד) עם שרה. כאשר הביע מישוה חשש פן ירצח הבעל הצעיר את אשתו בגלל ה"כתם" שהטילה על מישפחתו, אמר ח'ליל: „מה אתם חושבים שאני אסכן את בני הצעיר, בנתייעני, הבן שעור' לא התחיל לנשום, ואשלח אותו למאסר' עולם?"

לאט לאט החלו הכל משתכנעים כי אומנם נמצא הפיתרון. מאחר שהחשש הגדול היה רווקא מפני אביה של שרה ואחיה, החליטו לא להודיע להם על החתונה. הקאדי הובא לתחת המיש' טרה, והחתונה המהירה נערכה ללא כי' בוד וללא טקס. החתן והכלה ובני מישפחת החתן חתמו על המיסמכים הדרושים והלכו אישיאיש לדרך.

מאחר שטרם היתה דירה מתאימה עבור בני-הזוג, הוחלט כי עד שתמצא הדירה תעבור שרה לגור אצל מישפחת שיש.

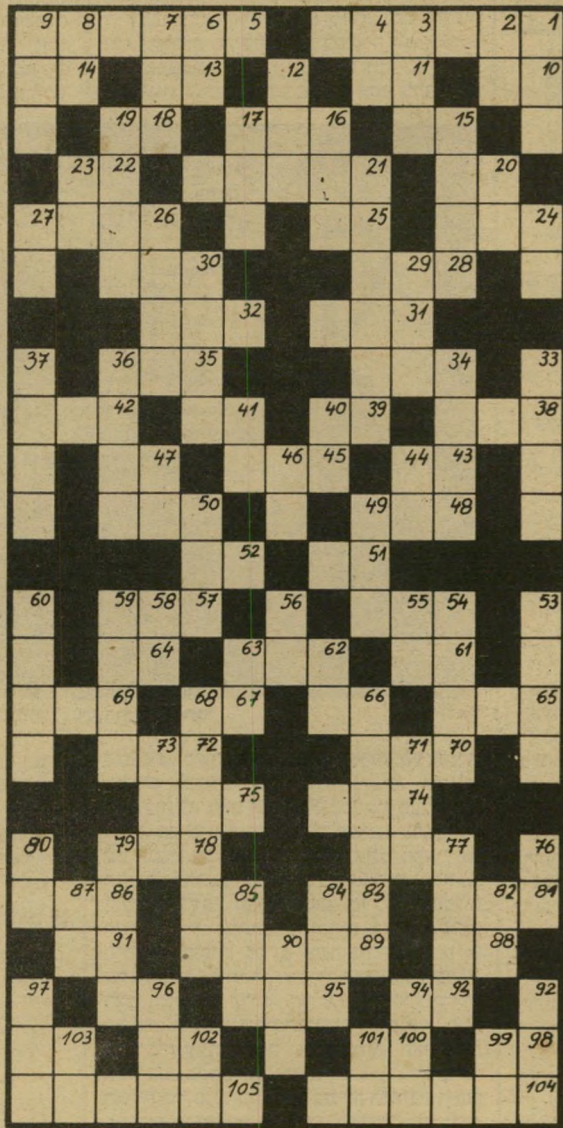
„בבוקר הגיע אליי מיכתב מהמיש' טרה. באתי ואמר לי שעליי לחתום על מיסמך שלא אפגע בשרה. חתמתי, אבל לא ידעתי מדוע הם חוששים ממני". סיפר אביה של שרה. „אמר לי שחתנתו אותה עם הבן של ח'ליל. אמרתי שאני לא מסכים, אבל לא שמעו לי. ידעתי שמישהו לא טוב ייצא מזה!"

לפני החתונה הירשו למישפחת שיש להיפגש עם שרה ולכרר אצלה את רצונה. מתילדה שיש חששה פן ישאיר את שרה נגר רצונה לזון או ארם שאיתו תהיה אומללה, וביקשה לכרר זאת. היא שאלה את שרה מדוע ברחה עם הכושי. „זה מעשה הרוש אומץ-לב מבחורה ברוויה, ורציתי לדעת מדוע עשתה את זה. שאלתי אותה אם היא בהריון, והיא אמרה לי שלא. אבל היא לא ענתה ישירות על השאלה מדוע ברחה עם הכושי. היא אמרה לי שהיא מסכימה להתחתן עם כן-דורה עבד. שהוא בחור צעיר והיא מכירה אותו והוא בסדר". העידה מתילדה שיש.

לא ידענו ממי לפחד, ח'ליל ובנו החתן, עבד, שיכנעו אותנו כי הם רוצים בטובתה של שרה, וכי הסכנה נשקפת לה כן מאביה ואחיה. חיינו בפאניקה פן תבוא אמה של שרה ותעשה לה סקנדאל. מצד שני, אביה של שרה אמר לנו כל הזמן שח'ליל רוצה לפגוע בו וכי ייקו לשרה. האב אמר שהוא אומ' גם אינו רוצה לקבל את שרה, אבל הוא לא רוצה שיפגעו בה, העיד דני שיש. המישטרה ביקשה ממישפחת שיש לשמור על שרה, עד שיימצא בית לזוג הצעיר, ועד אז לא לתת לה לצאת מה' בית לבד, פן תיפגש שוב עם הכושי, ולא לתת לה לצאת עם איש מבני מישפחתה מלבד בעלה, פן יפגעו בה.

תשבץ העולם הזה

2590

מאונך:

(1) המקום הנמוך בעולם; (5) קריאת שבה לבורא עולם (ועל זכיה באירועיו); (10) יושר; (11) יום-טוב; (13) שיר ישראלי כאחת מתחריטות האירועים; (14) חזר; (15) כתב שחרור מנישואין; (16) כחש; (18) אל מצרי; (20) חיות השממות; (21) שם סרט של ודי אלן; (22) דבר סתר; (24) פספטי סרק; (25) איבר הדבור; (26) אופנה; (28) די, מספיק; (30) מר רגה בסולם; (31) מפריד בין האר' למלכה בתיאטרון; (32) בכור רגל, וגם בפנינסים; (34) קול נשי בזמרה; (35) חבר נבחרים בראש אגודה; (38) עובד; (39) אות הנצחון; (41) בן-בקר המכשיר להרכבה; (42) צמח טבול, מוכר גם בשם „מטה אהרון"; (43) עומד לנפול; (45) אמו של שמשון; (51) תנועה במים או באויר; (52) מפתח; (54) גמול על מעשה רע; (57) שוקת; (61) איש שיבה; (62) בעל חיים וכינוי למוגילב; (64) מלת תנאי; (65) שמו הקדום של חודש אייר; (66) ענף; (67) תרופה; (69) חיות התחבורה של תיבעל; (70) בגל' גל המולות; (72) פזיזות, קלות דעת; (74) מפל מים; (75) רכוש רב; (77) רצח; (78) חפון; (81) תחנתו האחרונה של משה רבנו; (83) תבולל בעין; (85) קינה, תאניה; (86) אבן טובה, קשוח; (88) כנף הבגר; (89) כשופים; (91) נכון, אמיתי; (93) יחד, חברה אחת; (95) „ויפטר"; (96) בעל החיים המשמש כקרבן עולה; (98) מכין הקמח לאפיה; (100) תאר כבוד לאמוראי בכלל; (102) צדיק תמים היה בדרותיו; (103) בנו של 102 מאונך; (104) אחד מראשי מר' שלט ישראל; (105) עירוב משק אות.

מאונך:

עמה על ההכרה השניה ואילך; (27) מחבר „רומי וירושלים" (ש"מ); (29) שילם לו כפעלו; (30) כמות, גודל; (33) פרוט; (34) מחזאי ישראלי מחבר „האדמה הזאת"; (36) האות ד' בא"ב היווני; (37) ענק; (40) מקוה מים רחב ידים; (41) פרייבסר; (44) ילדים פעוטים; (46) מסמר שראשו כפוף; (47) בוסתן; (49) בליטה בקרש התקעת בחריץ הקרש השני; (50) עמק בארץ; (53) אר' כיון; (54) נרתע; (55) מרה עתיקה; (56) יד, זרוע; (58) תכלין; (59) פסדה; (60) תנועת מחתרת בארץ

(1) הצלע הארוכה במשולש ישר-זווית; (2) מפקד מחלקה (ר"ת); (3) אביוז תפירה; (4) מידה קדומה לנוולים; (6) כח חיוני בצמח או בחי; (7) מלך שספיר, אביהן של רגן גונריל וקורדליה; (8) קיים; (9) אר' העולה מן הפה; (12) כלי לאיסוף אשפה; (15) נהר קרוש להורים; (16) חלק של מאכל; (17) שמו של יושב בארץ ע"ש שידבר קטן; (19) מכת מצרים; (20) משקה שמקורו בסין; (21) הרוח הרעה במחזה „פאוסט" של גתה; (23) רשע; (24) לנו (ארמית); (26) ברקוק — והט

אביגיל ינאי

איתן עמיחי

הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים. העשרת המלץ 1987

רחת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 • טל. 5-6-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

פניתי הנצחית הדדונה

פניתי המזרח הרחוק - 34 יום

הודו נפאל - תאילנד - מלזיה - סין • טיוואן • יפן

המחיר הרחל מ-3995\$ תוכנית ומסלול בלעדי

הרשמה אצל כל סוכני הנסיעות

גילי פורן:

„אני בעד חוק כללי לביטוח גירושין!“

ביום עיון שנערך באוניברסיטת תל-אביב, סיפר הפרופסור יוחנן פרס כי במחקר שערך הסתבר שיש ירידה משמעותית ביותר ברמת-החיים של ילדים להורים גרו-שים. הפרופסור פרס הציע להנהיג בארץ ביטוח-גירושין.

גירושין

שאותו ישלם כל זוג מתחתן, וכך יהיה מבוטח במיקרה של גירושין.

גילי פורן, גרושה, מגדלת את בנה לבדה במשך חמש שנים. בעוד שבועיים היא תינשא מחדש. שאלתי אותה מה היא אומרת על העניין, כגרושה המגדלת ילד לבד וככלה חדשה.

זה נראה לי רעיון נכון מאוד לבטח את ילדיך בעניין זה, אבל זה לגמרי לא פשוט.

● מה לא פשוט? את עומדת להינשא בעוד שבועיים. האם היית מציעה לחתנך לעשות ביטוח כזה?

לא הייתי מציעה לו, כי כעת אני בכלל לא מעלה על דעתי שאי-פעם נתגרש.

● ואילו הוא היה מציע לך ביטוח-גירושין היום? הייתי נורא נעלבת.

● אז מה הסיתרון?

נדמה לי שלא צריך להשאיר את זה לשיקולם של זוגות צעירים ומאוהבים, העומדים להינשא, ושאינם מעלים בדעתם שאי-פעם יתגרשו. חתימה על הסכם כזה, מרצון, יכולה לסלק את הרומנטיות. אבל מצד שני, אילו היה חוק של ביטוח-גירושין, כל אחד היה מקיים את החוק מבלי לחשוב איך זה נראה. כן, נראה לי שהפיתרון האידיאלי הוא שיחייבו את כולם בביטוח-גירושין. אז נוכל להיות גם מבוטחים וגם רומאנטים. (דניאלה שמי)

תמר סטמצקי:

„זה לא גן-חיות שבו מסתובבים חופשי!“

בעיתון הארץ פורסם מיכתב למערכת של הד"ר אנדרה מנשה, יו"ר האגודה הישראלית נגד ניסויים אכזריים בבעלי-חיים. הוא מדווח בו על 20-30 קופים המוחזקים בבית-החולים תל-השומר למטרות ניסויים, בכלובים שבהם אינם יכולים בכלל לזוז. למיכתב מצורפת תמונה של הקופים בכלובים המניאטוריים. פניתי אל בית-החולים תל-השומר כדי לקבל תגובה, ודיברתי עם הד"ר תמר סטמצקי, מנהלת המעבדה הווי-רולוגית.

● ראית את המיכתב שהתפרסם בהארץ? כן, ראיתי, אני לא יודעת על מה הוא מדבר.

● אולי תעזבי את מה שהד"ר מנשה כותב. מה את אומרת על התמונה המזעזעת הזאת? אני לא יודעת איזו תמונה מעוותת הם נתנו שם.

● גבירתי, התמונה מונחת לסניי. רואים בה כלובים קטנטנים, ובהם קופים. אין מקום לקוף לזוז בתוך הכלוב הזה שבו הוא יושב — כך אני מבינה מהכתוב — כחודשיים ימים.

בעלי חיים

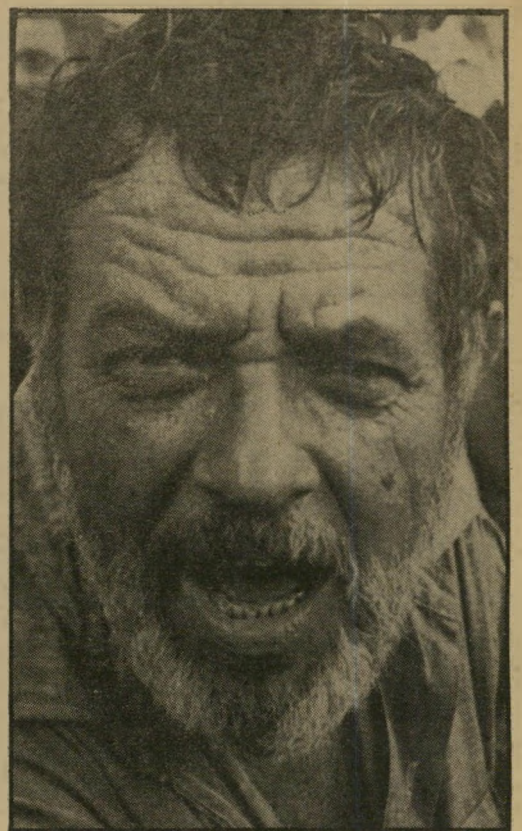
אצלנו זה לא גן-חיות שבו יש לכל בעלי-חיים יכולת להסתובב חופשי. בית-החיות שלנו עובר בתנאים הנדרשים לחיות-מעבדה. הכלובים עומדים בסטנדרט, ואנחנו לא חורגים ממנו.

● איך יכול להיות שהסטנדרט הוא, שבעלי-חיים לא יכול לזוז ממקומו?

אנחנו לא קבענו את הסטנדרטים. קנינו את הכלובים מוכנים. מלבד זאת, יש עלינו ביקורת של משרד-החקלאות, ויש טיפול וטרינרי צמוד, ואף אחד לא בא בטענות. (דניאלה שמי)

קופי ניסיונות: התעללות

דן בן-אמוץ:

„אסור לקבל כסף של משלם-המיסים!“

בעמוד השני בספריו של דן בן-אמוץ מופיע תמיד המישפט „סיפירות-ההשאלה שודדות, בעזרתך, את פרי עמלם של סופרים ומו"לים“. עכשיו שונתה עובדה זו. נודע כי סופרים יקבלו תמלוגים על השאלת סיפוריהם בסיפ-ריות, וגם נודע כי נשלחו כבר המחאות לסופרים שאת סיפוריהם מרבים לקרוא.

שאלתי את דן בן-אמוץ אם הוא מרוצה עכשיו, ואם כבר קיבל את ההמחאה שלו.

כן, אני חושב שאני מרוצה שהסופר יקבל את מה שמגיע לו. אני לא קיבלתי המחאה, כי כדי לקבל את הכסף צריך למלא איזה טופס ואת הטופס יכול למלא רק מי שחבר באגודת-הסופרים. אני לא חבר באגודה, מתוך עיקרון, ולכן אצטרך עכשיו ללכת ולברר מה קורה עם הסופרים שאינם חברים באגודה, ובכל זאת

סופרים

משאילים את סיפוריהם וקוראים אותם. באותה הודמנות גם אכבר כמה כסף כבר מגיע לי.

● אני מבינה שהכסף נשלח לסופרים ממישרד-החינוך-התרבות. אולי תברר שם?

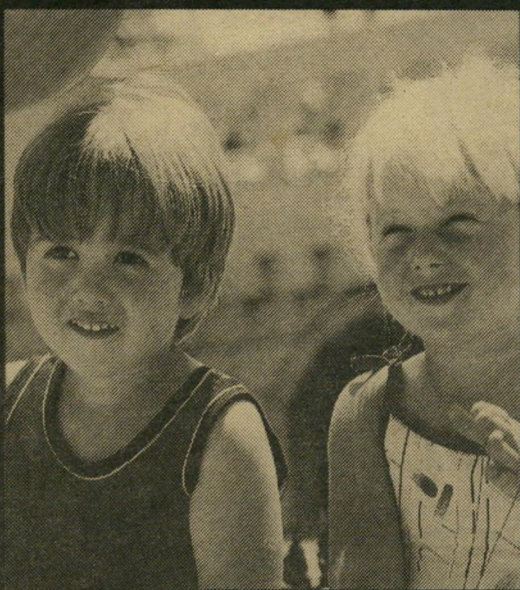
זה עוד דבר שאני רוצה לברר. מה פיתאום מישרד-החינוך? הכסף הזה צריך להגיע לסופרים מהסיפריות, ולא שוב מתקציב משלם-המיסים. אם יסתבר שזה מתקציב משלם-המיסים, אני אסרב לקחת את הכסף. זה אבסורד ששוב מעבירים כסף מכיס לכיס!

● לא סוד הוא שחלק מהסיפריות מסובסדות על-ידי הממשלה. אז מה ההבדל?

קודם כל, יש סיפריות פרטיות. אבל גם האחרות פשוט צריכות להפריש אחוז מתוך ההכנסה שלהן. אנשים שואלים ספרים, ומשלמים עבור זה. אז חלק מהכסף שהקוראים שילמו יילך לסופרים. זה הסידור הנכון.

● נניח רגע לכסף. אתה לא חושב שהסידור החדש הזה יכול גם להעליב כמה וכמה סופרים? אם אתה מוגלה סיתאום שהציק של חברך, סופר פלוני, הרבה יותר גדול מהציק שלך, לא תסתובב מדוכדך כמה ימים?

לא. באמת לא איכפת לי כמה יקבלו האחרים. אני רוצה לקבל בדיוק מה שמגיע לי. כבר עכשיו ברור לכולם, שהכי הרבה כסף יקבלו סופרי-הילדים. (דניאלה שמי)

סרטי צילום פוג'י

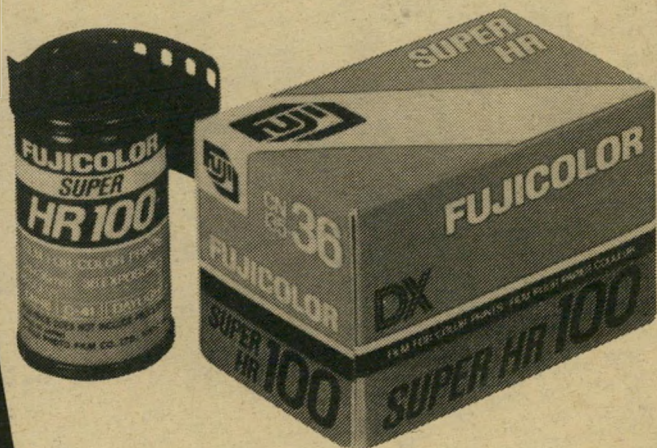
עם כל קניה של סרט צילום פוג'י
SUPER HR תקבל בשמחה אלבום
תמונות חינם (לבחירתך 4 תמונות
שער שונות).

פוג'י SUPER HR סרט הצילום שפרץ
קדימה והשאיר את כל מתחריו
מאחור.

פוג'י SUPER HR - סרט הצילום
של הצלמים המקצועיים.

פוג'י SUPER HR סרט הצילום
שלך - מהתמונה הראשונה.

אל תשכח לדרוש את האלבום
בזמן קנית הסרט.

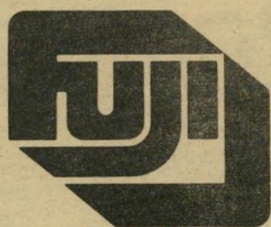
FUJICOLOR
SUPER HR 100-400

FUJI FILM

אלבום תמונות חינם

עם כל סרט צילום של

פוג'י

צלם פוג'י ואתה בתמונה

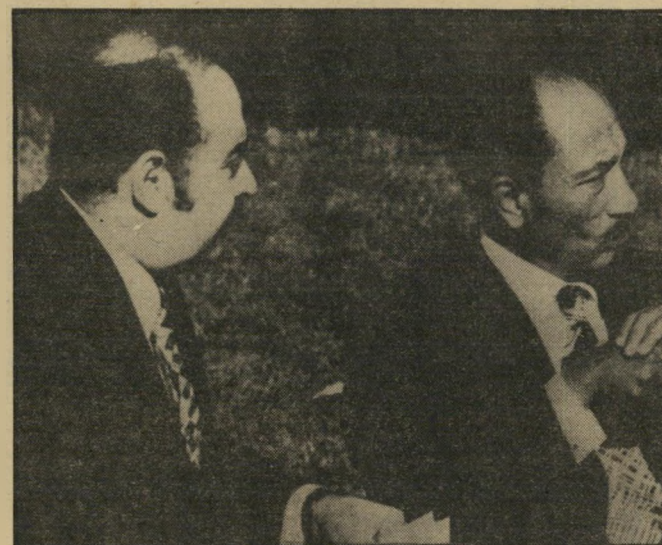
חברתו של מרדכי וענונו כותבת לכתבת העולם הזה ומספרת על המשך מאבקה

מיכתב מג'ודי

מצטערת על שלא כתבתי מייד אחרי שחזרתי לארצות הברית. אני ממשיכה בלימודי. וכותבת למוטי כל שבוע. אני מקבלת מיכתבים ממוטי בערך פעם בשבועיים. זה מאוד מצער אותי שער היום לא קיבלתי רשות משילטונות הביטחון או מבית המישפט לבקר את מוטי פניס-אלפניס, מיכתבים אינם מספיקים, ויש כל-כך הרבה מיגבלות בתיק שורת עליידי כתיבה במקום דיבור. בדקתי בינתיים כמה עניינים, ודיברתי עם עורכרדין על עניינים מסויימים. שוחחתי עם עורכרדין אחד בווינגטון, המייצג אדם כשם שמואל לווינג מוריסון. מוריסון הוא אדם

לפני חודשיים ביקרה ג'ודי זימט, חברתו של מרדכי (מוטי) וענונו, בישראל. בתיקווה לבקרו בכלא. אולם למרות נסיונותיה הרבים של עורכרדין אמנון זיכרונני להשיג אישור לביקור כזה לא הסתייע הדבר, וג'ודי חזרה לארצות הברית, מתוסכלת ומרירה. בערב האחרון שלה בישראל ריאיינתי אותה עבור העולם הזה (4.2.87). כאשר הגיע צלם-המערכת, ציון צפריה, לדירה כדי לצלמה, קיבלה בעלת-הדירה התקף כעס וחרדה, וסילקה את ג'ודי מדירתה. בעיניים דומעות, כשכדיה מיווהרה כבדה, הצטרפה ג'ודי אליי, ולנה כלילה האחרון בביתי. ליוותי אותה

(המשך מעמוד 87)
בכספת בבנק שווייצרי. במיקר שהצד האחד יבגוד בצד השני, או יחזור בו מהסכמתו, יוכל הצד השני למסור את המיסמך לאמצעי-התיקשורת. ממשיך חאשוגי: "חזרתי לתוניס, מסרתי לערפאת דיווח מלא על שיתוף-החלטה אצלו התרשמות עמוקה. הוא נדהם מכך שקיפאון, שנמשך שני דורות, למרות הלחצים הדיפלומטיים של תריסר ממשלות, ניתן לשכירה עליידי סידור של הפקרת מיסמכים בבנק, הנעשה בכל יום בעולם-העסקים".
אולם ערפאת הוסיף שעליו להי וועץ עם המלך חוסיין, ולחשוב על כמה היבטים שלא חשב עליהם קודם לכן, כאשר הסכים "באופן עקרוני". סיכם חאשוגי: "תגובתו היתה חיובית בעיקרה, אבל חשתי כי הסיכויים

מיליארדר חאשוגי עם סאדאת. סאדאת הכניס את בגין לפינה!

להגשמת הרעיון שלי הם פחות מ-50 אחוז".
חאשוגי התווכח עם ערפאת. זה הסביר את בעיותיו הפנימיות, את היחסים הפנימיים באשף ואת כוחו של קבוצת קיצוניות. חאשוגי אמר לו, כי אל לו להתחשב במיעוט קיצוני זעיר, שמה יאבדו הפלסטינים לצמיתות את הסיכוי לזכות בבית.
"נראה כי טיעון זה עשה עליי רושם, כי הוא חוזר ואומר שאם הישראליים מוכנים באמת (הרגשה במקור) לשוחרת, היא ייסגש איתם. הוא מוכן אף להיסגש עם פרס בפומבי".
"אמרתי לו שפגישה פומבית אינה דרושה. די בחתימתו על הסכם, לצד חתימתו של פרס על הסכם מקביל. מאותו רגע והלאה יוכלו הוא ופרס לטפל בבעיותיהם הפוליטיות הפנימיות בכל דרך שירצו. הם יוכלו להשתמש כראות-עניניהם במיסמכי הביטוח שיהיו מופקדים בבנק השווייצרי".
ערפאת היסס מעט, אך אחרי-כך הסכים באופן ניסיוני להמשיך בדרך זו. הוסכם שהשניים ייפגשו שנית כעבור שבועיים, אחרי שיחה נוספת של חאשוגי עם הישראליים.

טמיר בא וחסל

הדופיע על הבמה שחקן חריש: אברהם (אברהם) טמיר, אז מנכ"ל משרד ראש-הממשלה. פגישתי הבאה עם הצד הישראלי היתה עם הגנרל טמיר, שפרס שלח אותו לקאהיר להיפגש איתי. "אומרים על טמיר שהוא הפילוסוף של מיפלגתו. הוא התגלה כאיש אינטליגנטי, שיש לו הבנה מפותחת של כל הסיבוכים של הבעייה, ושל הבעיות האישיות של כל המעורבים בה".
כך דיווח חאשוגי: תגובת טמיר על תוכנית, להפסיק ב-בנק שווייצרי שני מיסמכים הותומים, היתה כי אל לנו "לשי

ג'ודי זימט (מחזיקה בתצלום של וענונו) "אנחנו אוהבים אחד את השני ואף אחד לא יכול לקחת זאת מאיתנו!"

שעבר עבור ממשלת ארצות-הברית, ושמסר מידע מסווג לשבועון ג'יינס דיפנס ויקלי. זהו שבועון אנגלי היוצא לאור על רקע אידיאולוגי. בניגוד למה שקרה למוטי, מוריסון היה רק יום אחד במעצר, ומאו הוא נמצא בביתו עם מישפחתו, ומתעסק בעתיקות. הוא מחכה למישפט. אם יימצא אשם, הוא צפוי למכסימום שנתיים מאסר (אני לא חושבת שהוא ייכלא בכידור). סניגוריו מטפלים בתיקו חינום.
אני שואלת: היכן הצדק במישפט הישראלי? היכן זכויותיו של מוטי? מדוע הוא נענש בלי מישפט? מדוע הוא נידון כבר על-ידי הקהל והעיתונות? המאמר בצידו השני של הדף מעלה שאלות שונות ומנתח בעיות אחרות.
אני עושה ככל יכולתי כדי להקל על מוטי, ולהבטיח שהוא יקבל מישפט מלא. אני אוהבת אותו מאוד והוא יודע זאת. אף אחד לא יכול לקחת זאת מאיתנו לעולם.
תודה רבה לך על מיכתבך, אני מקווה שאת מרגישה טוב ומצליחה בעבודתך.
ברכות לבכיות ותודה רבה, שלך, ג'ודי זימט.

בבוקר לנמלה-תעופה, והיא אמרה כי לעולם לא תעזוב את מוטי.
מאז שחזרה לארצות-הברית, פעלה ג'ודי רבות למען וענונו. היא הקימה קרן להגנתו המישפטית, והיא מחכה בכיליון-עיניים לרגע בו יינתן לה להיפגש עם העציר השמור ביותר בישראל.
המיכתב ששלחה לי, ואשר התקבל השבוע, כתוב בכתב-יד ילדותי ועצבני על צידו האחורי של מאמר שהתפרסם בשבועון האמריקאי הליברלי ניישן. ב-27 במארכ 1987. כתוב המאמר, כריסטופר היטשנס, משווה את גורלו של וענונו לגורלם של ג'ונתן פולארד וג'ון דמיאניוק. הוא טוען כי וענונו, שהיה, לדבריו, נושאי-דגל ולא מרגל, מקבל פחות זכויות מפולארד ומדמיאניוק גם יחד. הוא קורא לתרום לקרן שהקימה ג'ודי עבורו.
להלן מיכתבה של ג'ודי: אילנה יקרה, תודה רבה, אם כי מאוחרת, על עזרתך לי באותו לילה, לפני שעזבת את ישראל. הייתי עסוקה מאז בהרבה דברים, ואני

(המשך מעמוד 6)

בשעת הצות נסענו למיסעדה איי טלקית בקומו. שם כבר המתנה לנו שאר החבורה מארחת-הצהריים.

הזמן עברנו חדר פרטי לסעוד בו. האשוגי, השוחר לשלמות, הזיו או תנו שוב ושוב מסביב לשולחן, כך ש' יישבו גבר לצידה של אשה. זה לא הסתדר בסיבוב הראשון, גם לא בשני. האשוגי לא איבד את סבלנותו, ואנחנו המשיכו לחוג סביב השולחן, עד ש' שכנו לשביעות רצונו של המארח.

ליד השולחן, בין צדפות לפירות אכזזיים, המשיכו לצלם ולהצלם.

האשוגי, שהכחיש עד אותו הרגע שטרם לחקור אודותי בטרם טילפן לי ביתי, פלט, כטוב ליבו ביין, פרטים מ' קורותי. אחריכן, כילד שנתפס ב' קלקלתו, התחיל לצחוק ולקרוץ לעב' רי.

בשעה 2 לפנות-בוקר שכנו למלון.

האשוגי, שניסה לשכנע אותי במשך יומיים שאין לשבת כשרגליי מונחת זו על זו — "זה מגביה את המותן הימנית שלך מעל השמאלית. זה יפריע לך ללדת!" — הועיק את שני רופאי כרי לשכנע אותי באמיתות דבריו. תוך כדי שהוא משווה כיכולתם של רופאיו, הודיע לי אחד מהם שכתוצאה מצורת ישיבתי, "האלגנטית, אך הבלתי-ברירה", אכן גבוהה מותני הימנית במילי-מטר לערך ממותני השמאלית. הפמל-יה החליטה ברוב קולות שיש להחזיר את המצב לקדמותו.

מחאתי לא הועילו. האשוגי נכנס לאמביציה. הוא חיבר שלושה שולחנות כלובי של המלון, נשכב לאורכם ובי' קש מרפאיו שדיגמו את המתחה בו, כדי לשכנע אותי.

מתיחת עצמותי של האשוגי הש' מיעה קולות נוראים, שרק הרתיעו או' תי יותר.

לבסוף, אחרי לחצים כבדים, הגיע תורי. המתיחות למיניה הונצחו בצלוי לירי.

לפתע טילפן אליי אחד מחבריי מ'שראל. האשוגי, שהחליט שאין להפריע למלאכת-הקדוש של רופאיו, אצ'רץ ודבר עם ישראל במקומו.

יום חמישי: גורבניפאר לא ידע

קבענו שניפאר בארוחת-צהריים. בשעת-צהריים ירדתי למיסעדה-ה' מלון. בטרם פגשתי את האשוגי, פגש' תי את פמלייתו.

אלה שאלו אותי שאלות תמוהות כ' גון: "האם את כבר ארוזה?" או "היכן מ'זודותיך?" דקות מעטות אחריכן בישר לי חא' שוגי חגיגתי: "את באה איתנו לפא' ריס!"

הסברתי לו שתיכננתי חופשה באי' טליה, ואין להשיג כרטיסי-טיסה ליש' ראל בגלל הפסח הקרב. מערכת העו' לם הזה השיגה עבורי בקושי כרטיס מאיטליה לישראל.

האשוגי ביטל את דבריי במחיידי. עוד לא סיימנו את שיחותינו. הוא הכ' טיח שאם קשריו לא יועילו בהשגת כרטיס מפאריס לישראל — הוא יטיס אותי חזרה לאיטליה במטוסו הפרטי.

כעבור כמה דקות היינו בדרכנו לנ' מלידת-העופה במילאנו, שם המתין לנו המטוס הפרטי המפורסם. לאמיה, אש' תו, נותרה בוילה-דיסטרה.

קבלת-הפנים בנמל תאמה את מי שיש ברשותו מטוס פרטי כה ידוע. עטפו אותנו במיטריות כדי שלא נישב חלילה כגשם. והיו מזועזעים ממש מ' יוזמתי לנסוע למטוס באוטובוס רגיל עם עמר, מרחק של כמה עשרות מט' רים.

אנשי-הנמל צפו כחאשוגי ובי', כש'

אנו מזנקים לאוטובוס עמוס בנוסעים רגילים. הם היו המומים מגורל-המע' מור, או מקטנות.

המטוס עצמו דומה לכל דבר בעולם פרט למטוס — השטיחים העבים ה' מרפרים אותו, המיקלחות הגונות, חדר-ריה-השינה המפורסמים שלו.

בעוד האחרים מתרווחים על הספות הרכות, ומזמינים סרטנים ושאר מעד' נים, ישבנו, האשוגי ואני, בחדר-הע' בודה במטוס. זהו חדר קטן, המכיל שולחן רחבי-מידות. בשולחן, כמו בש' אר השולחנות והמרפרים במטוס, שקר' עים מקומות להנחת כוסות-המשקה וצלחות-האוכל, כדי שלא ינועו בטיסה.

את ההמראה והנחיתה לא הצלחתי אף לחוש. רלתות המטוס נפתחו באר' רחפלא כשסיימנו את עבודתנו. מאוחר יותר הסתבר לי שהמטוס נחת כ-20 דקות קודם לכן, והכל המ' תינו עד שאסיים את עיסוקיי.

מכאן נסעה הפמליה לבתים ולבת' מלון ברחבי פאריס. את מיטעני שלוחו כבר לחדרי בבית-מלון, שהזמן עבר, ואילו אני ליוותי את האשוגי לבנק הסעודי, שם המתינו לו הכל, מכיוון שאיחר לשיבה.

נפרדנו בפתח הבנק וקבענו להיפ' גש בהמשך הערב.

בשעת ערב מאוחרת הגיע רופאו של האשוגי, ללוות אותי לביתי.

שם שהה גם מנוצ'אר גורבניפאר, איש-העסקים האיראני המפורסם מפר' שת-הנשק האיראני. הוא שב באחרונה מביקור באיראן. האשוגי הסביר לי בכ' ריחות-הרע, שבעצם מסתבר כי גור' בניפאר שימש כ-מרגל איראני, עוב' דה שלא הפריעה לשניים להיוותר חב' רים.

גורבניפאר הפקיד את גופו בידי ה' אמינות של מעסו האיש של האשוגי. האשוגי תכנן עימי כיצד אפגוש את גורבניפאר, מבלי שהלה יירע את זהותי. ואכן, יש להניח, שעד לשובי ארצה נותר גורבניפאר — איש מעניין ביותר — בחוסר-ידיעה. ודאי סבר ש' אני אחת מאותן נערות הסובכות את האשוגי. מן הסתם התחזקה אצלו סברה זאת כשהאשוגי החליט לוותר על נוכ' חותו בארוחת-הערב במיסעדה רוסית מפוארת, ולבלות עימי לבד.

עדנאן האשוגי אינו מאמין באלמו' ניות. הוא רואה שהכל יידעו מיהו ומהו בכל מקום שאליו הוא מגיע.

כבר לפני המיסעדה המתינו לנו אנשים כשבידיהם מיטריות, לסוכך ע' לינו מפני הגשם.

בתוך המיסעדה זימרו להקות צוע' נים ומהגרים מרוסיה. הזמרים והרק' דנים ידעו בדיוק לאיזה כיוון כראי לשיר. ואכן, שטרות-הכסף מידי האשר' גי לא איחרו להגיע.

בעוד שהכל סברו שאני אמריקאית, הפתיע האשוגי וביקש מהכנר הצועני, שזימר כבר שעה ארוכה לכבודי, לשיר שיר בעברית. הכנר נדהם, אולם מייד התאושש ופצח בהבה נגילה.

אחרי שיר נלהב נוסף באיריש, הוא הועיק חבר אחר מלהקתו. וזה פצח כ' התרגשות בירושלים של זהב. שאר הסועדים עקבו בדריכות.

השעה היתה כבר שעת-בוקר מוק' דמת. היינו מלאים בקאוויי, וורקה ר' שמפניה. האשוגי קם לפתע, נטל את זרועי והוביל אותי בריצה לרחבת-ה' ריקודים, למחאות-כפיים של כל הסר' עדים והזמרים, ולצלילי אני רוצה לר' קוד מגבירתי הנאוה.

כששכנו לשולחנו, הוא סימן בידי לצועניה קשישה, בעלת שיער ארוך. זו ישיבה לצידנו, נטלה את כף-ידי, ולפתע החזירו פניה, והיא החלה לרעד. על כל שאלותי ההיסטריות ענתה באורח מיסטר-רמזעבון.

אחרי שורה ארוכה של מחמאות, הר' דיעה לי בטון של כישוף: "גברים רבים רודפים אחריך, אבל מי שאת תאהבי... אני לא יכולה לאמר לך... יקרה אסון... את מנהלת חיים מאוד מסוכנים... אני לא יכולה לאמר לך בדיוק... תשמרי

על עצמך... אני לא יכולה לפרט, אבל את יכולה לתקן את עתידיך. אני לא צועניה רעה... תשמרי על עצמך..."

בשלב היסטרי זה, מצירי, היא קיב' לה רמו להסתלק. נרמה לי שגם נרחף שטר-כסף לידה. זה לא הפריע לה ללחוש לי מאוחר יותר, כשנשטנו את המיסעדה: "את מאוד צעירה. תשמרי על עצמך!"

אנשיו של האשוגי ניסו לשכנע או' תי שהצועניה מוכרת להם היטב, והיא סתם ארטיסטית."

משראו שלא נרגעתי, ואולי מסיבה אחרת, הוחלט לקחת אותי למחרת לי' קדוש הנערץ על האשוגי, ההודי בעל הכתם האדום על המצח.

דירתו הפאריסית של האשוגי היא בת כמה מילסנים. תמונות מקוריות תלויות על הקירות, וצוות-עובדים מסור מסתובב בה. על חדר-האורחים חולשת תמונת-דיוקן של האשוגי האב, איש נשוא-פנים, בעל הבעה סימפטית, על-פי התמונה. "הוא נראה לגמרי יהודי..." התלוצץ עימי האשוגי. האב היה ממוצא תורכי.

יום שישי: קדוש, קדוש, קדוש

אחרי בילוי ממושך ומתיש בנמל-התעופה שארל דה-גול, בניסיון כושל לשוב ארצה, הגיע האשוגי לבית-המלון שבו התגוררתי, כשפיו מלא התנצלויות על שעזרתי לא היו מסוגלים לארגן את שיבתי ארצה כמובטח. הדיבורים על המטוס הפרטי נפסקו באורח-פלא. רק, בשלב מאוחר יותר, שבו פקעה סבלנותי, הורה כי "המלך" (מלך סעודיה, פאהד) הגיע למארכלה שבספרד, וחאשוגי העמיד לרשותו את מטוסו לכמה ימים, לי' שימתו הרבה של המלך — ולאכזר' בתי. כפיצוי, ואולי כפיצוי על הצועניה מליל-אמש, לקח אותי האשוגי אל הקדוש הצמוד שלו, שרי צ'אנדרה סוואמי מאהאראג'.

הקדוש נחת נחיתה קלילה בפאריס, בין ייעוץ רחוק לראש-משלשלת זאיר ובין שיחות עם שאר גדולי-העולם.

הוא שוכן בדירה נינוחה ביותר באזור מהודר של פאריס. חאשוגי הורה לי לשלב את כפות-ידי ולקוד קירה קלה לפני הור' מלכותו. אין להעלות על הדעת ללחוץ את ידו.

גם הקדוש נמלא הערצה בנוכחותו של האשוגי. העיקרון הוא, כנראה: גדל אותי, ואגדל אותך.

הוכנסתי בחדר-הקדוש להתייחות עם הקדוש. הוא ישב, כשרגליו הג' דולות-גדולות מסוכלות בישיבה מיד רחית, עצם את עיניו וניסה להתרכז, תוך כדי שהוא מנענע את ראשו וגופו.

הייתי מרותקת לנקודת-הצבע הא' דומה שעל מצחו, ותהיתי כיצד השיפ' שופים שידו מבצעת במיחצו אינם פוגמים בצבעה.

הקדוש ביקש ממני לבחור במיספר הראשון העולה ברעתי, מ' ועד 9, ואחריכן — את השני. היה לו קצת קשה להתרכז, שכן היתה שעת בין הערביים, ואילו הוא זקוק לאוריום. בכל זאת, יש לציין, תיאר באוזניי במדויק כמה אירועים בחיי.

באשר לעתיד — האשוגי תיאר לי אותו כ-איש אפטימי."

האופטימיות שטפה אותי כשיצאתי — ליתר דיוק, ריחפתי — מחדרו. בין השאר ניכר כי בגיל 42 אהיה ראש-משלה או שרה בכירה.

לקדוש שלנו יש גם שאיפות פור' ליטיות, אבל זה סיפור אחר.

כסך-הכל הוא איש נחמד. בשעת' לילה מאוחרת, כשטילפן חאשוגי כרי להיפרד ממני, שאל כיצד התרשמתי מהקדוש. כשהתמוגגתי, כמצופה ממני, קטע אותי בפליאה: "מה, את מאמינה בזה?"

ניצה בין בתה והשגריר יוזף
מכונת דיפלומטיה

הרומן הלוהט ביותר בעיר

ניצה מעוז
שערוריות, גירושין, טראגדיה

שלמה ואילנה: משבר זמני?

אמרגן צח בין אילנית ואילנה
אשה א. אשה ב.

גבר על המשבר, מה גם שהוא עלול לפגוע בו מבחינה כלכלית. שלמה צח השקיע הון עתק בקידום אשתו. שינוי תרמית לכיוון שערוריית תי עלול לפגוע באילנה כזמרת. בכל מיקרה, שלמה ימשיך לנהל את עסקיה של אילנה, כפי שניהל את עסקי אי-לנית במשך 20 השנים האחרונות.

אשתו הנוכחית, אילנה, כמלחינה. במסכת יוסי-הולדתה, במיסבאה, הורתה אילנה שהיתה זאת השנה הק' שה ביותר בחייה. מלבד הקשיים האי-שיים שלה, כאדם וכזמרת, אף עברה ניתוח גינקולוגי מסובך, שבדוראי לא תרם להעלאת המוראל המישפחתי. ידידי המישפחה מקווים שהזוג ית-

היתה מוכנה להסתפק בתפקיד של עקרת-בית, והחלה במסע-שינועם ל-כיוון של הופעות. הבעל האוהב היפנה את אשתו לטיפולו של סביון צבר, שעי-כר כעוזר במישורו.

המבקרים לא יצאו מגדרם, וטענו שהיא חסרת אישיות כימתית, ושקולה צרחני ממרי. אילנה, שלא חדלה ממר-אמציה, שיכנע את בעלה לנסוע לצר-פת, שם היתה בטוחה בהצלחתה, כדור-ברת-צופתית. הזוג טס לצרפת, כשהוא מלווה במעבר, המלחין קובי אושרת. עם הגיעו לצרפת פתח שלמה מיש-רד-אמרגנות, ואילנה פתחה במסע-הור-פעות. עם הזמן החלו להגיע שמועות על ירידות שהתפתחה בין אילנה ו-מלחין צרפתי, שעזר לה בהלחנת אחד משיריה.

אחרי שהות של שנה חזר הזוג ארצה באופן מפתיע. עימו הגיע גלי-שמועות נוסף בדבר הקשיים בחייה-הנישואין של הזוג המוסיקלי. כדי להזים את השמועות, הפיק לה בעלה תקליט חדש, ואף קנה לה מע-רכת-הגברה מיקצועית ליוסי-הולדתה. שלמה, שטען כי בין שתי נשותיו אילנית היא הזמרת המוכשרת, הופתע באחרונה לגלות את כישרונה של

אילנית עם המהנדס נחום גת, וילדה לו את בנם עמיחי. הזוג התגרש ואילנית הכירה את עורך-הדין אלי טמיר, גרוש ואב לילדה מנישואיו לדוגמנית אנבל טמיר. הזוג המאוהב הקים אי-שם כהר-צליה תא מישפחתי ללא נישואין.

שלמה, שניחן בטבעית-עין יוצאת-דופן לגילוי כישרונות חדשים וריוור-חיים, הפיק שני להיטי-ענק, שזכו באירוויזיון: הללויה. בביצוע של גלי-עטרי, ואבא-ניבי, בביצוע של יזהר כהן ולהקתו. מישורו המשגשג היווה מקום עליה-לרגל לכישרונות שונים, ששאפו להתגלות.

בלי

שערוריות

אחד מאותם כישרונות צעירים היה אילנה אביטל, או נערה בת 16 ממוצא צרפתי, שבאה להיבחן כזמרת ליווי לזמר יזהר כהן. הברד-הגילים הניכר לא הפריע לשלמה לחזר אחרי העלמה הצעירה, שנענתה לחיזוריו ו-הפכה בשלב מאוחר יותר לאשתו ולאם בנו בן-דוד.

גם אילנה אביטל, כקודמתה, לא

האמרגן שלמה צח ואשתו, הזמרת אילנה אביטל, ניסו במשך החודשים האחרונים להדוף את גל השמועות העקשניות בדבר המשבר שפקד את נישואיהם, שמועות שהחלו לפני שנתיים, בעת שהותם של בני הזוג בצרפת.

הלשונות הרעות טוענות, שהנידבך האחרון בחומה המפרידה בין בני-הזוג קשורה באי-זכייתה של אילנה בתחרות הקדם-אירוויזיון לפני כחודש. הבעל, שהחל את הקאריירה שלו כמחלקת-בוועד-הפועל, נחשב כיום כאחד האמרגנים המצליחים ביותר ב-שוק הפרוע הזה.

שלמה בן-ה-44 עבר כיברת-דרך ארוכה עד שהגיע למעמדו הנוכחי. בראשית דרכו התפרסם כמחצית הצמר אילן ואילנית. אילנית — או חנה, כפי שהיא מוכרת בקרב ידידיה — היתה שאפתנית וקארייריסטית, ולא היתה מוכנה להסתפק בכותרת, "אשתו של שלמה צח". היא גרמה בעקיפין למש-בר, שהוביל לגירושין ידידותיים ביו-תר, כשהבעל-לשעבר ממשיך לנהל את עסקיה של אשתו.

אחרי גירושה משלמה צח, התחתנה

שלמה צח ואילנה
פגיעה במוראל

לאבד מערכו. היא פנתה לכיוון היבשת השחורה, וטסה לבופוטסואנה. מהר מאוד חזרה ארצה, כשהיא מל-ווה בבנייה-מקום, ושמועות החלו מס-תובכות בעיר על רומן מסעיר המתנהל בין הגברת מעוז לבין אחת הדמויות המפורסמות ביבשת השחורה.

מסתבר שניצה האלגנטית והעגלג-לה הרשימה למדי את האפריקאים, אך מסירות לא-ברורות דעך הרומן לצלילי הטאס-טאס.

ניצה, שעזר כוחה במוטגיה, נרתמה לכיבושן של ארצות אחרות, ובמהרה גילתה את שגריר האיטי בישראל, פרנק יוזף, שהגיש את כתב-האמנתו לנשיא-ישראל ביוני 1986, ואף הודו להצהיר שהוא מחפש כלה ישראלית. מאז הם ביחד.

בימים אלה נסע השגריר למולדתו, כדי לחגוג את חגי-הפסח בחברת בני-מישפחתו, וניצה נשארה בארץ בחברת בתה לורן, נכרה ומכוננת השגריר. טילפנותי לניצה כדי לקבל ממנה פרטים נוספים על הרומן.

דרינג... דרינג...
"הלו, את ניצה מעוז."
"מי מבקש אותה?"
"שולה יריב."
"היא איננה."

לחצם של הורי-החתן, ואימיהם לנשלו מהירושה, עשו את שלהם. הזוג אולץ להתגרש. לפני כארבע שנים וועזעה החברה התל-אביבית כשאלניור מעוז בת ה-19 נהרגה ביום-שבת לפנות-בוקר, בתאור-ת-דרכים מחרידה, כשהרכב שבו נהג ירידה, דני, התהפך בכביש הערבה.

בראיון חושפני ומועז (העולם הזה 8.6.83) האשים דני מעוז את ניצה, אשת-לשעבר, בהריסת המישפ-חה, ואף היפנה אצבע מאשימה לעבר מישפחת גולדמן.

ניצה כמעט גרמה לשערוריה, כש-דני גילה שז'אק תותח עומד להגיע ארצה ללווייה. דני מעוז ראה בו את האשם העיקרי בהרס נישואיו ובשר-שרת הטרגדיות שפקדו אותו מאז.

רומאן
הטאס-טאס
אך החיים המשיכו לזרום, ודני אמצא ניחומים בחברתה של מירה לב. שנודעה כאשת-שערוריות וכאהר-בת-לשעבר של כרוך אבו-חצירא, בנו של הבאבא-סאלי המנוח. ניצה חשה באותה עת שהארץ קטנה עליה, ובמק-ביל גילתה שהמטבח התורכי מתחיל

לארץ כשהיא עמוסה במיוזדות מל-אות כל טוב.

מעוז מול תותח

המשך לככב ברכילות. זמן-מה אחרי גירושיו הוא נישא, אחרי היכרות כבת-שעה עם זיוה שומרת, שהיתה מלכת-היופי של ישי-ראל בשנות ה-50.

הנישואין האלה החזיקו מעמד זמן קצר ביותר, ודני המשיך ברומן סוער עם שרה אלי. הרומן הביא לתיביעה מישפטית נגד דני. בתיביעה טענה ניצה שבעלה-לשעבר מכזבזב כספים על אוהבתו הנוכחית, שרה, תחת תלמוך כבנותיו. לטענתה הוא רכש עבור אוהבתו, שרה אלי, רכבי-יהלומים ששוויי 150 אלף דולר.

הסקנדלים המרובים היו גם נחלתן של הבנות. הבת הבכורה, אלינור, התי-אהבה באיתן גולדמן, בנם של היהלומן יחזקאל גולדמן ואשתו טוצי. מיש-פחתו לא איתן לא התלהבה מהרומן, כלשון המעטה. הקשר הביא לניתוח-היחסים בין איתן לבין בני-מישפחתו. דני מעוז ערך את טקס-הנישואין, ואף דאג לזוג הצעיר בראשית דרכו. אך

עושר, פירסום, אהבה וטרגדיה מהווים את המרכיבים.

תצלומים אינטימיים

ניצה מעוז החלה את הקאריירה שלה כאשת-חברה כשנישאה ל-אישי-בטיס ומנהל-החשבונות דני מעוז. הזוג הצעיר התגורר בוויולה הר-רה בהרצליה-פיתוח, בחברת אומנת אני-גליה בשם מים הייבי, שגידלה את שתי הבנות, אלינור ולורן.

הצרות החלו כשניצה התאהבה באיש-עסקים תורכי בשם ז'אק תותח. דני, הבעל הנבגר, שחש בשינוי שחל ביחסה של אשתו אליו, הפעיל סוללה של בלשים, שעקבו אחרי זוג-הנאהבים, ואף הצליחו לצלמם במצב אינטימי.

משפטי-הגירושין נמשך במשך ש-נים רבות, וגרם סבל ועוגמת-נפש לכל הצדדים, והותיר צלקות כבנות, אלינור ולורן.

אחרי הגירושין נמכרה הווילה היפה, וניצה עברה להתגורר בכיכר-המדינה, ולסירוגין בבתי-מלון יוקרתיים. היא הירבתה כנסיעות לחו"ל, וחזרה

רומן הלוהט ביותר בעיר מתנ-הל בימים אלה בין אשת-החברה ניצה מעוז ובין פרנק יוזף, שגרירה השחורה של האיטי בישראל.

ניצה נראית באחרונה כשהיא מת-רוצצת בכבישי-הארץ, נוהגת במכונית הדרוה בעלת לוחיות-זהויה דיפול-מטיות.

וכשהכבישים עמוסים מדי, מבלה ניצה בחברת השגריר במיסעדות-פאר, במסיבות ריפולומטים ובעיקר במוע-דו-היוקרה הנתגלית. נאמבר 1. מר-עדון החביב במיוחד על כל אוהבי הפרטיות והריסקרטיות. זאת, אולי, הסיבה שהעיתונות המקומית לא עלתה על עיקבות הזוג.

וכדי להימלט מסקרנים וחטטנים למיניהם, מתגוררת ניצה מעוז בקומה השמינית במלון גרנד ביץ'. חשבון שהותה שולם מראש.

ניצה מעוז, המוגדרת כסבתא וזהרת, כיכבה במשך 20 השנים האחרונות ברכילות הישראלית. אורח-חייה, אה-בותיה וגירושה מהווים חומר-גלם לאופרת-סבון ישראלית, שסממנים של

הורוסקופ

(המשך מעמוד 26)

ולא להתפתות לרכישות חדשות. אם אינך הכרחי או דחופות. גם אם הצליחו השוורים לחסוך סכום שמניח את הדעת, רצוי שישמרו עליו היטב. שנת 1987 תעמיד בפניהם הפתעות. לא תמיד נעימות. אם יש להם חסכוניות, יתכן שיצטרכו להשתמש בהם למטרות שהיום עדיין אינן ידועות. בכל מקרה, מצב זה ימשך עוד כשנה, ולאחר מכן יוכלו השוורים להירגע ולהנות משיפור במצבם.

מגורים

בתחום זה המצב שקט, אלא ש- בחודשים יולי ואוגוסט מצפה להם הפתעה. לפתע יצטרכו בני המזל לעמוד בפני עובדות מוזרות ובלתי צפויות. חלק יצטרכו לחפש לי- עצמם מקום מגורים חדש ואחרים יאלצו, או ירצו, לבצע שינויים בי- דירה עצמה ולארגן מחדש את כל צורת המגורים. אולם שינוי זה יהיה לטובה, ולמרות שיבוא בלי הכנה מוקדמת - יהיה רצוי וכדאי.

בריאות

תחום זה אינו צריך להדאיג. המצב די יציב. מי שסובל מבעיות מסוימות יצטרך להשלים עם כך גם השנה, אך בעיות חדשות לא צפויות. כדאי להקפיד יותר על הי- מזון שאוכלים השנה. קיימת ני- טייה להתיר את הרסן ולשכוח את הגבולות. מכיוון שבני המזל נוטים בדרך כלל להשמנה, כדאי שיקפי- דו יותר מתמיד וימעיטו בהנאות האכילה, או לפחות יצמצמו את כמות הדברים המתוקים והעשוי- רים בקלוריות.

בינו לבניה

שלוש תקופות מאוד סוערות ומרגשות צפויות השנה לבני המזל. שוורים שהרומנטיקה חשובה להם מאוד, מוכנים לוותר על דברים רבים, אך בכל הקשור לאהבה הם

שוורים אינם נרגעים עד שהם מוצאים את מי או מה שהם מחפשים

אינם נרגעים עד שהם מוצאים את מי או מה שהם מחפשים. להו- ציא את ילדי התקופה שבין ה-28 באפריל וה-2 במאי, שמצבם שונה משל השאר, לאחרים כדאי לנצל היטב את התקופות האלה: מה-17 במאי עד ה-10 ביוני, וכן ספטמבר, אוקטובר ונובמבר. באותם חוד- שים הם יהיו מאוד מושכים. אך מלבד זאת יהיו להם הזדמנויות רבות למצוא לעצמם בני-זוג הול- מים. לאלה שאינם מרוצים מבני- זוגם תהיה אפשרות לסיים את הי- יחסים ולהתחיל בקשרים חדשים. בריאים, קלילים ושמחים יותר. אין טעם להתעקש על קשרים קבוי- עים, רציניים ומחייבים. אם אי- נם מספקים. שנת 1987 מאפשרת ליהנות מיחסים שונים. קלים, נעי- מים ובלתי-מחייבים. איורור מ- סוג זה נוח להם, לשוורים, ורק לאחר שילמדו ליהנות מקשרים כאלה יוכלו להגיע לקשרים רצי- ניים, מחייבים וארוכי-טווח. אך לכך הם יגיעו רק בשנה הבאה.

סיפור קפקא

(המשך מעמוד 9)

מימסר העתיר עליו תוארים, היתה א- מונה שלמה בשב"כ. מה שגרם לו להסכים לבדוק את התיק היה אמונתם העיוורת של נכבדי העדה הצ'רקסית בבני-עדתם. הוא הס- כים לעיין בתיק, לא יותר. הספק החל מתעורר אצלו כשעיין ברשימות שהכין קוחן, כאשר ראיין את נפסו. לעומת ההודאה בעת חקירת השב"כ, היה משהו אותנטי בדבריו של נפסו, שסתר את ההודאה הקודמת. הדר החליט לנסוע לכלא הצבאי, שבו שהה נפסו, והתחיל לקיים עם הגי- אשם פגישות. נפסו לא מצא עצמו ככלא כתוצאה מחיסול-חשבונות. מקורבים לתיק מגי- דירים אותו כ-קרבן התקופה. התקופה היתה תקופת פיגועים ברצועת הביט- חון של סדר חדש בלבנון. נפסו שירת אז באר"ל (איזור דרום לבנון). מכאן החלה הרעה - מיפ- גשיו באיזור. מישוה סיפר עליו מידע שהחשיך אותו - לא משיקולי נקמנות, אך וראי שלא משיקולים של טוב-לב. המידע הגיע חישיקל לדי- השב"כ.

איך הסתדרו השופטים עם אי- התיאום שבין גירסות אנשיהשב"כ? פסקי-דין שלהם לא קבעו: זה דובר אמת, זה דובר שקר. תחת זאת לקחו חלק מעדות אחת, חלק מעדות אחרת ותפרו ביחד את הקטעים המתאימים, להערכתם. קביעותיהם, לאורך 200 העמודים, מפותלות ביותר. הם הסבירו מדוע סברו כך, ולא אחרת, ולאן זה מוביל. עורך-דין הדר היה צריך להתמודד עם קביעות אלה לצורך הגשת העיר- עור. שנתיים רצופות עסק רק בכך. גם כשאר השנים, מאז 1980, היווה תיק נפסו את התיק העיקרי במישרו.

הדר שכר את ראשו כיצר להתמודד עם קביעות השופטים שבכרסא- הראשונה. אם נימוק אחד מתוך עשרה אינו נכון - האם היו מגיעים לאותה המסקנה בלעדיו, על סמך שאר התיש- עה? עירעורו של הדר הותרע על פני 1,200 עמודים כתובים. הוא הגיש אותם בכתב, והשמיע את טיעוניו בעל- פה ובקצרה.

אסיר נפסו בקצין צה"ל נקודת השבירה

נפסו לא היה על הכוונת של השב"כ - במעקב - זמן רב. להיפך - הוא נעצר מייד אחרי העלאת החשדות נגדו.

הדר, שהצהיר שלא יקבל עליו את התיק אלא אם ישתכנע בצידקתו של נפסו, התחיל להשתכנע בהדרגה. בש- לב מוקדם זה עדיין לא הבין שזהו הולך להיות "תיק-חיים". וראי שהאיש הצ- נוע לא חלם על פירסומו של התיק בשלבים מאוחרים.

נפסו, איש תמים, מאמין גדול בשילטונות, שאף "מבין אותם" - היה מבודד מן ההתרחשויות. הוא לא נכח אף בשלבים מסוימים של מישפט. הדר השתכנע יותר ויותר שמהו אינו כשורה.

יותר מחמישה אנשי שב"כ, כשב- ראשם - העידו במישפט. הדר, גינוסר - העידו במישפט. הדר, שקלט גירסות שונות בעדויות השב"כ, העלה חשד שנעשה כאן ניסיון חובבני לתיאום עדויות. חושיהריח של הדר עבר כאן שעות נוספות.

הרשעה בכל מחיר

יש לזכור שהשב"כ היה, לפני פרשת האוטובוס, בשיא תהילתו. דרוש היה אומץ-לב, ואף רמיון, כדי לערער על הילה זו. נגד גינוסר, חוקר ותיק בעל-ימ- ניטין, העלה הדר טענות קשות במיר- חד. בניגוד למה שפורסם באחרונה, לא טען הדר שהיה בירוי ראיות. הוא טען שגינורסר החליט להביא להרשעת נפסו בכל מחיר, גם כשהיה צריך לשקול מחדש אם להעמיד את נפסו בכלל לדין. לטענת הסניגוריה, החליט גינוסר לעשות כך מבלי שהיו לו סיבות מוצדקות. תיאום הגירסות בא בעיקבות החלטה זו.

בתי-הדין הצבאי המיוחד, בראשות שלושה שופטים, רחה את טענותיו של הדר, בפסקי-דין המשתרע על 200 עמודים. בכל זאת כולל גם פסקי-דין הזה כמה סייגים בעניינם של אנשי השב"כ, שהעידו במישפט.

פסקי-דין ניתן במאי 1986 והיה קצרצר: השופטים רחו את הדר בשנית. עבודת-נמלים בת שש שנים נמחקה במחי כמה שניות. נפסו אמר אז לשופטים: "טעיתם טעות חמורה". במישפחתו של הדר התחילו לחשוב שהוא אחוז ריבוק לגבי התיק, אשתו, הרצליה, רופאה-פסיכיאטרית, דרשה הסברים לגבי הקורה בתיק. כך גם בנותיו רות ותירצה.

הדר לא קיבל סכומי עתק עבור ההגנה בתיק. נכבדהכפר היו אוספים תרומות ומביאים אותם מדי פעם לביתו בגנייהוהרה.

הדר לא הרים ידיים. הוא צירף אליו את עורך-דין אריה קמר. השניים שקלו פנייה לבג"ץ.

תוך כדי הכנת העירעור התפוצצה פרשת-השב"כ. הדר הרגיש לראשונה כי יש אחיזה כלשהי למילחמתו הדו- קיטוטית.

ב-25 ביוני 1986 התקבל בכנסת התיקון לחוק, שעל-פיו ניתן לבקש רישיון לערער על פסקי-דין צבאי לפני ערכאה אזרחית. הדר ניצל את התיקון ופנה אל נשיא בית-הדין השופט העליון, מאיר שמגר.

לא היתה זו נקודת-המיפגש הרא- שונה בין השניים. הדר ירש את תפ- קידו של שמגר כפרקליט צבאי ראשי, כששמגר מונה כיועץ המישפטי לממ- שלה, בסוף שנות ה-60. המצויים בעניין אומרים, שאחד מ- שיקוליו של שמגר, כבואו לאשר את הבקשה לעירעור, היה עקשנותו בתי- השנים של הדר בתיק, וההערכה ההדרית בין שני המישפטים.

מיקריות אנושית זאת - ההיכרות האישית בין השניים - ומיקריות נוספת, פירסום תמונתו של יוסי גינוסר בכנס מופלגתי (ראה מיסגרת), אולי יביאו קץ לפרשה, המתגלגלת זה שש שנים, ושראשיתה במיקריות.

"דרם"

50 גרם טבק הולנדי מעולה לגלגול סגריות (עם נירות)

אזהרה: משרר הבריאות קובע כי - העישון מזיק לבריאות

מקאו

MACCAO

המסעדה הכי סינית בעיר

יש סינית ויש סיניות

אולם הכי סינית בעיר

היא הסינית היפה "מקאו"

בה אוכלים סינית ומבלים סינית.

ארוחות צהריים עיסקיות (5 מנות) החל מ-15 ש"ח.

משלוחים הביתה וקייטרינג

רח' ירמיהו 7 תל-אביב טלפון: 5464311, 03-5464273

חניה חנם לכל אורחי המסעדה.

מקאו

MACCAO

המסעדה הכי סינית בעיר

יש סינית ויש סיניות

אולם הכי סינית בעיר

היא הסינית היפה "מקאו"

בה אוכלים סינית ומבלים סינית.

ארוחות צהריים עיסקיות (5 מנות) החל מ-15 ש"ח.

משלוחים הביתה וקייטרינג

רח' ירמיהו 7 תל-אביב טלפון: 5464311, 03-5464273

חניה חנם לכל אורחי המסעדה.

אקורדיוניסטית

מארגנת שירה בציבור עם שיקופיות ומישחקי-חברה במסיבות

תוכנית מיוחדת לימי-הולדת

טלפון: 221017, תל-אביב

ישראלי בארצות-הברית או בקנדה:

קבוצת ישראלים בחו"ל מתארגנת במסגרת פעילות והסברה

ישראלים בצפון-אמריקה

למען

שלום ישראל - פלסטין

POB 597

LENOX HILL STATION

N.Y. N.Y. 10021

תן טרמפ לחייל

בשימלת-ערב על הריצפה

ברמלה מנשה, כתבת קול-ישראל לענייני מישטרה, נשלחה מטעם הרדיו לסקר את ביקורו של הנשיא חיים הרצוג בגרמניה. מנשה הנמרצת, הצטרפה אל הפמליה הנשיאותית ודיווחה בהרחבה על הביקור. היא לא בחלה בשום אמצעי כדי להביא את החדשות.

באחד הערכים הגיעה מנשה לארמון אוגוסטוסבורג, שליר בון, שם נערכה ארוחת ערב חגיגית ומפוארת ל-300 האנשים החישוביים ביותר בגרמניה ושבה אירח נשיא גרמניה, ריכרד פון וייצק. את נשיא ישראל, הארמון מרוחש בפאר; הגברים היו בטוקסידו והנשים בשמלות-ערב נוצצות. כולם באו במכוניות מרצדס שחורות, מבויקות, שני הנשיאים היו מלווים בשירה של אופנועים. הכלים בארוחת-הערב היו עשויים זהב, והאווירה היתה מלכותית. מנשה, שגם היא היתה לבושה בשימלת-ערב, בהתאם לכללי הטקס, חיפשה ברחבי הארמון טלפון כדי להעביר באמצעותו את הדיווח שלה לישראל. אחרי מאמצים רבים מצאה טלפון, אבל לא מצאה כיסא. חיפשה חיפשה, ובצר לה פנתה לאחד המארחים הגרמנים וביקשה את עזרתו. אחרי שחיפשו ובדקו הודיעו לה המארגנים חד וחלק, שאין ואי-אפשר להשיג ולהציב כיסא ליד הטלפון. מיספר הכיסאות, כך הוסבר לה, נקבע בדיוקנות מירבית. בהתאם למיספר האורחים, מנשה לא היססה; עם שימלת הערב שלה התיישבה על הריצפה, ביניימה מזרחית, והעבירה את הדיווח לישראל מול עיניהם המשתאות של האורחים רמי המעלה.

כתבת מנשה לא היה כיסא

במחלקת-החדשות של גלי צה"ל עומדים להיערך כמה שינויים אישיים. **גיא זולר**, הכתב הצבאי של התחנה בשנתיים האחרונות, עוזב את תפקידו ויהיה עורך-חדשות. גם **ניצן הורוביץ**, עורך-חדשות-החוץ של גל"צ, עוזב את תפקידו ויהיה עורך-חדשות. במקומו יערוך את חדשות-החוץ **אלון בן-דוד**, שיעזוב את תפקידו ככתב לענייני-מישטרה. בגל"צ מחפשים גם מנהל למחלקת-החדשות. **ארי מילשטיין**, המנהל הנוכחי, עוזב את תפקידו ואמור להתחיל בקרוב את ההתמחות שלו במימון.

מחפשים מועמד מתאים

נחמן שי, מפקד גלי צה"ל, הציע את תפקיד מנהל מחלקת-החדשות לעוזר **פרנקל**, הכתב המדיני של התחנה. אך פרנקל העדיף להישאר בתפקידו הנוכחי. בינתיים מחפשים בגל"צ מנהל מתאים למחלקת-החדשות.

בתוככי הרשות

הוועד המנהל יישאר

עד הבחירות

כהונתו של הוועד-המנהל של רשות-השידור הארצה בשלושה חודשים, הוועד, שסיים באופן רשמי את כהונתו בסוף חודש מארס, ימשיך הלאה, בעיקר בגלל אי-הסכמה בין המערכת והלי-כור על איש הוועד החדש. בינתיים מעריכים, כי הוועד ימשיך בהרכבו הנוכחי עד הבחירות לכנסת; רבים מאנשי רשות-השידור מעריכים כי הבחירות תתקיימנה בסתיו. מי שזכה בעיקר מן ההארכה הבלתי-רצויה הוא **מליכה ינן**, יו"ר הוועד. ינן חזר בינתיים לתפקידו כמוזכר לישכת עורכי-הדף, שבו כיהן לפני שנבחר ליו"ר הוועד, ועתה יושב על שני כיסאות.

לא מזמן נסע ינן לדרום-אפריקה. צעדו הוסבר בכך, שרצה לנצל, ממש כרגע האחרון, עוד אחת מטובות ההנאה שבהן זוכה יו"ר הוועד המנהל.

ענת מרגוסטי

שידור

צל"ש

רוחו של דוד

● לתוכנית הדרך לחיים חפר, ששודרה בערב השבועי לפסח, ושהעלתה מחדש את שיריו ופיוזמוניו של חפר במשך עשרים שנה, מימי הפלמ"ח ועד מלחמת ששת-הימים, התוכנית הוכנה בטעם רב, מבלי להיגרר להגזמות, והיתה בה מוניה נכונה של נוסטלגיה (חלק מהשירים בוצעו על-ידי המבצעים המקוריים) והומור. חפר עצמו לא היה מרצה, מכיוון שהתוכנית נפטרה באמצע יצירתו. חריצין שמו לב לכך ששמו של **ירון לונדון** הופיע ברשימת משתתפי-התוכנית, וירון גם נראה על המירקע, אך מבלי לפתוח את פיו. ההסבר: ירון קרא בעת ההקלטה מאקאמה פוליטית, אך זו הוצאה מן התוכנית בעריכה הסופית.

מאחורי המירקע

היה. אבל לא יכול היה לדבר

אנשי צוות ההפקה של תוכנית הראיונות הרדיו שבועית ממני, של **מני סאר**, רצו מאוד לארח את הפקד מישל חדר, הנאלץ לפרוש מן המישטרה.

חדר, שהתפרסם בעיקר בעת חקירתו של חוזה יערי ואכיבה גרונה, בפרשת רצח מלה מלבסקי, עדיין לא עזב את המישטרה. הוא הסביר

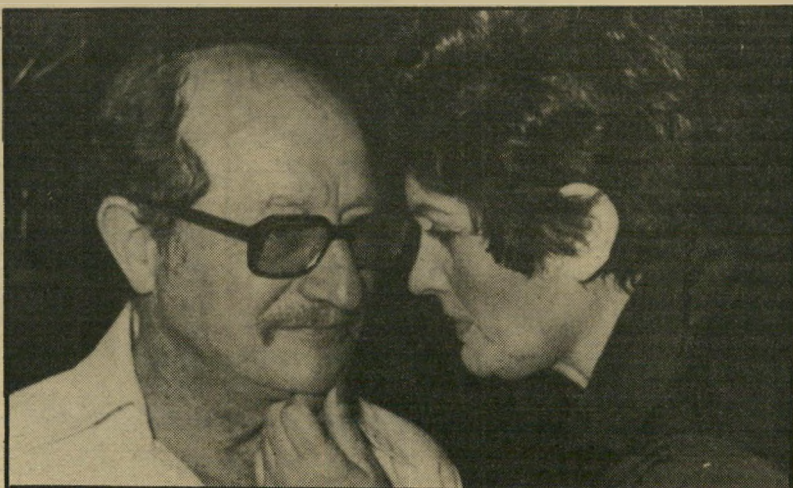
חוקר פורש חדר
אורח בקהל

לחפר ירידים ואובכים, אך איש אינו יכול להכיר חיש שהוא הנציח את מצב-רוחו של דוד בכמה מרגעיו הדרמטיים ביותר. בניגוד לתוכניות אחרות מסוג זה, שאותן מכינה הטלוויזיה, לא היה הפעם מנהל מרכזי, שהשתלט על המסך. ההנחייה נעשתה על-ידי הזמרים והמופיעים עצמם, והיתה מוצלחת ביותר.

צל"ג

הפגר שלא מת

● לתוכנית מוקד, שבה רואיין הרמטכ"ל-לשעבר, משה לוי, שלוש המראיינים המטירו על לוי עשרות שאלות, והיו עסוקים בהצגת פנים אינטליגנטיות למצלמה, כשעה שהרמטכ"ל התייחס בבוז גמור לשאלותיהם ולא ענה אף על אחת מהן. איש מן המראיינים לא העז ללחוץ על הרמטכ"ל כשיאלות נוספות, להצביע על העובדה שתשובותיו המתחמקות הן בגדר שערוריה. היה זה כאילו שיחקו סקווש — מישחק שבו זורק המשחק את הכדור על הקיר. למרבה הצער, תוכנית עגומה זו לא היתה בגדר חריג. זה מכבר הגיע מוקד אל סוף הדרך, והוא ממשיך להתקיים כפגר שאינו יודע שמת. אין הוא אלא שילוב של ליקוק עכוויה של אנשים, "חשובים", חלוקת פרסים לעסקנים פור-ליטיים לפי התור והמפתח, וקאריקטורה של אמנות הראייון.

פיוזמוני חפר עם יפה ירקוני
לא היה מנחה

האחרונים כבר עלו שמותיהם של המועמדים להחליפו בתפקידו כמפקד גל"צ.

חדשות בגל"צ

בגלי צה"ל מגבשים תוכנית מהפכנית. לפי התוכנית, יבטלו כל מיבוקי החדשות, המשודרים בצורת פריצה לתוך התוכנית השוטפות, מבלי להיות צמודים לשעות קבועות. תחת המיבוקים ישודרו בתחנה הצבאית מהדורות חדשות בכל שעה משעות היום, אך לא בשעות עגולות, שאז משרד קול-ישראל את החדשות שלו. בחדשות ישולבו גם נתונים על מוגי-האוויר ועל הטמפרטורות הצפויות ברחבי הארץ. התוכנית, שפרטיה נודעו בקול-ישראל, כבר מעוררת שם תרעומת. אנשי קול-ישראל חוששים, שאם תתקיים שכיתה ברדיו הממלכתי, איש מן המאזינים לא ירגיש בה — וכולם יפנו למהדרות של התחנה הצבאית.

למפיקים כי זו הסיבה המונעת ממנו להתראיין. למרות זאת נראה חדר בבירור על המירקע, בעת שידור התוכנית ביום השישי שעבר. הוא הוזמן לשבת בקהל כאורח, גם משום שהיה מפקדה של השוטרת שהתראיינה בתוכנית.

מאחורי המיקרופון

שי לא פורש מגל"צ

נחמן שי, מפקד גלי צה"ל, כינס בערב החג את בכירי התחנה הצבאית לפגישה סגורה, והודיע להם כי אין בכוונתו לפרוש וכי כל הידיעות על כך שהוא עומד לקבל את ניהול הערוץ-השני בטלוויזיה מצוצות מן האצבע. שי נקט בצעד זה נוכח חרשות-שמעות עקשניות וידיעות בלתי פוסקות, המתפרסמות חרשות לבקרים בעיתונות היומית והמספרות על כך שהוא עוזב. הדברים הרחיקו לכת, ובימים

כעת מחירי הטיסות הטרנס-אטלנטיות ב-ט.ו.א. -
הלך ושוב - הן ללא תחרות.
כאשר טסים עם ט.ו.א. הולך ושוב לארה"ב ניתן לקנות
כל טיסת ט.ו.א. בתוך יבשת ארה"ב ב-\$79 לטיסה בלבד.
יש לרכוש לפחות 3 טיסות במחיר של \$79 לטיסה.
ט.ו.א. מטיסה אותך לכמעט 100 ערים בכל רחבי ארה"ב.
הטיסה ב-ט.ו.א. לארה"ב תמיד כדאית.
לפרטים מלאים על תעריפי הטיסות הטרנס-אטלנטיות
וטיסות הפנים ב-\$79 לטיסה, מנה לסוכן הנסיעות שלך
או למשרדי ט.ו.א. בטל: 03-651212.

בחוודשים
יוני-אוגוסט-\$99.

מובילה לאורך כל הדרך לארה"ב.

TWA

**טוס ט.ו.א.
בתוך ארה"ב -
\$79.-
לטיסה בלבד.**

משה מאיר השתלט על כליבו „שלוס”

במקומו של שי מאיר. אפשרות אחרת: מסירת הכליבו לניהול חיצוני, והשכי רת שטחים בו לחברות אחרות.

מרדכי מאיר
1.5 מיליון דולר לשנה

משה מאיר, אחיו עתיר-הכספים של מרדכי מאיר, לקח לידיו את הניהול של כליבו שלום וחברת-הגג וולפסון קלור מאיר. אחרי הפסדים כבדים של הכליבו בשיעור של 1.5 מיליון דולר לשנה. במקביל יחרל שי מאיר, בנו של מרדכי, לנהל את הכליבו.

משה מאיר, הגר בשווייץ, עשה הון רב בעסקי בנייה בחוץ-השנהב. בשנים האחרונות נאלץ להזרים מיליוני דולר רים לעסקים שנוהלו על-ידי מישפחת

שי מאיר
חדל לנהל

אחיו, מרדכי. נראה כי הגיע למסקנה שהדרך להפסיק את ההפסדים היא ל־ החליף את הניהול, שהיה כירי שי מאיר. לשם-כך רכש את השליטה בכליבו, ובאחרונה הורה למצוא מנהל אחר,

ההסכם הסודי של האחים רייכמן

האחים רייכמן, אילי-הגדול מ קנדה, שהם מעשי-העולם, וכו במיכ רו של עיריית-ירושלים לבניית כיכר העירייה ובית-העירייה. הצעתם כללה גם מתן מלווה לעירייה בסך 30 מיליון דולר, למימון הפרויקט, שיוחזר במה לך 10 שנים.

אף חברה אחרת אחת לא היתה מ סוגלת להתחרות בגיוס סכומים כאלה. עתה מסתבר כי יש קוץ באליה. רא שית, הריבית על ההלוואה תהיה לפי שער הליבו פלוס 4 אחוזים (ליבו — שער הריבית הממוצעת של הבנקים באירופה) בעוד שכיום מגייסים הלוו אות בקלות בליבו פלוס שני אחוזים. שנית, הם דורשים פטור מכל מס על הריבית שיקבלו, וכן שינתן להם לר כוש את הכסף, לצורכי החזרתו לחו"ל, ללא ההיטל של 15 אחוז, החל על כל מי שרוכש דולארים בבנק. כדי לקבל דרישות אלה, על עיר-דיית-ירושלים לקבל אישור מיוחד מן

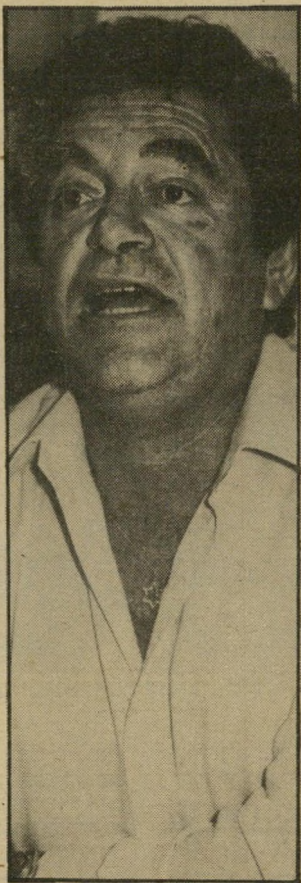
עשה

30 מיליון

דולר ב„קנון”

אישי-העסקים האמריקאי מיכאל שטיינהארט עשה באחרונה כ־30 מיליון דולר במכירת-שורט של מניות קאנון. שטיינהארט הקים לאחרונה חברה למיזוגים בישראל, בשותפות עם קבוצת כלל ועם חברת מריל-לינץ' האמריקאית.

שטיינהארט חזה את נפילת מניות קאנון (בבעלות מנחם גולן ויורם גלובוס), כאשר היו בשער של 40 דר, והחל מוכר שורט כמויות גדולות של מניות. (מכירת-שורט היא מכירה בחסר, כאשר אתה מוכר מניה שאין לך, בכונה שתרכוש את המניה כעבור זמן

מסיק גולן
הפסדים

ותספקה. אם מחירה יורד, הרווחת. אם עולה — הפסדת). תוך כמה חודשים החלה מפולת במ ניות קאנון, שהתקרבו לשער של 10 דולר.

בינתיים הודיעו רואי-החשבון של קאנון כי הדין-וחשבון של החברה ל סוף מארס השנה יראה הפסדים משמ עותיים. רואי-החשבון הם משרד אר תור יאנג שהחליף את רואי-החשבון של החברה אחרי שוועדת ניירות-הע רר האמריקאית מצאה כי הרוחות ה כספיים של החברה אינם משקפים את מצבה. קאנון כבר הודיעה כי רואי-ה חשבון יאנג מצאו הפסדים עד ספ טמבר 1986 בסך של 14 מיליון דולר, על תקבולים של 77 מיליון דולר.

פחות אחוזים יותר פיצויים

היועץ המישפטי של משרד-הפנים יכריע בקרוב בסיכסוך שנבע משינוי אחווי-בנייה בשכונת-מגורים בחדרה. איל-ההון משה עופר מתל-אביב מסר שטח-קרקע בעיסקת-אחווים ל קבלן החרתי אברהם לוי. אחרי תחילת הבנייה, כאשר שונתה תוכנית המיתאר, שינה משרד-הפנים את אחו וי-הבנייה. כתוצאה מכך ירדו אחווי-ה בנייה המתירים בשטח. עופר טוען כי מגיע לו הסכום ש נקבע מראש. מבלי להתחשב בהקטנת האחוזים. הצדדים הסכימו כי משרד הפנים יהיה הבורר ביניהם.

לאה אתגר הקימה חברה

העיתונאית לאה אתגר רשמה ב־ אחרונה חברה בשם של־א נכסים ו השקעות. היא מסרה כי מדובר בחברה שלה ושל אחיה. אביהם הוריש להם

עיתונאית אתגר
מלון ישן באשקלון

מלון ישן באשקלון, והם מכרו אותו לקבלן הבונה על המיגרש בית-דירות. מסיבות כלכליות, תבוצע העסקה ב־ אמצעות החברה שהוקמה לצורך זה.

הבנק עבר לחברה של היו"ר

הבנק הבינלאומי הראשון החליט באחרונה להעביר את עסקי-הביטוח שלו לחברת כלל-ביטוח. ההחלטה באה אחרי קבלת הצעות שונות, ובחירת כלל-ביטוח באה בגלל היותה הטובה ביותר לבנק. יושב-ראש מועצת-המנהלים של הבנק הוא עורך-הדין יגאל ארנץ, שהוא גם בעל 20 אחוז ממניות כלל-ביטוח. ארנץ אמר, כי בתוקף תפקידו כיושב-ראש מועצת-המנהלים אינו מתערב, ואין לו כל קשר להחלטות כמו העברת עסקי-הביטוח של הבנק, והו, לדבריו, נושא של הנהלת הבנק, ולא של הדיקטטוריון. הוא הביא כדוגמה את ההחלטה להעביר את פירטום הבנק למישרד אחר — גם ההחלטה זו נתקבלה ללא ידיעתו. הוא הדגיש, כי מעולם לא המליץ לפני מישוו לבטח בכלל-ביטוח, וכי היותו בעל-עניין בחברה זו לא הפריעה לו לייצג כעורך-דין הרבה עסקי-ביטוח אחרים, ואיש אינו חושב שיש ניגוד.

בורסה מה מחזיקים הכרישים?

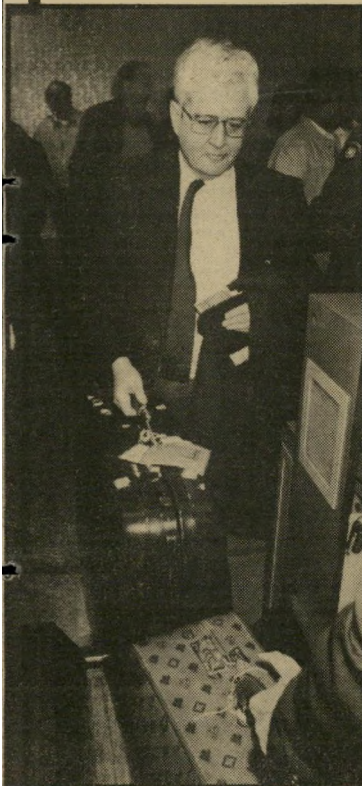
מיסמכי בנק צפון-אמריקה חושפים את הרכבי תיקי ניירות-הערך של הלקר חות. מעניין לראות מה מחזיקים סוחר-הבורסה הגדולים. • שלמה שרון, מגדולי סוחרי ניירות-הערך, מחזיק בעיקר בניקוב מחש בים, ניקוב אופציות וכן במניות ברטון. • יצחק שני, מבילי אולפני הרצליה ורשת בתי-קולנוע, מחזיק במניות של איילון, יישום, פריקלאס, כתר, אליאנס, דובק, יס-המלת, הסנה, פז, נאות-אביב ולכיש.

„בלק אנד דקר” חיסלו הסניף

חברת-הענק האמריקאית בלק אנד דקר, המתמחה בייצור כל-עבוד, קיבלה את אישור בית-המשפט והיר עץ-המישפט-לממשלה להעביר את כל עסקיה בישראל לחברה בשם פאר אר הארדוואר. חברה זו, לפי מיסמכי תיק בית-המשפט, נשלטת על-ידי בלק אנד דקר. עד כה פעלה החברה בישראל באמצעות סניף. חברה-בת, בניגוד לסניף, מחייבת פ חות את החברה-האם באחריות לעס קים, וכן מאפשרת הצנעת הקשר הי שר בין החברה-האם לפעילות בישר אל.

יפת דאג לילדיו

בהסכם-הגירושין של ארנסט ר פת ואשתו אלה נקבע, כי ארנסט יקנה דירות לחמישה ילדי הווג. יפת רכש, כמוסכם, חמש דירות לר לדיו בגוש-דן. המחיר הממוצע: 50 א־ לף דולר לדירה. באחרונה עבר יפת לגור בדירה ש רכשה שושנה וינר, חברתו, במנה טן, ניו-יורק.

פנסיונר יפת
חמש דירות לילדים

יום
לילה
נקי
עם קרח
שלו
שלה
קוואנטרו

Day
Night
Iced
Neat
His
Hers
Cointreau

היבואן: י.ד. עסקים בע"מ; תל-אביב, רחוב סלמה 40;

03-826167 ,03-830784 ☎

העולם הזה

**פרשת
הקצין
הצ'דקסי**

החוקרים אמרו לו:

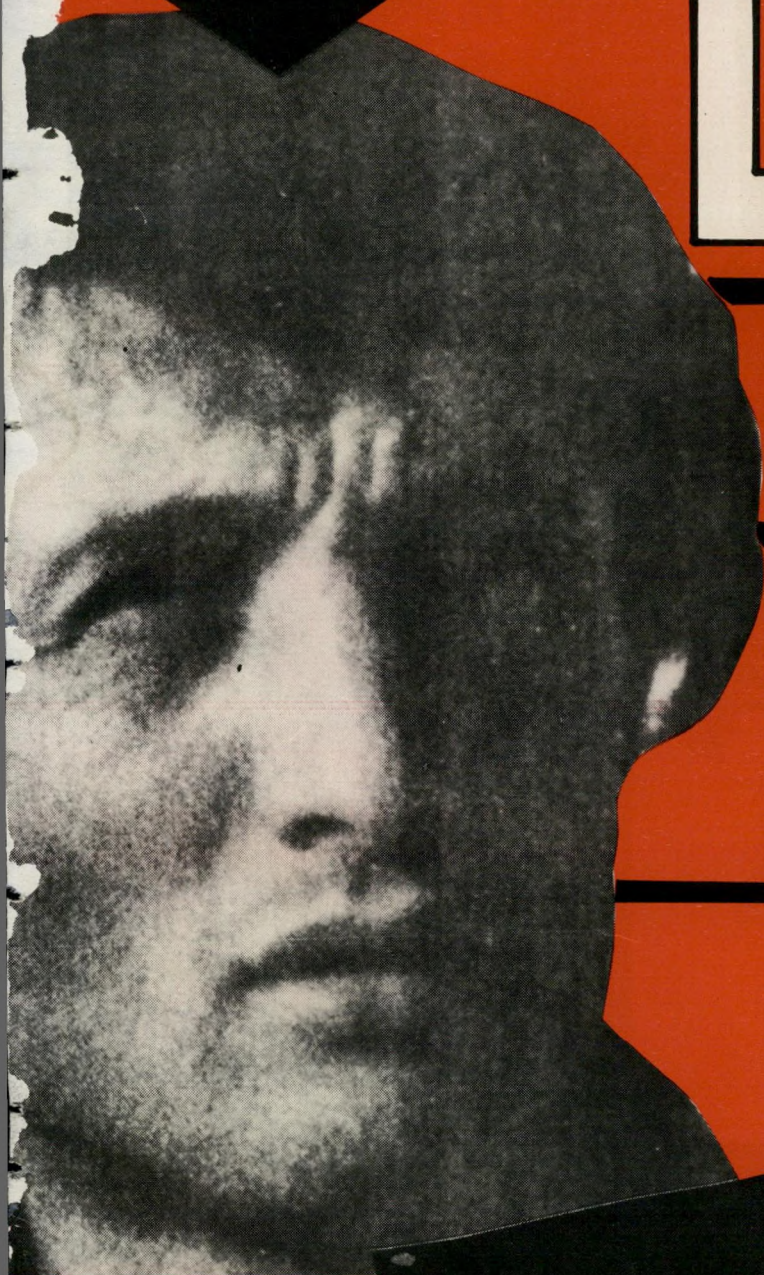

חוקר
יוסי
גיוון

נפשיט

את

אשתך!!

עיונת נפסאו

סיהאם
שוגאן

